

PRÁVNÍ ANALÝZA JUDIKATURY SPRÁVNÍCH SOUDŮ VE VĚCECH TÝKAJÍCÍCH SE RADY PRO ROZHLASOVÉ A TELEVIZNÍ VYSÍLÁNÍ

ZÁKON č. 231/2001 Sb.,

**o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů,
ve znění pozdějších změn a doplnění**

AKTUALIZACE č. 5 :

stav právního předpisu ke dni 31. 1. 2010

stav judikatury ke dni 31. 1. 2010

ČÁST PRVNÍ

OBEČNÁ USTANOVENÍ

§ 1

Předmět úpravy

Tento zákon upravuje práva a povinnosti právnických a fyzických osob při provozování rozhlasového a televizního vysílání.

§ 2

Základní pojmy

(1) Pro účely tohoto zákona se rozumí

a) rozhlasovým a televizním vysíláním prvotní šíření původních rozhlasových a televizních programů a služeb přímo souvisejících s programy, včetně teletextu v analogovém televizním vysílání, určených k příjmu veřejností v podobě chráněné nebo nechráněné systémem podmíněného přístupu 1) , 1a) prostřednictvím sítě elektronických komunikací 1) ,

b) převzatým rozhlasovým a televizním vysíláním příjem vysílání původních rozhlasových a televizních programů nebo jejich podstatných částí, včetně služeb přímo souvisejících s programy nebo s podstatnými částmi programu, a jejich současné, úplné a nezměněné šíření pro veřejnost prostřednictvím sítě elektronických komunikací 1) ; za nezměněné šíření se považuje i šíření české verze televizního programu prvotně vysílaného v cizím jazyce,

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 1 AS 3/2007

*... pro **současnost vysílání** je určující okamžik odchodu signálu či souhrnu dat od poskytovatele, nikoliv okamžik jejich skutečného přijetí ze strany příjemce. Současnost vysílání je třeba vymezit v protikladu k záznamu stejného vysílání, tj. kdy by kupříkladu docházelo k pozdější repríze stejného pořadu, který byl nahrán. Minimální technické prodlevy na příjmu nejsou v tomto ohledu právně relevantní.*

***Nezměněnost původního vysílání** je nutné určit s ohledem na jeho obsah, a to posouzený podle kritéria běžného lidského vnímání a nikoli na základě přesné shody datových toků či jejich formátů. Není proto rozhodné, zda je určitý program vysílán či přijímán analogově či digitálně, v SD-TV či v HDTV, se stereofonním či monofonním zvukem nebo barevně či černobíle, pokud jej typizovaný příjemce považuje za obsahově zaměnitelný. Z tohoto důvodu také nelze přijmout názor žalobkyně, že změnou formátu (tedy překódování televizního signálu do formátu 3GPP a jeho následné vysílání skrze wapové stránky) dochází ke změně vysílání: dochází pouze ke změně formátu přenosu, obsah zůstává stejný.*

*Pokud se týká podmínky **veřejnosti vysílání**, pak je zjevné, že žalobkyně ve své argumentaci zaměňuje veřejnost přístupu ke službě s limity její faktické přístupnosti pro určitý okruh osob v každém daném okamžiku. Je jisté pravdou, že příjem vysílání „Ó.“ bude k okamžiku x vždy omezen na osoby, které disponují mobilním telefonem třetí generace, mají předplacenou danou službu a vyslaly konkrétní požadavek na distribuční server, aby jim začal být vysílán dedikovaný soubor dat. To však neznamená, že by tato služba byla nepřístupná veřejnosti. Pojem „veřejnosti“ je zde nutné chápat tak, že služba je otevřena všem zákazníkům, kteří o ni projeví zájem a splní kvalifikační předpoklady, tj. opatří si odpovídající přístroj a zaplatí poplatek, nicméně splnění těchto předpokladů záleží výlučně na jejich rozhodnutí.*

Stejně tak není pro charakter veřejnosti vysílání určující, zda šíření signálu probíhá systémem point-to-point, tedy vytvořením individuálního datového souboru, který je následně distribučním serverem odeslán na konkrétní telefonní stanici, unikátně

definovanou IP adresou, anebo systémem „point-to-multipoint“. Určující je opět skutečnost, že stejný odchozí soubor dat je potenciálně přístupný všem zájemcům, nikoliv jestli je fyzicky transportován unikátním datovým tunelem či systémem point-to-multipoint.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že videostreamingová služba online přenosu programu „Ó.“ je provozováním převzatého televizního vysílání ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) ZRTV.

c) celoplošným vysíláním rozhlasové a televizní vysílání programů, které může ve vymezeném územním rozsahu přijímat v případě rozhlasového vysílání alespoň 80 % a v případě televizního vysílání alespoň 70%obyvatel České republiky počítaných podle údajů vyplývajících z posledního sčítání lidu1b), pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak1c),

d) programovou sítí společné sestavování programů nebo jejich podstatných částí nebo vzájemné přejímání programů nebo jejich podstatných částí nebo jejich současné šíření více provozovateli,

e) regionálním vysíláním rozhlasové nebo televizní vysílání, které může ve vymezeném územním rozsahu přijímat v případě rozhlasového vysílání více než 1 % a méně než 80 % a v případě televizního vysílání více než 1 % a méně než 70 % obyvatel České republiky počítaných podle údajů vyplývajících z posledního sčítání lidu 1b),

f) místním vysíláním vysílání rozhlasového nebo televizního programu určeného svým dosahem pro místně vymezenou oblast a pro tuto oblast vytvářeného; místně vymezená územní oblast nesmí zahrnovat více než 1 % obyvatel České republiky počítaných podle údajů vyplývajících z posledního sčítání lidu 1b) ,

g) provozovatelem rozhlasového a televizního vysílání právnická nebo fyzická osoba, která sestavuje program, včetně služeb přímo souvisejících s programem, je odpovědná za jejich obsah a pod zvukovým nebo obrazovým označením, jež program i služby přímo související s programem nezaměnitelně identifikuje, tento program a služby přímo související s programem šíří nebo prostřednictvím třetích osob nechává šířit (dále jen "provozovatel vysílání"),

h) provozovatelem převzatého vysílání právnická nebo fyzická osoba, která rozhoduje o skladbě programů převzatého vysílání, včetně služeb přímo souvisejících s programy

převzatého vysílání, a která tyto programy a služby s nimi přímo související šíří nebo prostřednictvím třetích osob nechává v úplné a nezměněné podobě šířit na základě oprávnění k provozování převzatého vysílání (dále jen "registrace") podle tohoto zákona,

i) základní programovou specifikací vymezení převažujících žánrů v celku programové skladby,

j) programem záměrné časové uspořádání jednotlivých rozhlasových nebo televizních pořadů a dalších částí vysílání a v rozhlasovém vysílání i toku programových prvků,

k) plnoformátovým programem televizní program obsahující pořady různého zaměření a témat, zejména pořady zpravodajské, filmové, dokumentární, hudební a vzdělávací, který není zaměřen pouze na určitou skupinu obyvatel se shodnými zájmy,

l) pořadem obsahově souvislým, celistvým a časově ohraničeným částí rozhlasového nebo televizního vysílání; v rozhlasovém vysílání se pořadem rozumí i programový prvek,

m) teletextem systémem vysílání textových nebo grafických informací souběžně s vysíláním televizního signálu analogového televizního vysílání, přičemž tyto informace lze vyvolat jen na obrazovce televizního přijímače, který je vybaven příslušným dekódovacím zařízením,

n) reklamou jakékoliv veřejné oznámení, vysílané za úplaty nebo jinou protihodnotu nebo vysílané za účelem vlastní propagace provozovatele vysílání, určené k podpoře prodeje, nákupu nebo pronájmu výrobků nebo služeb, včetně nemovitého majetku, práv a závazků,

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 6 As 44/2006

Jako reklamu chápe zákon o vysílání každé sdělení, které kumulativně obsahuje následující tři prvky. Musí se jednat o veřejné oznámení, toto oznámení musí být vysíláno za úplatu a musí sloužit zejména k podpoře prodeje či nákupu výrobků nebo služeb.

o) službou přímo související s programem služba spočívající v šíření textových, obrazových a zvukových informací, které jednotlivě nebo v souhrnu vytvářejí obsah

související s programem šířeným digitálně, jenž je určen k příjmu veřejnosti spolu s tímto programem; službou přímo související s programem se rozumí rovněž vytváření a poskytování souboru datových údajů pro obsah elektronického programového průvodce a služba rozšiřující možnosti využití programu ve vztahu ke koncovému zařízení,

p) obsahem elektronického programového průvodce textové, obrazové a zvukové informace o programech šířených v síti elektronických komunikací¹⁾, které jsou šířeny prostřednictvím téže sítě elektronických komunikací a jsou synchronně spojeny s těmito programy,

q) skrytou reklamou slovní nebo obrazová prezentace zboží, služeb, obchodní firmy, ochranné známky nebo činnosti výrobce zboží nebo poskytovatele služeb, uvedená provozovatelem vysílání v pořadu, který nemá charakter reklamy a teleshoppingu, pokud tato prezentace záměrně sleduje reklamní cíl a může veřejnost uvést v omyl o povaze této prezentace; taková prezentace je považována za záměrnou zejména tehdy, dojde-li k ní za úplaty nebo jinou protihodnotu,

Rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 11 Ca 362/2008

Reklamním cílem, byť jej zákon jednoznačně nedefinuje, je třeba rozumět proces, spočívající a směřující k jednostranné propagaci konkrétního a jednoznačně identifikovatelného zboží a služeb včetně sebepropagace, to vše za účelem vyvolání reakce u adresáta sdělení, získání nových zákazníků, odbytišť zboží anebo jen pouhé povědomosti o existenci toho, kdo je uvedeným procesem prezentován. Prostý rozhovor nebo poskytování informací v rozhlasovém pořadu však takový cíl sledovat nesmí, je proto splněno jen za splnění předpokladu, že jednoznačně nelze produkt bez dalšího pro běžné posluchače identifikovat. V posuzovaném případě však, byla-li prezentace diskotéky Palladium v Hodoníně odvysílána způsobem, popsáním v odůvodnění napadeného rozhodnutí (a o němž nebyly důvodné pochybnosti), v němž populární moderátor nadšeně vypráví o konkrétním podniku na konkrétním místě, sděluje posluchačům své zážitky z návštěvy podniku a několikrát během jedné prezentace opakuje přesný název podniku a město, v němž se nachází, shora uvedené podmínky skryté reklamy naplňuje.

Nelze přitom říci, že jde o reklamu záměrnou, u níž musí být splněna zákonem formulovaná podmínka úplaty či jiné protihodnoty. Tato podmínka se vztahuje právě jen ve vztahu k záměrné reklamě, což však nemění ničeho na splnění skutkové podstaty správního deliktu.

Po posouzení odvysílané prezentace s přihlédnutím k povaze, použitým výrazovým prostředkům a zejména k opakovanému užití názvu a místa, dospěl soud k závěru, že odvysílaná prezentace byla způsobilá u obvyklého posluchače vyvolat klamnou představu, že se jedná o prezentaci reklamní, a zároveň tím zjednat prospěch na úkor jiných

provozovatelů stejných služeb. Neobstojí proto námitka žalobce, že prezentace, aby byla skrytou reklamou, musí splňovat všechny znaky reklamy podle zákonné definice včetně úplatnosti. Definice skryté reklamy je speciálním právním ustanovením, jehož smyslem je postihovat zcela odlišné jednání. Neodlišení reklamy od ostatních pořadů předělem může založit porušení povinnosti, stanovené ustanovením § 48 odstavce 4 písmene a/ zákona, když z povahy věci je vyloučen jednočinný souběh sjednáním, zakazujícím zařazování skryté reklamy. V podstatě tím, že byla prezentována diskotéka Palladium v Hodoníně jako nejlepší, které se účastní velké množství lidí, mohla být posluchačská obec uvedena v omyl o tom, že jde o jiný pořad, tedy podmínky, stanovené zákonem o vysílání ohledně znaků skutkové podstaty správního deliktu podle uvedeného právního ustanovení, byly podle názoru soudu v projednávané věci splněny.

r) teleshoppingem přímá nabídka zboží, a to včetně nemovitého majetku, práv a závazků, nebo služeb, určená veřejnosti a zařazená do rozhlasového či televizního vysílání za úplatu či jinou protihodnotu,

s) sponzorováním jakýkoliv příspěvek poskytnutý fyzickou nebo právnickou osobou, která neprovozuje televizní vysílání nebo produkci audiovizuálních děl, k přímému nebo nepřímému financování rozhlasových nebo televizních pořadů za účelem propagace jména a příjmení fyzické osoby nebo názvu právnické osoby, obchodní firmy, obrazového symbolu (loga) nebo ochranné známky, sponzora nebo jeho služby, výrobků nebo jiných výkonů,

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 6 As 44/2006

... sponzorování má podle citovaného zákona dva definiční znaky. Existenci příspěvku na financování pořadů a účel vynaložení takového příspěvku, tj. propagace obchodní firmy, obrazového symbolu či ochranné známky, tedy buď identifikačních údajů podnikatele nebo fyzické osoby či jeho výrobků.

... normy upravující samotnou regulaci reklamy obsahuje především zákon č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o regulaci reklamy“), který v ustanovení § 1 odst. 2 stanoví, že reklamou se rozumí oznámení, předvedení či jiná prezentace šířená zejména komunikačními médii, mající za cíl podporu podnikatelské činnosti, zejména podporu spotřeby nebo prodeje zboží, výstavby, pronájmu nebo prodeje nemovitostí, prodeje nebo využití práv nebo závazků, podporu poskytování služeb, propagaci ochranné známky, pokud není dále stanoveno jinak. Naproti tomu sponzorováním se podle odst. 4 citovaného ustanovení rozumí příspěvek poskytnutý s cílem podporovat výrobu nebo prodej zboží, poskytování služeb nebo jiné výkony sponzora. Sponzorem se rozumí právnická nebo fyzická osoba, která takový příspěvek k tomuto účelu poskytne. Pro souzenou věc je důležité, že zákonodárce si při tvorbě tohoto zákona plně uvědomil příbuznost a podobnost obou forem propagace podnikatele, neboť v odst. 8 citovaného ustanovení je uvedeno, že ustanovení tohoto zákona se vztahují na

sponzorování, pokud není dále stanoveno jinak. Z citovaného ustanovení je tedy zřejmé, že sponzorování vykazuje podobné všeobecné znaky jako reklama, jestliže zákon o regulaci reklamy bere jako kritérium pro odlišení obou institutů pouze existenci příspěvku u sponzorování. Proto se normy regulující reklamu, tj. omezující její obsah a použití, vztahují i na sponzorování, aby se tím zamezilo jejich obcházení.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 7 As 81/2005

... zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání v žádném svém ustanovení nevymezuje sponzorování tak, že by jeho součástí nemohlo být i reklamní sdělení. Z toho důvodu nelze dovozovat zákaz absolutní neprostupnosti obou termínů, neboť to ze zákonného textu nevyplývá; takovýto výklad by šel zcela nad rámec zákonného textu. V této souvislosti je ovšem nutné zdůraznit, že s ohledem na úzký vztah obou pojmů je nutné některá pravidla pro reklamu, zejména pro její vysílání (omezení týkající se obsahu, ust. § 48 zákona), aplikovat i na sponzorování.

t) podprahovým sdělením zvuková, obrazová nebo zvukově-obrazová informace, která je záměrně zpracována tak, aby měla vliv na podvědomí posluchače nebo diváka, aniž by ji mohl vědomě vnímat,

u) nejnižší programovou nabídkou soubor programů poskytovaný provozovatelem kabelového systému za nejnižší cenu,

v) kabelovým systémem sítí elektronických komunikací podle zvláštního právního předpisu¹⁾, jejímž prostřednictvím provozovatel vysílání nebo provozovatel převzatého vysílání šíří předplatitelům programy za sjednanou cenu; kabelový systém zahrnuje sítě kabelové televize, mikrovlnné systémy pro zemské rozhlasové a televizní vysílání či jiné technické prostředky vyjma zemských rádiových vysílacích zařízení,

w) souborem technických parametrů v případě analogového vysílání prostřednictvím zemských rádiových vysílacích zařízení (dále jen "vysílač") kmitočet, vyzářený výkon a vysílací stanoviště,

x) opakovaným porušením povinnosti porušení povinnosti, za níž byla více než jednou uložena pokuta ve dvou po sobě jdoucích kalendářních letech,

y) územním rozsahem vysílání v případě celoplošného vysílání celé území České republiky a v případě regionálního nebo místního vysílání území stanovené v oprávnění

k provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen "licence") ve shodě se stanoviskem Českého telekomunikačního úřadu

1. souborem technických parametrů vysílání v případě analogového vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů,
2. diagramem využití rádiových kmitočtů 1) v případě digitálního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů.

(2) Za rozhlasové a televizní vysílání se nepovažuje

- a) zajišťování komunikačních služeb zaměřených na poskytování informací nebo jiných sdělení na základě individuálních požadavků,
- b) zajišťování sítě elektronických komunikací a poskytování služby elektronických komunikací podle zvláštního právního předpisu 1) ,
- c) šíření rozhlasových a televizních programů a služeb přímo souvisejících s programem prostřednictvím družice, pokud jsou šířeny provozovatelem vysílání na základě licence udělené podle § 12 nebo jde-li o provozovatele vysílání podle § 3 odst. 1 písm. a) a toto vysílání slouží pouze k dopravě signálu chráněného systémem podmíněného přístupu k vysílačům,
- d) sdělování informací souvisejících s provozem technických prostředků využívaných k realizaci rozhlasového a televizního vysílání,
- e) vysílání prostřednictvím dálkového přístupu (Internetu).

(3) Za převzaté rozhlasové a televizní vysílání se nepovažuje současné, úplné a nezměněné šíření přejímaných rozhlasových a televizních programů včetně služeb přímo souvisejících s programem určených pro veřejnost prostřednictvím kabelu, do něhož je zapojeno nejvýše 100 účastníků s přijímači podléhajícími oznamovací povinnosti; tento počet může být překročen, jestliže účastníci společného příjmu jsou umístěni v jedné budově nebo v komplexu budov k sobě prostorově nebo funkčně příslušejících, jestliže přenos signálu je veden tak, že nepřekračuje pozemní komunikaci, a jestliže tento společný příjem není obchodně využíván.

(4) Za programovou síť se nepovažuje

a) dohoda provozovatelů vysílání o společném vysílání reklamy a teleshoppingu, společné sestavování nebo vzájemné přejímání takových částí programů, které nejsou významné z hlediska jejich podílu na denní vysílací době v programu,

b) vysílání programů dvěma nebo více provozovateli vysílání na společně sdílených kmitočtech.

§ 3

Působnost zákona

(1) Tento zákon se vztahuje na

a) provozovatele vysílání, který toto vysílání provozuje na základě zvláštních právních předpisů, 3) , 4) (dále jen "provozovatel vysílání ze zákona"),

b) provozovatele vysílání, který toto vysílání provozuje na základě licence udělené podle tohoto zákona, (dále jen "provozovatel vysílání s licencí"),

c) provozovatele převzatého vysílání, který toto vysílání provozuje na základě registrace podle tohoto zákona.

(2) Na právnickou nebo fyzickou osobu, která není uvedena v odstavci 1 a provozuje televizní vysílání nebo převzaté televizní vysílání, se tento zákon vztahuje, lze-li ji považovat za usazenou v České republice podle odstavců 3, 4, popřípadě 5.

(3) Právnická nebo fyzická osoba se považuje za usazenou v České republice, pokud

a) má sídlo nebo místo podnikání 4a) v České republice a rozhoduje o skladbě televizního programu v České republice, nebo

b) má sídlo nebo místo podnikání v České republice a o skladbě televizního programu rozhoduje v jiném členském státě Evropských společenství nebo naopak, jestliže

1. významná část jejích zaměstnanců uskutečňuje činnosti související s provozováním televizního vysílání v České republice, nebo

2. významná část jejích zaměstnanců uskutečňuje činnosti související s provozováním televizního vysílání jak v České republice, tak v uvedeném jiném členském státě Evropských společenství za podmínky, že má sídlo nebo místo podnikání v České republice, nebo

3. provozování televizního vysílání poprvé zahájila v České republice podle českého právního řádu a je schopna prokázat trvalé a skutečné zapojení do hospodářského života v České republice, pokud významná část jejích zaměstnanců neuskutečňuje činnosti související s provozováním televizního vysílání v České republice, ani v uvedeném jiném členském státě Evropských společenství, anebo

c) má sídlo nebo místo podnikání v České republice a o skladbě televizního programu rozhoduje ve státě, který není členským státem Evropských společenství nebo naopak, pokud významná část jejích zaměstnanců uskutečňuje činnosti související s provozováním televizního vysílání v České republice.

(4) Nelze-li právnickou nebo fyzickou osobu považovat za usazenou v České republice nebo v jiném členském státě Evropských společenství podle odstavce 3, tento zákon se na ni vztahuje, pokud k televiznímu vysílání nebo k převzatému televiznímu vysílání využívá

a) kmitočet přidělený Českou republikou, nebo

b) družici, jejíž pozice na oběžné dráze přísluší České republice, pokud nevyužívá kmitočet přidělený Českou republikou nebo jiným členským státem Evropských společenství, anebo

c) vzestupný signál vysílaný k družici z území České republiky, pokud nevyužívá kmitočet přidělený Českou republikou nebo jiným členským státem Evropských společenství, ani družici, jejíž pozice na oběžné dráze přísluší České republice nebo jinému členskému státu Evropských společenství.

(5) Na právnickou nebo fyzickou osobu, která provozuje televizní vysílání nebo převzaté televizní vysílání a nelze ji považovat za usazenou v České republice nebo v jiném členském státě Evropských společenství podle odstavce 3, ani nesplňuje v České republice nebo v jiném členském státě Evropských společenství některou z podmínek podle odstavce 4, se tento zákon vztahuje jen tehdy, lze-li ji považovat za usazenou v České republice podle Smlouvy o založení Evropského společenství. 4b)

§ 3a

Předpoklady pro účast v řízení o udělení licence k provozování vysílání a v řízení o registraci převzatého vysílání

(1) Předpokladem k tomu, aby právnická osoba získala licenci nebo registraci, je, že splňuje podmínky stanovené pro podnikání v České republice zvláštním právním předpisem. 4c) Má-li právnická osoba právní formu akciové společnosti, je předpokladem k získání licence, že její akcie znějí na jméno.

(2) Předpokladem k tomu, aby fyzická osoba získala licenci nebo registraci, je, že má plnou způsobilost k právním úkonům a splňuje podmínky stanovené pro podnikání v České republice zvláštním právním předpisem. 4c)

(3) Je-li osoba uvedená v odstavci 2 zahraniční osobou, 4d) která nemá v České republice organizační složku nebo trvalý pobyt, je povinna ustanovit si zástupce v České republice, oprávněného jednat za ni ve věcech upravených tímto zákonem.

ČÁST DRUHÁ

RADA PRO ROZHLASOVÉ A TELEVIZNÍ VYSÍLÁNÍ

§ 4

Postavení Rady pro rozhlasové a televizní vysílání

(1) Zřizuje se Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen "Rada") se sídlem v Praze.

(2) Rada je správní úřad, který vykonává státní správu v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a převzatého vysílání a dohlíží na zachovávání a rozvoj plurality programové nabídky a informací v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a

převzatého vysílání, dbá na jeho obsahovou nezávislost a plní další úkoly stanovené tímto zákonem a zvláštními právními předpisy.

§ 5

Působnost Rady

Rada

- a) dohlíží na dodržování právních předpisů v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a podmínek stanovených v rozhodnutí o udělení licence či v rozhodnutí o registraci,
- b) uděluje, mění a odnímá licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání,
- c) vydává, mění a zrušuje rozhodnutí o registraci k provozování převzatého vysílání,
- d) vede evidenci provozovatelů vysílání a provozovatelů převzatého vysílání,
- e) pravidelně uveřejňuje způsobem umožňujícím dálkový přístup přehled žádostí o licenci a registraci a přehled udělených licencí a jejich změn, registrací a jejich změn,
- f) ukládá sankce podle tohoto zákona,
- g) monitoruje obsah rozhlasového a televizního vysílání,
- h) uděluje souhlas Českému telekomunikačnímu úřadu k vydávání individuálního oprávnění k využívání rádiových kmitočtů pro jiné radiokomunikační služby v části rádiového spektra vyhrazené výhradně pro rozhlasové a televizní vysílání,
- i) vyžaduje od Českého telekomunikačního úřadu stanovisko obsahující zkoordinované kmitočty pro analogové rozhlasové a televizní vysílání, včetně jejich technických parametrů; v žádosti o stanovisko Rada označí území, které má být vysíláním pokryto a požadované umístění vysílače,

j) vyžaduje pro účely řízení o udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání nebo pro účely změny licenčních podmínek od Českého telekomunikačního úřadu stanovisko 1) ; v žádosti o stanovisko Rada označí území, které má být vysíláním pokryto,

k) stanoví územní rozsah vysílání pro provozovatele vysílání podle § 3 odst. 1 písm. b) ve shodě se stanoviskem Českého telekomunikačního úřadu,

l) spolupracuje s Českým telekomunikačním úřadem v rozsahu podle zvláštních právních předpisů 1) , 3) , 4) ,

m) podílí se svými stanovisky a návrhy na vytváření zásad státní politiky České republiky ve vztahu k vysílání a koncepci jeho rozvoje,

n) neplatilo

o) vydává statut a jednací řád Rady a organizační řád Úřadu Rady,

p) předkládá návrh svého rozpočtu a závěrečného účtu Ministerstvu financí a příslušnému orgánu Poslanecké sněmovny,

r) zveřejňuje usnesení Rady, výroční zprávu Rady, zápisy z jednání Rady, nebrání-li tomu zvláštní právní předpisy, a případně další informace způsobem umožňujícím dálkový přístup,

s) zveřejňuje rozhodnutí soudu o opravném prostředku a žalobě proti rozhodnutí Rady. Tím nejsou dotčena ustanovení zvláštních právních předpisů, 5)

t) provádí v případě přeshraniční spolupráce dozor a postupuje přitom podle příslušného předpisu Evropských společenství 5a) v rozsahu věcné působnosti zvláštních právních předpisů, kterými jsou promítnuty směrnice uvedené v bodě 4 přílohy k tomuto nařízení,

u) plní další úkoly stanovené zákonem.

§ 6

Povinnosti Rady

(1) Rada je povinna předkládat Poslanecké sněmovně každoročně výroční zprávu o své činnosti a o stavu v oblasti rozhlasového a televizního vysílání (dále jen "výroční zpráva"), která obsahuje zejména

- a) aktuální seznam provozovatelů vysílání a provozovatelů převzatého vysílání,
- b) informaci o situaci v rozhlasovém a televizním vysílání a v převzatém rozhlasovém a televizním vysílání včetně informace o postupu při přechodu na digitální vysílání,
- c) informaci o dodržování právních předpisů v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a o uložených sankcích,
- d) informaci o výsledcích kontrol dodržování povinností stanovených tímto zákonem a podmínek stanovených provozovatelům vysílání a provozovatelům převzatého vysílání,
- e) informaci o udělených licencích a kritériích, na základě kterých byly licence uděleny žadatelům o licenci a zamítnuty žádosti všech ostatních účastníků řízení,
- f) informaci o změnách licenčních podmínek provozovatelů vysílání s licencí,
- g) informaci o podpoře evropské tvorby a evropské nezávislé tvorby v televizním vysílání, plnění podílu evropské tvorby (§ 42) a nezávislé tvorby (§ 43) a o důvodech případného nedosahování stanovených podílů,
- h) návrhy opatření zohledňujících nové technologie v oblasti rozhlasového a televizního vysílání.

(2) Výroční zprávu je Rada povinna předložit Poslanecké sněmovně ke schválení a současně předsedovi vlády ke stanovisku nejpozději do konce února každého kalendářního roku. Současně je povinna ji zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup. Výroční zpráva je veřejná ode dne jejího schválení Radou, jenž na ní musí být vyznačen. Poslanecká sněmovna je oprávněna vyžadovat od Rady vysvětlení a dodatečné informace k výroční zprávě. Rada je povinna poskytnout vysvětlení a dodatečné informace v přiměřené lhůtě, kterou stanoví Poslanecká sněmovna.

(3) Poslanecká sněmovna může předsedovi vlády navrhnout odvolání Rady, neplní-li Rada opakovaně závažným způsobem povinnosti uvedené v § 5 a v odstavcích 1 a 2 nebo pokud opětovně neschválí pro závažné nedostatky výroční zprávu.

(4) Vláda a orgány státní správy spolupracují s Radou ve věcech vysílání a jsou zejména povinny, jde-li o věci vysílání, vyžádat si vždy stanovisko Rady a v mezích své působnosti poskytnout Radě potřebnou součinnost.

§ 7

Členství v Radě

(1) Radu tvoří 13 členů, které jmenuje a odvolává předseda vlády na návrh Poslanecké sněmovny, a to neprodleně po obdržení návrhu. Členství v Radě je veřejnou funkcí.

(2) Funkční období člena Rady je 6 let.

(3) Do funkce člena Rady může být navržen a jmenován občan České republiky, který

a) je plně způsobilý k právním úkonům,

b) má trvalý pobyt na území České republiky,

c) dosáhl věku 25 let,

d) je bezúhonný; za bezúhonného se nepovažuje občan, který byl pravomocně odsouzen pro trestný čin, který byl spáchán v přímé souvislosti s provozováním rozhlasového nebo televizního vysílání nebo převzatého vysílání nebo s vydáváním periodického tisku anebo pro jiný trestný čin spáchaný úmyslně, pokud jeho odsouzení pro trestné činy nebylo zhlazeno anebo se na něj z jiného důvodu hledí, jako by nebyl odsouzen. Za bezúhonného se dále nepovažuje občan, který nesplňuje podmínky stanovené zvláštním zákonem. 6)

(4) Do funkce člena Rady nemůže být navržena a jmenována osoba, která již po dvě po sobě jdoucí funkční období, popřípadě jejich části vykonávala funkci člena Rady.

(5) Členství v Radě vzniká dnem uvedeným ve jmenovacím dekretu.

(6) Členství v Radě zaniká

a) uplynutím funkčního období člena Rady,

b) dnem následujícím po doručení vzdání se funkce předsedovi vlády,

c) dnem následujícím po dni doručení písemného rozhodnutí předsedy vlády o odvolání člena Rady z funkce, popřípadě dnem uvedeným v písemném rozhodnutí o odvolání člena Rady z funkce,

d) dnem nabytí právní moci rozsudku, jímž byl člen Rady zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jímž byla jeho způsobilost k právním úkonům omezena,

e) dnem nabytí právní moci rozsudku, kterým byl člen Rady odsouzen pro některý z trestných činů uvedených v odstavci 3 písm. d),

f) úmrtím nebo prohlášením za mrtvého.

(7) Poslanecká sněmovna může navrhnout předsedovi vlády odvolání člena Rady z funkce z těchto důvodů:

a) nevykonává-li řádně svoji funkci,

b) nesplňuje-li podmínky pro výkon funkce uvedené v tomto zákoně,

c) dopustil-li se takového jednání, které zpochybňuje jeho nestrannost, nezávislost nebo nestrannost Rady.

(8) Členu Rady, který byl v souvislosti s trestním stíháním vzat do vazby, pozastaví předseda vlády na dobu vazby výkon funkce člena Rady, navrhne-li to Poslanecká sněmovna.

(9) S funkcí člena Rady je neslučitelná funkce prezidenta České republiky, poslance, senátora, člena vlády, soudce, státního zástupce, člena Nejvyššího kontrolního úřadu, člena bankovní rady České národní banky, funkce člena Rady České tiskové kanceláře, člena Rady České televize, člena Rady Českého rozhlasu.

(10) Členové Rady vykonávají své funkce osobně a pro jejich výkon nesmějí přijímat žádné pokyny a instrukce.

(11) Členové Rady nesmějí zastávat funkce v politických stranách nebo hnutích a vystupovat v jejich prospěch.

(12) Členové Rady ani osoby jim blízké nesmějí zastávat ani neplacené funkce v jakýchkoliv orgánech společností, které podnikají v oblasti hromadných sdělovacích prostředků, audiovize a reklamy. Členové Rady ani osoby jim blízké se dále nesmějí podílet na podnikání obchodních společností, které působí v oblasti hromadných sdělovacích prostředků nebo v oblasti audiovize a reklamy, a poskytovat přímo nebo zprostředkovaně za úplatu poradenskou nebo obdobnou pomoc provozovatelům vysílání a provozovatelům převzatého vysílání. Členové Rady nesmějí být v pracovněprávním ani jiném obdobném vztahu k provozovateli vysílání.

(13) Pokud vykonávají vedle své funkce výdělečnou činnost, jsou povinni činit tak způsobem, který neohrozí řádný výkon funkce člena Rady. Členové Rady nesmějí vykonávat ani vědeckou, pedagogickou, literární, publicistickou a uměleckou činnost způsobem, jímž by mohli narušit nebo ohrozit důvěru v nezávislost a nestrannost Rady.

§ 8

Jednání Rady

(1) Pokud zákon nestanoví jinak (odstavec 2), je Rada způsobilá se usnášet, je-li přítomna nadpoloviční většina jejích členů a je-li současně přítomen předseda Rady nebo některý z místopředsedů.

(2) Rada rozhoduje nadpoloviční většinou hlasů svých členů, s výjimkou rozhodnutí o udělení licence podle § 18, prodloužení licence podle § 12 odst. 8 až 12 nebo o odnětí licence podle § 63 nebo o zrušení registrace podle § 64, kdy je k rozhodnutí třeba 9 hlasů členů Rady.

(3) Z rozhodování Rady jsou vyloučeni členové Rady, u nichž se zřetelem na jejich poměr k věci nebo k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům jsou důvodné pochybnosti o jejich podjatosti. Člen Rady je povinen oznámit Radě skutečnosti nasvědčující svému vyloučení z projednávání a rozhodování věci, jakmile se o nich dozví. O námitce podjatosti rozhoduje Rada bez zbytečného odkladu.

(4) Při jednání se Rada řídí svým jednacím řádem, který stanoví zejména způsob hlasování a způsob zaznamenávání a zveřejňování rozdílných stanovisek členů Rady, způsob volby a odvolávání předsedy Rady a místopředsedů Rady, jakož i pravidla zastupování předsedy.

(5) O hlasování se vede protokol, do kterého se zaznamenává, jak jednotliví členové Rady hlasovali.

§ 9

Předseda Rady a místopředsedové Rady

(1) Rada volí a odvolává ze svých členů předsedu a 3 místopředsedy.

(2) Předseda Rady řídí činnost Rady a jedná jejím jménem.

(3) Rada předsedu z funkce odvolá,

a) nevykonával-li funkci po dobu delší než 3 měsíce, nebo

b) nesplňuje-li podmínky pro výkon funkce člena Rady, nebo

c) vyskytují-li se ve výkonu jeho funkce opětovně vážné nedostatky.

(4) Výkon funkce předsedy Rady zaniká

a) dnem zániku jeho členství v Radě, nebo

b) uplynutím období, na které byl Radou zvolen, nebo

c) dnem následujícím po doručení písemného rozhodnutí o odvolání z funkce, nebo

d) dnem následujícím po doručení písemného vzdání se funkce Radě, nebo

e) úmrtím nebo prohlášením za mrtvého.

(5) Po dobu, kdy předseda Rady nevykonává funkci, jej zastupuje jím pověřený místopředseda Rady; odstavce 3 a 4 se přiměřeně použijí i na odvolání a zánik funkce místopředsedy.

(6) Byl-li předseda Rady nebo místopředseda Rady odvolán, je Rada povinna nového předsedu Rady nebo místopředsedu zvolit do 30 dnů ode dne odvolání.

(7) Obdobně je Rada povinna učinit v případě odstoupení či ukončení funkčního období předsedy nebo některého z místopředsedů.

§ 10

Pracovněprávní vztah člena Rady

(1) Pokud tento zákon nestanoví jinak, vztahují se na členy Rady ustanovení zákoníku práce.

(2) Předseda Rady, místopředsedové Rady a členové Rady mají nárok na plat a odchodné podle zvláštního právního předpisu. 7)

§ 11

Zabezpečení činnosti Rady

(1) Rada hospodaří s vlastním rozpočtem podle zvláštního právního předpisu 8) a její činnost je hrazena ze samostatné kapitoly státního rozpočtu České republiky.

(2) Úkoly spojené s odborným, organizačním a technickým zabezpečením činnosti Rady zajišťuje Úřad Rady, který je orgánem Rady, a jeho činnost je hrazena z rozpočtu Rady.

(3) Vedoucího Úřadu Rady jmenuje a odvolává Rada. Vedoucí Úřadu Rady je podřízen předsedovi Rady.

(4) Ostatní zaměstnance Úřadu Rady přijímá do pracovního poměru vedoucí Úřadu Rady.

(5) Plat a odměna za pracovní pohotovost zaměstnanců Úřadu Rady se řídí zvláštním právním předpisem. 9)

(6) Podrobnosti a organizaci činnosti Rady a Úřadu Rady upravuje jednací řád Rady a organizační řád Úřadu Rady.

ČÁST TŘETÍ

LICENCE

HLAVA I

ŘÍZENÍ O UDĚLENÍ LICENCE K PROVOZOVÁNÍ ROZHLASOVÉHO A TELEVIZNÍHO VYSÍLÁNÍ ŠÍŘENÉHO PROSTŘEDNICTVÍM VYSÍLAČŮ

§ 12

Licence

(1) Licenci uděluje Rada v řízení o udělení licence (dále jen "licenční řízení"). Licence opravňuje provozovatele vysílání k rozhlasovému a televiznímu vysílání a k šíření teletextu v analogovém televizním vysílání v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem a jinými právními předpisy. Licence vstupuje v platnost dnem, kdy rozhodnutí Rady nabylo právní moci s výjimkou případu podle § 18 odst. 2.

(2) Samostatnou licenci k vysílání teletextu v analogovém televizním vysílání a k poskytování služeb přímo souvisejících s programem v digitálním vysílání nelze udělit.

(3) Rada je oprávněna vydat licenci k vysílání šířenému prostřednictvím

a) vysílačů,

b) družic a kabelových systémů.

(4) Na udělení licence není právní nárok, pokud není dále stanoveno jinak.

(5) Licence se uděluje na dobu určitou, a to nejdéle na dobu

a) 8 let k rozhlasovému vysílání,

b) 12 let k televiznímu vysílání.

(6) Provozovatel rozhlasového vysílání s licencí je povinen zahájit vysílání nejdéle do 180 dnů a provozovatel televizního vysílání s licencí do 360 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence, nestanoví-li zákon jinak.

(7) Licence je nepřevoditelná na jinou osobu.

(8) Na žádost provozovatele vysílání s licencí Rada dobu platnosti licence prodlouží. Dobu platnosti licence lze prodloužit jedenkrát, a to u rozhlasového vysílání o dobu 8 let a u televizního vysílání o dobu 12 let. Na žádost provozovatele vysílání s licencí může Rada prodloužit dobu platnosti licence i o kratší dobu.

MĚSTSKÝ SOUD PRAHA, USNESENÍ O ODMÍTNUTÍ ŽALOBY VE VĚCI SP.ZN. 28 CA 278/2002

Žádost o prodloužení licence je oprávněn podat pouze provozovatel vysílání, pouze ten je účastníkem správního řízení a pouze o jeho právech a povinnostech se v rozhodnutí o prodloužení licence rozhoduje. Pokud provozovatel vysílání je právnickou osobou, týká se rozhodnutí o prodloužení licence pouze této právnické osoby a nikoliv společníků provozovatele vysílání nebo jeho smluvních partnerů, jichž se druhotně mohou dotknout dopady daného rozhodnutí. Rada svým rozhodnutím o prodloužení licence nerozhoduje o právech a povinnostech těchto třetích osob, jejich vztahy s provozovatelem vysílání jsou upraveny normami práva soukromého, jsou mimo rámec veřejnoprávního vztahu mezi Radou a provozovatelem vysílání (žadatelem o prodloužení licence) a Rada do těchto vztahů nijak nezasahuje.

MĚSTSKÝ SOUD PRAHA, ROZSUDEK VE VĚCI SP.ZN. 28 CA 441/2001

Rada nemůže prodloužit licenci, která již neexistuje.

(9) V žádosti o prodloužení licence může provozovatel vysílání s licencí zároveň požádat o souhlas se změnou právní formy společnosti; Rada žádosti vyhová, půjde-li o změnu na akciovou společnost s akciemi znějícími na jméno.

(10) Provozovatel vysílání s licencí může písemně požádat Radu o prodloužení doby platnosti licence, na základě které vysílá. Tato žádost musí být Radě doručena

a) u celoplošného rozhlasového vysílání v období od počátku 36. do konce 30. měsíce před pozbytím platnosti stávající licence,

b) u celoplošného televizního vysílání v období od počátku 48. do konce 42. měsíce před pozbytím platnosti stávající licence,

c) u místního rozhlasového nebo televizního vysílání v období od počátku 36. do konce 30. měsíce před pozbytím platnosti stávající licence.

(11) Rada platnost licence neprodlouží v případě, že žadatel nesplňuje podmínky podle § 13 odst. 3 nebo došlo-li ke změně plánu využití kmitočtového spektra určeného pro rozhlasové či televizní vysílání z důvodu plnění mezinárodní smlouvy týkající se koordinace kmitočtů a tato změna by podstatným způsobem znemožnila vysílání provozovatele vysílání s licencí; pokud změna plánu využití kmitočtového spektra není podstatná, Rada platnost licence neprodlouží v této části.

(12) Rada dále platnost licence neprodlouží v případě, že provozovateli vysílání s licencí byla opakovaně pravomocným rozhodnutím uložena sankce za závažné porušení následujících povinností:

a) zařadil do vysílání pořady, které propagují válku nebo líčí krutá nebo jinak nelidská jednání takovým způsobem, který je jejich zlehčováním, omlouváním nebo schvalováním,

b) zařadil do vysílání pořady, které podněcovaly k nenávisti z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti nebo příslušnosti k určité skupině obyvatelstva,

c) zařadil do vysílání pořady, které bezdůvodně zobrazují osoby umírající nebo vystavené těžkému tělesnému nebo duševnímu utrpení způsobem snižujícím lidskou důstojnost,

d) zařadil do vysílání podprahová sdělení,

e) zařadil do vysílání pořady, které mohou vážně narušit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých tím, že obsahují pornografii a hrubé samoúčelné násilí,

f) převedl bez předchozího souhlasu Rady na třetí osoby podíl ve společnosti provozovatele vysílání s licencí, a porušil tak povinnost uvedenou v § 21 odst. 6 a 7.

(13) Prodloužení doby platnosti licence Radou podle odstavce 8 má stejné právní účinky jako rozhodnutí Rady o udělení licence. Ustanovení odstavce 8 tím není dotčeno.

§ 13

Účastníci licenčního řízení

(1) Účastníky licenčního řízení jsou všichni žadatelé o udělení licence, jejichž žádost byla doručena Radě ve lhůtě stanovené ve vyhlášení licenčního řízení (§ 15 odst. 2).

(2) Podat žádost o licenci může právnická osoba nebo fyzická osoba splňující předpoklady podle § 3a.

(3) Žadatel o licenci splňuje předpoklady pro účast v licenčním řízení, jestliže

- a) na jeho majetek nebylo vydáno rozhodnutí o úpadku anebo nevstoupil do likvidace,
- b) prokáže, že nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky,
- c) prokáže, že nemá splatný nedoplatek pojistného na veřejné zdravotní pojištění, pojistného na sociální zabezpečení nebo příspěvku na státní politiku zaměstnanosti,
- d) mu nebyla v posledních 5 letech zrušena licence nebo registrace; tento předpoklad neplatí v případech, kdy licence nebo registrace byly zrušeny na žádost provozovatele,
- e) nebyl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně. Je-li žadatelem o licenci právnická osoba, vztahuje se tato podmínka i na fyzické osoby, které jsou jejím statutárním orgánem nebo jsou členy jejího statutárního nebo kontrolního orgánu,
- f) není společníkem provozovatele vysílání ze zákona ani obchodních společností zřízených provozovatelem vysílání ze zákona.

(4) Účastník licenčního řízení nemá právo nahlížet do části spisu týkající se jiného účastníka. Rada učiní vhodná opatření, aby se účastník licenčního řízení nemohl seznámit s údaji o způsobu technického, organizačního a finančního zajištění vysílání jiného účastníka.

§ 14

Žádost o licenci

(1) Žádost o licenci musí obsahovat následující základní údaje:

a) u právnické osoby obchodní firmu, sídlo, právní formu, identifikační číslo (bylo-li přiděleno), jméno, příjmení a rodné číslo osoby oprávněné za ni jednat. Je-li žadatel o licenci zahraniční právnickou osobou, uvede též údaje o umístění a označení organizační složky na území České republiky, jméno, příjmení a rodné číslo nebo datum narození vedoucího organizační složky a místo jeho pobytu; je-li ustanoven zástupce, musí též obsahovat jeho jméno, příjmení a místo pobytu,

b) u fyzické osoby jméno, příjmení, rodné číslo (bylo-li přiděleno), jinak datum narození, bydliště, doklad o trvalém pobytu na území České republiky, dále obchodní firmu, identifikační číslo (bylo-li přiděleno), jinak datum zahájení podnikání a adresu bydliště. Je-li žadatel o licenci zahraniční fyzickou osobou, uvede adresu bydliště mimo území České republiky a adresu pobytu na území České republiky, pokud mu byl povolen, údaje o umístění a označení organizační složky, která se zapisuje do obchodního rejstříku podle zvláštního právního předpisu, 9a) jméno, příjmení a rodné číslo nebo datum narození vedoucího organizační složky a místo pobytu; je-li ustanoven zástupce, musí obsahovat též jeho jméno, příjmení a místo pobytu,

c) údaje podle písmene a) nebo b) o všech společnících a osobách, které jsou statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo kontrolního orgánu, je-li žadatel o licenci právnickou osobou,

d) údaje o výši základního kapitálu, o podílech na hlasovacích právech a vkladech společníků, jsou-li povinné, a to včetně určení druhu a peněžního ocenění nepeněžitých vkladů, je-li žadatel o licenci právnickou osobou,

e) označení (název) programu,

f) časový rozsah vysílání a územní rozsah vysílání,

g) základní programovou specifikaci, včetně údajů o části programu převzatého od jiného provozovatele vysílání, a údajů o případných službách přímo souvisejících s programem,

h) u žadatele o provozování televizního vysílání navrhovaný podíl celkového vysílacího času, který by měl být vyhrazen vysílání evropských děl a evropských děl vyrobených nezávislými výrobci, týká-li se žádost provozování televizního vysílání,

i) obchodní plán včetně dokladů o výši finančních prostředků, které je schopen vynaložit na provozování rozhlasového a televizního vysílání.

(2) Základní údaje uvedené v odstavci 1 dokládá žadatel zakladatelskou nebo společenskou smlouvou, případně zakladatelskou listinou, stanovami, seznamem akcionářů, výpisem z obchodního rejstříku nebo obdobného rejstříku, který nesmí být starší než 3 měsíce, a dokladem o pobytu. K žádosti o licenci žadatel současně připojí potvrzení příslušného orgánu, které nesmí být starší než 3 měsíce, o tom, že žadatel o licenci nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky a že nemá splatný nedoplatek pojistného na veřejné zdravotní pojištění, ani nedoplatek pojistného na sociální zabezpečení nebo příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. V případě, že žadatel nebo člen jeho statutárního nebo kontrolního orgánu není státním občanem České republiky, připojí dále k žádosti výpis z evidence Rejstříku trestů nebo odpovídající doklad vydaný příslušným orgánem státu původu žadatele nebo člena jeho statutárního nebo kontrolního orgánu, který nesmí být starší než 3 měsíce.

(3) Je-li žadatel provozovatelem vysílání nebo provozovatelem převzatého vysílání v České republice nebo v zahraničí nebo vydavatelem periodického tisku v České republice nebo v zahraničí anebo účastníkem společnosti jiného provozovatele vysílání nebo společnosti vydávající periodický tisk v České republice nebo v zahraničí, uvede obdobné údaje uvedené výše též o těchto aktivitách.

(4) Žadatel je povinen v průběhu licenčního řízení neprodleně ohlásit Radě změny údajů uváděných v žádosti o licenci, které nastaly po podání žádosti.

(5) Pokud žádost nemá předepsané náležitosti, vyzve písemně Rada účastníka, aby v přiměřené lhůtě, která nesmí být kratší než 15 dnů, odstranil nedostatky. V případě, že žadatel nedostatky neodstraní ve stanovené lhůtě, Rada žádost odmítne. Po dobu lhůty k odstranění nedostatků se společné licenční řízení nepřerušuje.

§ 15

Zahájení licenčního řízení

(1) Licenční řízení zahajuje Rada z vlastního podnětu nebo z podnětu uchazeče o licenci vyhlášením licenčního řízení. Před zahájením licenčního řízení si Rada vyžádá stanovisko Českého telekomunikačního úřadu vymezující územní rozsah vysílání způsobem podle odstavce 2, a jedná-li se o licenční řízení o udělení jedné nebo více licencí k vysílání jednoho nebo více programů šířených prostřednictvím vysílačů pouze digitálně, rovněž stanovisko Českého telekomunikačního úřadu k možnosti umístění v sítích elektronických komunikací; v případě podnětu uchazeče o licenci je Rada povinna vyžádat si od Českého telekomunikačního úřadu potřebná stanoviska nejpozději do 15 dnů ode dne, kdy podnět obdrží. Licenční řízení Rada vyhlásí nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy od Českého telekomunikačního úřadu obdrží stanovisko, které zahájení licenčního řízení umožňuje; vyžádá-li si Rada od Českého telekomunikačního úřadu k témuž licenčnímu řízení více než jedno stanovisko, počíná lhůta 30 dnů pro vyhlášení licenčního řízení běžet ode dne, kdy obdrží poslední z vyžádaných stanovisek, pokud tato stanoviska zahájení licenčního řízení umožňují.

ROZSUDEK NEJvyššího správního soudu ČR ve věci SP.ZN. 8 AS 61/2005

Přihlédnuto ke skutečnosti, že žalovaná zahajuje licenční řízení z vlastního podnětu (§ 15 odst. 1 zákona) je pak třeba uzavřít, že žalovaná nemá povinnost vyhlásit licenční řízení vždy v případě existence „neobsazeného“ kmitočtu, ale může se zabývat posouzením otázky, zda je takový kmitočet dostatečně bonitní, tj. zda může být samostatným předmětem licenčního řízení, či zda bude využit pouze jako kmitočet dokrývací, ke zlepšení existujícího územního pokrytí držitelem jiné licence za její současné změny. Podobné rozhodování musí splňovat základní požadavky správního rozhodování, tj. musí být v obdobných případech obdobné, resp. musí probíhat na základě transparentních a objektivních kritérií. Rozhodné může být i posouzení, zda jsou taková kritéria vhodně nastavena, tedy zda např. nehodnotí bonitu určitého prostředku příliš striktně, nebo naopak benevolentně. Žalovaná vytvořila vlastní interní předpis, který podobná kritéria stanovil, a z tohoto předpisu mj. v posuzované věci vycházela. Jeho ustanovení nemohou být obecně závazným pramenem práva, mohou však sloužit jako pomůcka umožňující ověřit, zda žalovaná nevybočila z mezí správního uvážení a své ustálené praxe.

(2) Rada ve vyhlášení licenčního řízení stanoví lhůtu a místo podání žádosti o licenci, časový rozsah vysílání, územní rozsah vysílání určený souborem technických parametrů v případě analogového vysílání nebo diagramem využití rádiových kmitočtů v případě digitálního vysílání; u licenčního řízení na celoplošné vysílání Rada stanoví požadavky na základní programovou specifikaci celoplošného vysílání (dále jen "požadavky"). Rada oznámení o vyhlášení licenčního řízení zveřejní na úřední desce, nejméně ve dvou celostátních denících a způsobem umožňujícím dálkový přístup.

(3) Rada odmítne žádosti o licenci doručené po stanovené lhůtě a žádosti, které jsou v rozporu s vyhlášenými požadavky.

(4) O žádostech doručených Radě ve lhůtě podle odstavce 2 se vede společné licenční řízení.

(5) V případě existence dvou nebo více sítí elektronických komunikací určených k digitálnímu vysílání podle odstavce 1 Rada zahájí licenční řízení, aniž určí přiřazení programů konkrétním sítím elektronických komunikací. Rada taktéž neurčí strukturu programů v jednotlivých sítích elektronických komunikací.

(6) Za účelem doložení bezúhonnosti žadatele si Rada vyžádá podle zvláštního právního předpisu 9d) výpis z evidence Rejstříku trestů. Žádost o vydání výpisu z evidence Rejstříku trestů a výpis z evidence Rejstříku trestů se předávají v elektronické podobě, a to způsobem umožňujícím dálkový přístup.

§ 16

Veřejné slyšení

(1) Týká-li se licenční řízení vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů pouze digitálně, nařídí předseda Rady konání veřejného slyšení ve lhůtě 30 dnů ode dne uplynutí lhůty pro podání žádosti o licenci, kterou Rada stanoví podle § 15 odst. 2. V ostatních případech nařídí předseda Rady konání veřejného slyšení ve lhůtě 90 dnů ode dne zahájení licenčního řízení.

MĚSTSKÝ SOUD PRAHA, ROZSUDEK VE VĚCI SP.ZN. 8 CA 1/2006

Lhůta pro nařízení veřejného slyšení je lhůtou pořádkovou, protože zákon nespojuje s jejím případným nedodržením žádné následky.

(2) Veřejné slyšení je určeno k projednání otázek týkajících se programové skladby navrhované jednotlivými účastníky licenčního řízení.

(3) Ve veřejném slyšení konaném v rámci licenčního řízení k jinému než místnímu televiznímu vysílání musí být projednána otázka zastoupení evropských děl, evropských děl vyrobených nezávislými výrobci a děl současné evropské tvorby v navrhované programové skladbě televizního vysílání jednotlivých účastníků licenčního řízení k provozování televizního vysílání.

(4) Ve veřejném slyšení navrhnou účastníci licenčního řízení znění licenčních podmínek, které se v případě udělení licence stanou licenčními podmínkami podle § 18 odst. 4, s výjimkou podmínek podle písmene c), které stanoví Rada po dohodě s účastníkem řízení tak, aby byly v souladu se stanoviskem Českého telekomunikačního úřadu.

(5) Pozvánka na veřejné slyšení, kterou je Rada povinna zaslat všem účastníkům licenčního řízení nejpozději 14 dnů před konáním veřejného slyšení, musí obsahovat

a) místo a termín konání veřejného slyšení,

b) označení všech účastníků licenčního řízení, včetně adresy jejich sídla, jde-li o právnické osoby, anebo adresy jejich bydliště nebo místa pobytu, popřípadě místa podnikání, jde-li o fyzické osoby,

c) předmět jednání.

(6) Konání veřejného slyšení oznamuje Rada vyvěšením pozvánky na své úřední desce a prostřednictvím hromadných sdělovacích prostředků a způsobem umožňujícím dálkový přístup nejpozději 14 dnů před konáním veřejného slyšení.

(7) Veřejné slyšení zahajuje, řídí a ukončuje předseda Rady nebo jím pověřený člen Rady.

(8) Kromě pozvaných účastníků licenčního řízení mohou při veřejném slyšení k projednáváním otázkám vystoupit, podávat písemné návrhy a vyjadřovat svá stanoviska

pouze osoby, které k tomu mají výslovné svolení předsedy Rady nebo jím pověřeného člena Rady.

(9) Předmětem veřejného slyšení nemohou být skutečnosti chráněné podle zvláštních právních předpisů.

(10) Za nepřístojné narušování veřejného slyšení může předseda Rady nebo jím pověřený člen Rady zástupce veřejnosti napomenout a za opakované nepřístojné narušování veřejného slyšení vykázat z jednacích prostor nejdéle do konce jednacího dne, v němž k vykazání došlo.

(11) Z veřejného slyšení se pořizuje zvukový záznam. O veřejném slyšení se vyhotovuje protokol, jehož součástí jsou údaje o jeho konání, účasti na něm, texty jednotlivých vystoupení, písemně podané návrhy a stanoviska. Protokol je veřejný a od třetího dne po konání veřejného slyšení musí být na vyžádání předložen k nahlédnutí v sídle Rady.

§ 17

Skutečnosti významné pro rozhodování o žádostech o udělení licencí

(1) Při rozhodování o udělení licence Rada hodnotí

a) ekonomickou, organizační a technickou připravenost žadatele k zajištění vysílání, včetně výsledků dosavadního podnikání žadatele v oblasti rozhlasového a televizního vysílání, pokud v této oblasti podnikal,

b) transparentnost vlastnických vztahů ve společnosti žadatele,

c) přínos programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového nebo televizního vysílání na území, které by mělo být rozhlasovým nebo televizním vysíláním pokryto,

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 6 AS 6/2008

Nejvyšší správní soud nepovažuje za správný názor městského soudu, že pojem „rozmanitost stávající nabídky programů rozhlasového vysílání“ obsažený v ustanovení § 17 odst. 1 písm. c) zákona o vysílání, které stanovuje jedno z kritérií hodnocených

stěžovatelkou, je neurčitý a je nejprve potřeba jej vyložit a poté konfrontovat se skutkovými zjištěními konkrétního případu. Zákon jednoznačně hovoří o stávající nabídce programů rozhlasového vysílání na určitém území, pro něž je o změně uvažováno. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že se jedná o pojem deskriptivní, vztahující se k určité skutečnosti a jeho jazykový výklad nevzbuzuje pochybnosti o jeho obsahu, není zde nejasnosti, kterou by bylo potřeba odstraňovat dalšími interpretačními metodami. Zjištění přínosu programové skladby k rozmanitosti stávající nabídky tak předpokládá nejprve zjistit programovou nabídku v každém regionu, jehož se posuzování týká, aby mohlo být přihlédnuto ke všem specifickým prvkům programového vysílání v daném regionu, neboť tyto se mohou v každém regionu lišit a tvoří rozmanitost programové nabídky v předmětném regionu. Jedná se tedy o skutečnost, kterou je správní orgán při svém rozhodování povinen zjistit. K tomu v daném případě došlo, neboť příloha č. 1 rozhodnutí obsahuje přesný popis stávající programové nabídky v daném území. Následné hodnocení přínosu k rozmanitosti stávající nabídky je pak předmětem správního uvážení, neboť zákon žádný přesný algoritmus zjišťování stupně přínosnosti žadatelovy programové skladby či nejnižší nezbytný počet rozdílných prvků programové skladby od stávající programové nabídky v regionu nestanoví. K postupu stěžovatelky v rámci správního uvážení Nejvyšší správní soud již dříve uvedl, že „...kritéria hodnocení žádostí o udělení licence nejsou exaktně měřitelná, čili zákon v mezích správního uvážení ponechává na žalované, aby kriteria aplikovala a jejich splnění porovnala a zhodnotila,“ (rozsudek ze dne 23. 11. 2006, č. j. 6 As 59/2004 – 117, www.nssoud.cz), „...pouhý výčet těchto kritérií a následné konstatování, že tato jsou či nejsou splněna, nestačí. Vždy je třeba vztáhnout zákonná kritéria na jednotlivého žadatele a posoudit, zda je tento splňuje či nikoli a proč. Odůvodnění rozhodnutí je pak nutno opatřit úvahou, již se správní orgán při svém rozhodování řídil“ (rozsudek ze dne 20. 12. 2006, č. j. 3 As 2/2006 – 130, www.nssoud.cz).

Úvahy stěžovatelky, zda jsou kritéria splněna či nikoliv a proč, když porovnávala projekt a programovou skladbu zájemce o vysílání s kritérii uvedenými v § 17 zákona o vysílání, jsou sice strohé, ale podle názoru Nejvyššího správního soudu dostatečné. Nelze se však zcela ztotožnit se stěžovatelkou, že právní úprava, ponechávající prostor pro její správní uvážení, způsobuje, že hodnocení skutečností je ve značně vysokém stupni subjektivní, byť usilovala o potřebnou míru objektivitu. Naopak právě aplikace práva v oblasti diskreční pravomoci správního orgánu na něj klade zvýšené nároky co do dostatečného zajištění objektivitu, což by se mělo odpovídajícím způsobem odrazit ve vyčerpávajícím odůvodnění rozhodnutí. Při realizaci správního uvážení musí správní orgány respektovat všechna existující ustanovení zákona týkající se daného případu, musí použít uvážení jen v té věci, k jejímuž posouzení byla tato pravomoc správnímu orgánu svěřena a dále musí respektovat všechny právní principy. V rozsudku ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 – 79, publikovaném pod č. 739/2006 Sb. rozh. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že i když správní orgán rozhoduje na základě absolutně volné správní úvahy, musí být jeho rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. I v těchto případech musí správní orgán respektovat stanovené procesní postupy i elementární právní principy správního rozhodování.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 7 CA 321/2008

V souzené věci žalovaná správně vymezila kriteria, podle kterých žadatele o licenci hodnotila, hodnocení v mezích takto stanovených kritérií bylo nedostatečné. Žalovaná oba žalobce i úspěšného žadatele hodnotila příznivě, pokud jde o splnění podmínek uvedených v ust. § 17 odst. 1 písm. a), b), e), a g) zákona. Tato kriteria žadatelé naplnili prakticky stejnou měrou, skutečnosti tato kriteria naplňující tedy neměly rozlišovací charakter. Výběr úspěšného žadatele se tedy odvíjel od jeho úspěšnosti při naplnění podmínek uvedených v ust. § 17 odst. 1 písm. c) zákona. Porovnání úspěšnosti jednotlivých žadatelů v naplnění těchto podmínek, jak bylo uvedeno v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, pak soud přezkoumává z toho hlediska, zdali nedošlo k překročení mezí správního uvážení, tedy zdali za rozhodující byly stanoveny hlediska předpokládaná zákonem a zdali byla licence udělena tomu žadateli, který zákonné požadavky splnil nejlépe (zde soud vychází z hodnocení naplnění kritérií žadateli provedeného žalovanou). Žalovaná v rozhodnutí uvedla, že program úspěšného žadatele obsahuje hudební výběr zahrnující jak českou a zahraniční hudbu 80. – 90 let, tak žánrový přesah do country, oldies, folk či folkrock, přitom žalovaná tento hudební mix spolu se zpravodajstvím považovala za unikátní v regionu Benešovska. Z rozhodnutí však není zřejmé, v čem tato unikátnost spočívá, když z programové skladby regionu zpracované žalovanou do tabulky se podává, že obdobnou programovou skladbu mají rádio Frekvence 1 a rádio Blaník. Závěr o jedinečnosti programové skladby úspěšného žadatele je tedy s ohledem na existující skutkový stav přinejmenším nepřesvědčivý. Pokud byl pak argument unikátnosti použit jako (jediná) skutečnost, pro kterou programová nabídka úspěšného žadatele lépe než u žalobců naplňuje kritérium uvedené v ust. § 17 odst. 1 písm. c) zákona, je nepřesvědčivá a nedostatečná i správní úvaha žalované na tomto pojmu postavená.

...

Pokud během licenčního řízení trvajícím přes 6 let je až nyní žalobci kladeno k tíži, že vysílá na středních vlnách, je nezbytné v rozhodnutí uvést, proč je na žalobce ve světle této skutečnosti náhle hleděno. Pokud žalobce celou dobu vycházel z toho, že je porovnávána programová nabídka programů vysílaných na velmi krátkých vlnách, přitom náhle dojde u správního orgánu ke zcela nové argumentaci, je nezbytné účastníku řízení takový postup v rozhodnutí vysvětlit. Pouze takové rozhodnutí lze považovat za rozhodnutí odpovídající okolnostem případu vydané při šetření zájmu dobré správy. Pokud žalovaná tvrdila, že jí zákon nedává možnost rozlišit vysílání na středních a velmi krátkých vlnách, má pravdu v tom, že tak zákon nečiní výslovně. Zákon však dává žalované prostor k tomu, aby v rámci správního uvážení posoudila skutečný přínos programu ucházejícího se o licenci pro vysílání na velmi krátkých vlnách, který je již na středních vlnách vysílán, a to zejména s přihlédnutím k jednotlivým specifikům vysílání na různých vlnových délkách. Mluvíme-li o rozmanitosti programové skladby, jde totiž v první řadě právě o posluchače jednotlivých rádií, nikoliv o uchazeče o licenci. Je tedy otázkou, zdali posluchačům bude vysíláním rádia na velmi krátkých vlnách (vzhledem ke specifikům vysílání na těchto vlnách) rozšířena možnost výběru či nikoliv. Pokud žalovaná shledá, že je vyloučeno udělit licenci na vysílání na velmi krátkých vlnách žadateli již vysílajícím na vlnách středních, uvede, na základě jaké úvahy k takovému závěru dospěla. K této problematice soud poukazuje na ust. § 2 odst. 4 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.) a zároveň na skutečnost, že žalovaná v řízení porovnávala programovou skladbu pouze na velmi krátkých vlnách (viz tabulka). Pokud žalovaná přihlíдела pouze u jednoho z žadatelů k jeho vysílání na středních vlnách, nutně musí přehled programové nabídky rozšířit i na programy vysílané na středních, resp. dlouhých vlnách a v tomto rozsahu porovnávat programové skladby i ostatních žadatelů. Pokud totiž žalovaná vychází z celého vlnového rozsahu rozhlasového vysílání, nutně musí u všech žadatelů postavit najisto, zdali i ti nevysílají na jiných vlnových délkách, popř. zdali neexistuje program, který má shodou okolností totožnou programovou skladbu, jako program žadatelů o licenci se ucházejících. V takovém případě by totiž logikou žalované program žadatele nemohl být považován za přínosný pro rozmanitost programové skladby v porovnání s programem

vysílaným na jiné vlnové délce, byť např. programem velmi obtížně dostupným. Soud je tedy toho názoru, že poukaz žalované na vysílání žadatele na středních vlnách sám o sobě obstát nemůže. Bez dostatečné argumentace je takový závěr nepřezkoumatelný. Úvahy soudu jsou pouhým vodítkem pro eventuelní potup žalované při jejím následujícím postupu.

d) zastoupení evropské tvorby (§ 42), tvorby evropských nezávislých producentů a současné tvorby (§ 43) v navrhované programové skladbě televizního vysílání, jde-li o licenci k televiznímu vysílání,

e) přínos uchazeče pro rozvoj původní tvorby,

f) v televizním vysílání připravenost žadatele opatřit určité procento vysílaných pořadů skrytými nebo otevřenými titulky pro sluchově postižené,

g) přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice.

(2) Při udělování licence k digitálnímu vysílání Rada hodnotí

a) ekonomickou, organizační a technickou připravenost žadatele k zajištění vysílání, transparentnost jeho vlastnických vztahů, přínos programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů a zastoupení evropské tvorby (§ 42), tvorby evropských nezávislých producentů a současné tvorby (§ 43) v navrhované programové skladbě televizního vysílání,

b) přínos uchazeče pro rozvoj původní tvorby,

c) připravenost žadatele opatřit určité procento vysílaných pořadů skrytými nebo otevřenými titulky pro sluchově postižené,

d) přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 6 AS 59/2004

Kriteria hodnocení žádostí o udělení licence nejsou exaktně měřitelná, čili zákon v mezích správního uvážení ponechává na žalované (pozn. ZH: Radě), aby kriteria aplikovala a jejich splnění porovnála a hodnotila.

MĚSTSKÝ SOUD PRAHA, ROZSUDEK VE VĚCI SP.ZN. 7 CA 160/2006

Tím, že žalovaná (pozn. ZH: Rada) v rozporu s vypsáním licenčním řízením a zákonnými kritérii, významnými pro rozhodování o žádostech o udělení licencí (§ 17, odst. 1 mediálního zákona), sama v závěru licenčního řízení vymezila další kritérium pro rozhodování o žádosti o udělení licence, s nímž účastníci licenčního řízení, a tedy ani žalobce, nebyli seznámeni, a z hlediska tohoto dalšího kritéria žádosti o udělení licence hodnotila, překročila meze správního uvážení, neboť nad rámec zákonných podmínek stanovila podmínku novou, zákonem nepožadovanou.

MĚSTSKÝ SOUD PRAHA, ROZSUDEK VE VĚCI SP.ZN. 8 CA 1/2006

Pokud jde o námitku vůči tomu, že Rada použila při hodnocení žádostí tzv. Manuál postupu rozhodování Rady o udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání, soud zkoumal pouze to, zda dílčí kritéria v tomto vnitřním předpise žalované Rady (tak, jak je ocitovala v odůvodnění napadeného rozhodnutí) korespondují s hledisky, která stanovuje zákon v § 17, odst. 1. V tomto směru soud neshledal žádných závad, maje za to, že žalovanou určená dílčí kritéria věcně a logicky souvisejí se zákonnými hledisky, nejsou s nimi v rozporu a nepřekračují jejich meze.

...hodnocení skutečností, jimiž by měla být naplněna jednotlivá kritéria podle § 17, odst. 1 zákona, je nutné ve značně vysokém stupni subjektivní. To je dáno již samotnou právní úpravou, protože zákonodárcem stanovená relevantní kritéria nejsou nijak kvantifikována, a zákon ani nestanoví žádná pravidla pro to, podle čeho by měla Rada míru naplnění těchto kritérií hodnotit. Již z tohoto důvodu tedy rozhodování Rady v licenčním řízení není a nemůže být exaktním procesem, v němž by přesně stanoveným algoritmem hodnotila a porovnávala objektivně změřitelná data. ...Soud má tedy za to, zákonodárce poskytl v záležitosti udělování licencí Radě značnou míru volnosti při správním uvážení. ...Konečně soud považuje za podstatné, že vlastní úvaha Rady jako správního orgánu o tom, v jaké míře jednotliví žadatelé splňují zákonná kritéria, není předmětem prezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví.

(3) Licenci nelze udělit uchazeči, kterému byla licence odejmuta nebo zrušena registrace v předcházejících pěti letech z důvodů porušení zákona a nebo, který byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin.

(4) Licenci k provozování rozhlasového nebo televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů pouze digitálně nelze udělit podnikateli zajišťujícímu síť elektronických komunikací 1) (dále jen "podnikatel sítě elektronických komunikací") nebo skupině podnikatelů sítě elektronických komunikací nebo osobě, která je ekonomicky nebo personálně spojena s podnikatelem nebo skupinou podnikatelů sítě elektronických komunikací; to neplatí v případech, kdy je licence k provozování rozhlasového nebo televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů pouze digitálně udělena přímo ze zákona. Ekonomicky nebo personálně spojenými osobami se rozumí, jestliže se jedna osoba podílí přímo nebo nepřímo na vedení, kontrole nebo jmění druhé osoby nebo jestliže se shodné právnické nebo fyzické osoby přímo nebo nepřímo podílejí na vedení, kontrole nebo jmění obou osob. Účastí na kontrole či jmění se rozumí vlastnictví více než 20 % podílu na základním kapitálu nebo podílu s hlasovacím právem; podíl na základním kapitálu nebo podíl s hlasovacím právem ve zdaňovacím období se stanoví jako podíl součtu stavů k poslednímu dni každého měsíce a počtu měsíců ve zdaňovacím období.

(5) Ustanovení odstavce 4 se nevztahuje na udělování licencí k místnímu vysílání šířenému prostřednictvím vysílačů.

§ 18

Rozhodnutí o udělení licence

(1) O udělení licence rozhoduje Rada hlasováním. Hlasování o udělení licence probíhá na neveřejném zasedání Rady.

(2) Na žádost zakladatelů, popřípadě orgánů nebo osob oprávněných podat návrh na zápis právnické osoby se sídlem v České republice do obchodního rejstříku, lze vydat rozhodnutí o udělení licence před zápisem do tohoto rejstříku, je-li prokázáno, že právnická osoba byla založena. Těmto osobám vzniká oprávnění k vysílání dnem zápisu do obchodního rejstříku. Obdobně se postupuje i u osob, které nemají sídlo na území České republiky.

(3) Rozhodnutí o udělení licence obsahuje výrok o udělení licence jednomu ze žadatelů o licenci a o zamítnutí žádostí ostatních žadatelů, odůvodnění, které obsahuje kritéria, na základě kterých byla licence udělena žadateli o licenci a zamítnuty žádosti všech ostatních účastníků řízení, a poučení o opravném prostředku.

Poznámka ZH:

Stojí za zvláštní upozornění, že od 1.1.2008 zákon již nepožaduje „**podrobné odůvodnění**, které obsahuje kritéria, na základě kterých byla licence udělena žadateli o licenci a zamítnuty žádosti všech ostatních účastníků řízení“, ale pouze „**odůvodnění**, které obsahuje kritéria, na základě kterých byla licence udělena žadateli o licenci a zamítnuty žádosti všech ostatních účastníků řízení“. Došlo tak ke zmírnění přísnosti podmínek pro odůvodnění licenčních rozhodnutí Rady, přesto je vhodné se i nadále v přiměřeném rozsahu řídit judikaturou správních soudů k tomuto ustanovení, jak je uvedena níže.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 3 AS 24/2004

I když na udělení licence není právní nárok, disponují účastníci licenčního řízení v rámci správního řízení právy procesními. Z těchto práv je třeba zmínit zejména ta, která jsou uvedena v ustanovení § 18 odst. 3 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání a upravují náležitosti rozhodnutí o udělení licence. Výrok o udělení licence jednomu z žadatelů je pak vždy spojen s výrokem o zamítnutí žádostí ostatních žadatelů. Rozhodnutí musí obsahovat podrobné odůvodnění a dále kritéria, na jejichž základě byla jednomu z žadatelů udělena licence a žádosti ostatních žadatelů zamítnuty. Správní orgán tedy musí nejen popsat, proč a jaká kritéria pro své rozhodování zvolil a jakým způsobem tato kritéria naplnil úspěšný žadatel o licenci, ale musí rovněž podrobně popsat, proč tato kritéria nebyla naplněna ostatními žadateli, případně proč byla ostatními žadateli naplněna méně než úspěšným žadatelem. I když správní orgán není při svém rozhodování vázán přesnými kritérii stanovenými zákonem a rozhoduje v mezích volného správního uvážení, musí být jeho postup a rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. Proto i v těchto případech musí správní orgán respektovat jak stanovené procesní postupy (v to zahrnující rozhodnutí se všemi stanovenými náležitostmi), tak elementární právní principy správního rozhodování (princip právní jistoty, princip rovnosti osob o jejichž právech se jedná – s obdobným rozhodováním v obdobných případech atd.).

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 4 AS 29/2005

Náležitosti výroku a odůvodnění rozhodnutí stěžovatelky (tj. Rady – pozn. ZH) vychází ze skutečnosti, že tímto rozhodnutím je společně rozhodováno o žádostech více žadatelů, a proto obsahuje jak výrok o udělení licence jednomu ze žadatelů o licenci, tak výrok o zamítnutí žádostí ostatních žadatelů, jakož i podrobné odůvodnění těchto výroků. Z logiky vzájemné propojenosti výroku o udělení licence a zamítavých výroků u ostatních žadatelů pak vyplývá i nezbytnost vzájemné propojenosti odůvodnění těchto výroků.

...nelze na úkor zákonného požadavku podrobnosti odůvodnění argumentovat skutečností, že rozhodnutí stěžovatelky je výsledkem hlasování kolektivního orgánu, závisí vždy na konkrétním subjektivním názoru každého člena a nelze každého člena žádat, aby zdůvodnil, proč hlasoval pro určitého účastníka licenčního řízení. Rovněž tato námitka

stěžovatelky proto není důvodná. Rozhodování každého kolektivního orgánu musí totiž vyústit v určitý závěr, který by měl být dostatečně jasně a srozumitelně skutkově popsán a právně posouzen.

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE, ROZSUDEK VE VĚCI SP.ZN. 5 CA 40/2005

Nestačí zhodnotit stanovená kritéria pouze ve vztahu k žadateli, jemuž byla licence udělena a neuvést žádné konkrétní důvody, v čem ostatní neuspěvší žadatelé splňují tato kritéria méně. Z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, v jaké míře každý ze žadatelů splňoval skutečnosti významné pro rozhodnutí o udělení licence a jaké skutečnosti vedly Radu k závěrům, že žadatel, jemuž byla licence udělena, tyto skutečnosti naplnil v nejvyšší míře.

Odůvodnění má přesvědčit o správnosti rozhodnutí a postupu správního orgánu. Jde-li o rozhodnutí kolektivního orgánu, který rozhoduje hlasováním, musejí být v odůvodnění rozhodnutí vyjádřeny důvody, které vedly potřebnou většinu členů kolektivního orgánu při hlasování pro přijetí rozhodnutí.

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE, ROZSUDEK VE VĚCI SP.ZN. 5 CA 297/2005

Účelem odůvodnění rozhodnutí není uvedení veškerých jednotlivých skutečností, které jsou obsahem žádostí o licenci a dalších podkladových materiálů. Podkladové materiály musejí být hodnoceny v případě všech žadatelů z hlediska stejných kritérií a v přibližně stejném rozsahu, lze však připustit, že správní orgán v odůvodnění vydaného rozhodnutí zmíní podrobněji ty skutečnosti, jimž přikládá větší význam z hlediska celkového hodnocení toho kterého žadatele, oproti těm, jimž takový význam nepřisuzuje.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 6 AS 5/2006

Nejvyšší správní soud nedospěl na rozdíl od stěžovatelky k závěru, že požadavek soudu na jednotlivá podrobná odůvodnění zamítavých rozhodnutí je nedůvodný. Tento požadavek je naopak elementární podmínkou transparentního správního rozhodování, podmínkou bytostně vlastní demokratickým správním orgánům rozhodujícím o právech a povinnostech jednotlivců. Nenaplnění tohoto požadavku je pak živnou půdou pro rozhodování neobjektivní, často spojované s přívlastky jako nepotismus, klientelismus, či dokonce korupce. Rozhodování srozumitelné a průhledné naopak posiluje důvěru veřejnosti v činnost správních orgánů; jako takové musí být nejen v zájmu žalované, ale i stěžovatele, který se v jiném řízení o udělení licence může ocitnout v postavení neúspěšného žadatele.

Nejvyšší správní soud rozhodně odmítá úvahu, podle které je podrobné odůvodňování

vyloučeno charakterem kolektivního rozhodování žalované. I v případě kolektivního rozhodování, spojeného s hlasováním, platí v předchozím odstavci naznačené požadavky na správní rozhodování. Kolektivní rozhodování nemůže vést ke snížení standardu práv, kterými účastníci správního řízení disponují, nemůže vést k rezignaci na odůvodnění rozhodnutí, nemůže být výrazem kolektivní neodpovědnosti. Představa, podle které je rozhodnutí tvořeno pouze výrokem, a důvody, pro které jednotliví členové k tomuto výroku došli, se navzájem liší, a jejich vyjádření by vedlo ke zmatečnosti rozhodnutí, je výrazem hlubokého nepochopení rozhodovací činnosti. Rozhoduje-li žalovaná o udělení licence, musí se shodnout nejen na jejím udělení určitému žadateli, ale i na důvodech, které k tomuto udělení vedly, a pro které byli ostatní žadatelé odmítnuti. Přijetí názoru nastíněného stěžovatelkou by vedlo k absenci odůvodnění ve všech případech, kdy je rozhodováno kolektivně hlasováním, a vylučovala by ostatně i odůvodnění soudních rozhodnutí. Možnost stěžovatelky číst tyto řádky je pak ekvivalentní možností, kterou musí mít všichni, tedy (a především) i neúspěšní účastníci správního řízení.

(4) Rozhodnutí o udělení licence dále obsahuje

- a) označení provozovatele vysílání s licencí,
- b) označení (název) programu a označení, zda program bude šířen celoplošně, regionálně či místně,
- c) časový rozsah vysílání, územní rozsah vysílání podle § 2 odst. 1 písm. y),
- d) dobu, na kterou byla licence udělena,
- e) základní programovou specifikaci a další programové podmínky, včetně uvedení údaje, zda se jedná o plnoformátový program; v případě digitálního vysílání rovněž podmínky týkající se povinnosti provozovatele vysílání vytvářet a poskytovat soubory datových údajů pro obsah elektronického programového průvodce a podmínky týkající se poskytování případných dalších služeb přímo souvisejících s programem,
- f) územní rozsah vysílání u kabelových systémů, (dále jen "licenční podmínky").

(5) V odůvodněných případech Rada rozhodne, že licence se neuděluje žádnému z žadatelů.

§ 19

Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o licenci

Proti výroku v rozhodnutí Rady o zamítnutí žádosti o licenci lze podat ve lhůtě do 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí žalobu podle zvláštního právního předpisu 9b) .

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 3 AS 24/2004

Cit. ustanovení výslovně umožňuje napadnout opravným prostředkem (žalobou) výrok o zamítnutí žádosti o licenci (v daném případě výrok II). Žalobce v této věci ovšem výslovně napadá i výrok I, kterým byla udělena licence jinému žadateli.

Při posuzování této otázky je třeba vycházet z logické souvislosti výroků rozhodnutí. Není pochyb o tom, že licence je neoddělitelně spjata s technickým prostředkem (konkrétním kmitočtem na danou lokalitu vysílání) a v konkrétním licenčním řízení nemůže být udělena více než jedna licence. Restriktivní výklad ustanovení § 19 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání, vylučující možnost napadnout rozhodnutí Rady i ve vztahu k vyhovujícímu výroku o udělení licence jinému subjektu, by mohl (v případě úspěšné žaloby podané neúspěšným žadatelem o licenci) vyústit v existenci pravomocného správního rozhodnutí o udělení licence jednomu subjektu a současnou existenci neukončeného správního řízení o vydání licence jinému subjektu, což je pojmově vyloučeno, neboť oba jsou účastníky téhož správního řízení, v němž se rozhoduje o tomtéž právu. Lze hovořit o výrocích vzájemně podmíněných, když obsah výroku prvního bez dalšího určuje obsah výroku druhého.

Tuto vzájemnou podmíněnost lze ostatně podpůrně dovodit i ze současného znění ustanovení § 66 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání, podle kterého podání žaloby (podle § 19 cit. zákona) má odkladný účinek. Takovýto odkladný účinek by byl nonsensem ve vztahu k zamítavému výroku, kterým se práva bezprostředně nezakládají (výrokem se zamítá žádost o přiznání práva, na něž neexistuje právní nárok), a který je, jak shora uvedeno, logickým vyústěním výroku vyhovujícího. Naopak, v souladu s výkladem shora dává odkladný účinek perfektní smysl ve vztahu k rozhodnutí jako takovému, neboť v případě úspěšnosti podané žaloby může dojít k nutnosti revokace rozhodnutí s možnými dopady do výroku vyhovujícího. Za situace, kdyby ustanovení § 19 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání dávalo neúspěšnému žadateli možnost napadnout pouze jeho se týkající zamítavý výrok, by ustanovení § 66 zcela postrádalo svého smyslu. Rozhodnutí jako takové – tj. především ve svém vyhovujícím výroku, by totiž bylo prakticky nezměnitelné a odkladný účinek zcela zbytečný. Nejvyšší správní soud proto nemohl než dovodit, že v případě rozhodnutí Rady o ne/udělení licence k provozování rozhlasového vysílání je ve smyslu ustanovení § 19 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání dána možnost neúspěšného žadatele napadnout rovněž výrok o udělení licence, učiněný ve stejném řízení a v rámci jednoho rozhodnutí. Žalobce tedy nelze považovat za osobu k podání návrhu zjevně neoprávněnou dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve vztahu k žádnému z napadených výroků správního rozhodnutí.

§ 20

Změna souboru technických parametrů vysílání a diagramu

(1) Rada může omezit soubor technických parametrů vysílání provozovateli vysílání s licenci a provozovateli vysílání ze zákona, který po zahájení vysílání v průběhu kalendářního roku na této části území nevysílal více než 90 dnů nebo efektivně nevyužíval přidělený kmitočet; do této doby se nezapočítává doba, po kterou vysílání nebo efektivnímu využívání kmitočtu bránily odůvodněné technické překážky.

(2) Soubor technických parametrů v případě analogového vysílání a diagram využití rádiových kmitočtů v případě regionálního nebo místního digitálního vysílání může Rada změnit na základě rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu podle zvláštního právního předpisu 1) učiněného z důvodu dodržení závazků vyplývajících z mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která byla vyhlášena ve Sbírce zákonů nebo ve Sbírce mezinárodních smluv, anebo z členství České republiky v Evropské unii anebo v mezinárodních organizacích.

(3) Jiným způsobem než postupem podle odstavce 1 nebo 2 Rada není oprávněna bez souhlasu provozovatele vysílání soubor technických parametrů nebo diagram využití rádiových kmitočtů měnit.

(4) Rada vyhoví písemné žádosti provozovatele vysílání s licenci o změnu souboru technických parametrů v případě analogového vysílání a diagramu využití rádiových kmitočtů v případě regionálního nebo místního digitálního vysílání, nedojde-li změnou k porušení závazků vyplývajících z mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která byla vyhlášena ve Sbírce zákonů nebo ve Sbírce mezinárodních smluv, anebo z členství České republiky v Evropské unii anebo v mezinárodních organizacích, nebo k porušení zvláštního zákona, a je-li tato změna v souladu se stanoviskem Českého telekomunikačního úřadu, které si Rada před provedením změny vyžádá. Rada však žádost zamítne, pokud by změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení. Důvody neudělení souhlasu musejí být shodné s kritérii uvedenými v § 6 odst. 1 písm. e). Rada je povinna rozhodnout o změně skutečností podle tohoto odstavce do 60 dnů ode dne, kdy jí byla doručena žádost provozovatele vysílání s licenci. Pokud Rada v této lhůtě nerozhodne, má se za to, že se změnou vyslovila souhlas. Rada může řízení přerušit v případě, že je třeba odstranit ve stanovené lhůtě nedostatky v žádosti o změnu nebo pokud bylo zahájeno řízení o předběžné otázce 10). V takovém případě Rada v rozhodnutí o přerušení řízení uvede, o jakou otázku se jedná; po dobu přerušování řízení lhůty neběží.

(5) Provozovatelům celoplošného vysílání nevzniká přednostní právo na změnu souboru technických parametrů vysílání s cílem vyhovět ustanovení § 2 odst. 1 písm. c).

§ 21

Změna některých skutečností a změna licenčních podmínek

(1) Provozovatel vysílání s licencí je povinen předem požádat Radu o písemný souhlas se změnou těchto skutečností uvedených v žádosti o licenci:

a) označení názvu programu,

b) změna časového rozsahu vysílání nebo územního rozsahu vysílání podle § 2 odst. 1 písm. y),

c) změna územního rozsahu vysílání u kabelových systémů,

d) změna licenčních podmínek,

e) změna výše základního kapitálu, způsobu rozdělení hlasovacích práv, vkladu jednotlivých společníků (včetně obsahové specifikace a finančního ohodnocení nepeněžitých vkladů) nebo členů a výše jejich obchodních podílů, společenské nebo zakladatelské smlouvy, stanov a seznamu společníků nebo akcionářů.

(2) Změnu ostatních skutečností uváděných v § 14 odst. 1 a 2 s výjimkou změny právní formy právnické osoby je provozovatel vysílání s licencí povinen Radě oznámit a předložit doklady o schválených změnách do 30 dnů ode dne, kdy k těmto změnám došlo. V případě změn, které se zapisují do obchodního rejstříku, do 30 dnů ode dne zápisu změn v obchodním rejstříku.

(3) Rada je povinna rozhodnout o změně skutečností podle odstavce 1 do 60 dnů ode dne, kdy jí byla doručena žádost provozovatele vysílání s licencí. Pokud Rada v této lhůtě nerozhodne, má se za to, že se změnou vyslovila souhlas. Rada souhlas neudělí pouze tehdy, pokud by změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení. Důvody neudělení souhlasu musí být shodné s kritérii uvedenými v § 6 odst. 1 písm. e).

Základní programovou specifikaci nelze měnit. Rada může řízení přerušit v případě, že je třeba odstranit ve stanovené lhůtě nedostatky v žádosti o změnu nebo pokud bylo zahájeno řízení o předběžné otázce. 9) V takovém případě Rada v rozhodnutí o přerušení řízení uvede, o jakou otázku se jedná; po dobu přerušení řízení lhůty neběží.

Městský soud v Praze, rozsudek ve věci sp.zn. 5 Ca 85/2004

Žadatel se nemůže domáhat souhlasu se změnou licence přidělení technického prostředku k vysílání, na který by mělo být vyhlášeno samostatné licenční řízení, tj. nemůže žádat o rozšíření územního rozsahu vysílání na další území, které nemělo být pokryto původně přiděleným technickým prostředkem. V rozhodnutí musí Rada konkrétně odůvodnit, na základě jakých úvah dospěla k závěru, že při žadatelem navrhované změně by došlo k rozšíření územního rozsahu vysílání nad rámec, který měl být pokryt danou licencí. Tyto úvahy a závěry musejí být doloženy konkrétními objektivními podklady, založenými ve správním spisu.

Městský soud v Praze, rozsudek ve věci sp.zn. 8 Ca 276/2004

Rada je povinna v šedesátidenní lhůtě podle tohoto odstavce rozhodnout, tj. přijmout rozhodnutí o žádosti. Z hlediska této lhůty je irelevantní, kdy si žadatel převezme písemné vyhotovení rozhodnutí Rady.

Městský soud v Praze, rozsudek ve věci sp.zn. 9 Ca 107/2007

I když ČTÚ neprovede koordinaci kmitočtů, o které žadatel žádá v rámci žádosti o souhlas se změnou licence, pokud jde o územní rozsah vysílání a soubor technických parametrů, neodpadá zde předmět řízení a toto nelze zastavit. I když tedy ČTÚ např. zkoordinuje kmitočet na jiné stanoviště, případně sdělí, že kmitočet nelze zkoordinovat (nelze použít), je třeba o žádosti žadatele meritorně ve správním řízení před Radou rozhodnout, tj. vydat rozhodnutí o tom, zda Rada souhlasí se změnou v licenci, pokud jde o zkoordinované kmitočty (byť pro jiné stanoviště), resp. vydat rozhodnutí o tom, že Rada nesouhlasí se změnou v licenci, pokud jde o kmitočet, který nelze zkoordinovat.

Městský soud v Praze, rozsudek ve věci sp.zn. 10 Ca 6/2005

Provozovatel vysílání nemůže na základě žádosti o udělení souhlasu se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci žádat o přidělení technického prostředku k vysílání, na který by mělo být vyhlášeno samostatné licenční řízení, neboť pokrývá další území, které nemělo být pokryto původně přiděleným technickým prostředkem. Nebyly by totiž splněny

podmínky k vyslovení souhlasu, neboť pro takové technický prostředek (a jím pokryté území) by žadateli nemohla být na základě veřejného slyšení udělena licence.

Rada zde rozhodnutí správně odůvodnila v tom smyslu, že přidělením nového technického prostředku žadateli dojde pouze ke zlepšení pokrytí vysíláním toho území, na které již žadatel má licenci.

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE, ROZSUDEK VE VĚCI SP.ZN. 11 CA 96/2005

Účastníkem správního řízení vedeného před Radou podle tohoto ustanovení nemůže být subjekt, který se pouze domáhal převodu obchodního podílu, ale vlastník tohoto obchodního podílu na provozovateli vysílání jej na tento subjekt z jakýchkoliv důvodů nepřevodl.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 6 AS 6/2008

V souladu se svojí konstantní judikaturou Nejvyšší správní soud uvádí, že z odůvodnění rozhodnutí o udělení licence, jež má být podrobné (§ 18 odst. 3 zákona o vysílání), musí být zřejmé a přezkoumatelné, jak každé z kritérií stanovených pro udělení licence žadatel naplnil a proč stěžovatelka licenci udělila, resp. neudělila. Nesplňuje-li odůvodnění rozhodnutí o udělení licence tyto požadavky, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č.j. 7 As 10/2005 – 298 a ze dne 30. 3. 2006, č. j. 4 As 29/2005 - 150, www.nssoud.cz). Vzhledem k obsahu ustanovení § 21 odst. 3 věta třetí citovaného zákona lze tyto požadavky klást na odůvodnění rozhodnutí o neudělení souhlasu se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 8 CA 278/2008

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů v tomto ohledu se musel přiklonit k názoru žalované Rady, že prvek samostatné regionality není pro žalobce, jehož licenční podmínka zní „Všeobecné celoplošné rádio zábavy a informací“, přípustný, a že schválením změny licence by došlo navíc k vážnému obsahovému překrytí s regionálními provozovateli a také k omezení variability trhu na poli rozhlasových médií.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 7 CA 277/2009

Úvahy žalované, zda jsou kritéria splněna či nikoliv a proč, musí vycházet z porovnání projektu a programové skladby zájemce o vysílání s kritérii uvedenými v § 17 zákona. Aplikace práva v oblasti diskreční pravomoci správního orgánu na něj klade zvýšené nároky co do dostatečného zajištění objektivit, což by se mělo odpovídajícím způsobem odrazit ve vyčerpávajícím odůvodnění rozhodnutí. Při realizaci správního uvážení musí správní orgány respektovat všechna existující ustanovení zákona týkající se daného případu, musí použít uvážení jen v té věci, k jejímuž

posouzení byla tato pravomoc správnímu orgánu svěřena a dále musí respektovat všechny právní principy. V rozsudku zde dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 – 79, publikovaném pod č. 739/2006 Sb. rozh. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že i když správní orgán rozhoduje na základě absolutně volné správní úvahy, musí být jeho rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. I v těchto případech musí správní orgán respektovat stanovené procesní postupy i elementární právní principy správního rozhodování. Z odůvodnění žalovaného rozhodnutí včetně přílohy č. 1, je zřejmé, že žalovaná zjistila situaci v daném regionu, včetně poměru žánrů a zaměření jednotlivých stanic. Z rozhodnutí však není zřejmé, zdali a jak žalovaná provedla porovnání konkrétních prvků programové skladby žadatele a programových prvků stávající nabídky posluchačům a shodnost či rozdílnost těchto prvků. Žalovaná dokonce v napadeném rozhodnutí (ani v jeho příloze) prvky programové skladby žalobce ani neuvedla, z čehož lze dle názoru soudu usuzovat, že vycházela pouze z povrchního poznatku o zaměření programové skladby žalobce (hudební styl country, popř. folk), aniž by se skutečně programovou skladbou žalobce, alespoň pokud jde o její základní rysy, zabývala a porovnávala ji se skladbou programů již v regionu vysílaných. Žalovaná v napadeném rozhodnutí v rozporu s její dosavadní rozhodovací praxí (např. rozhodnutí žalované ze dne 26.3.2007 čj. cun/3400/07, sp.zn. 2006/306/sle/EVR, ze dne 26.3.2007 čj. cun/3401/07, sp.zn. 2006/1007/cha/EVR, rozhodnutí ze dne 23.10.2007, sp. zn. 2006/327/saf/BME, čj. cun/8828/07) v rámci zákonného kritéria dle § 17 odst. 1 písm. c) zákona nevymezila dílčí kritéria, v nichž programovou nabídku žadatele se stávající nabídkou porovnávala (obvykle se jednalo o cílovou skupinu, hudební formát, programové prvky a místní informace). Ačkoliv je tedy nedílnou součástí rozhodnutí tabulka označená jako příloha č. 1., v odůvodnění rozhodnutí žalovaná nijak údaje z této tabulky neporovnávala, zejména pokud jde o programové prvky a cílovou skupinu posluchačů. Konkrétní porovnání hudebních formátů pak s ohledem na absenci specifikace hudebního formátu vysílání žalobce z rozhodnutí také nevyplývá. Závěr, že žalobce neplnil podmínku uvedenou v ust. § 17 odst. 1 písm. c) zákona, tedy žalovaná učinila bez uvedení souměřitelných kritérií, z nichž by se její správní uvážení podávalo a bylo přezkoumatelné. Žalovaná je povinna ze zákona hodnotit a odůvodnit pouze to, zda konkrétní žadatel svojí programovou skladbou přispěje, či naopak nepřispěje, k rozmanitosti stávající nabídky a proč. Žalovaná je povinna při svém hodnocení postupovat v souladu se svou obvyklou správní praxí, pohybuje-li se tato v mezích prostoru k uvážení, který správní orgán má, nesmí z mezí správního uvážení daných jí zákonem vybočit a musí postupovat v souladu s principem rovnosti, kdy při posuzování přínosu programové skladby k stávající programové nabídce musí v každém konkrétním případě obdobné okolnosti posuzovat obdobně a přihlížet k odlišnostem daného případu.

(4) Doklady o schválených změnách je provozovatel vysílání s licencí povinen předložit Radě do 30 dnů od jejich provedení. V případě změn, které se zapisují do obchodního rejstříku, do 30 dnů ode dne zapsání změn v obchodním rejstříku.

(5) Rada může podmínky licence změnit i v případě, že je to nezbytné k dodržení závazků vyplývajících z mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která byla vyhlášena ve Sbírce zákonů nebo ve Sbírce mezinárodních smluv, anebo z členství České republiky v Evropské unii anebo v mezinárodních organizacích.

(6) Provozovatel rozhlasového vysílání s licencí, který je právnickou osobou, nebo jeho společník může po předchozím souhlasu Rady převádět na třetí osoby podíl

ve společnosti provozovatele rozhlasového vysílání s licenci; Rada souhlas neudělí pouze tehdy, pokud by došlo k omezení plurality informací podle § 55 a 56. Osobám, které byly společníky právnické osoby ke dni vydání rozhodnutí o udělení licence, musí být zachován alespoň 66% podíl nebo 66 % hlasovacích práv po dobu 5 roků od udělení licence.

(7) Provozovatel televizního vysílání s licenci, který je právnickou osobou, nebo jeho společník může po předchozím souhlasu Rady převádět na třetí osoby podíl ve společnosti provozovatele televizního vysílání s licenci. Rada souhlas neudělí pouze tehdy, pokud by došlo k omezení plurality informací podle § 55 a 56. Osobám, které byly společníky právnické osoby ke dni vydání rozhodnutí o udělení licence, musí být zachován alespoň 66% podíl nebo 66 % hlasovacích práv po dobu 5 roků od udělení licence.

(8) Právnická osoba nebo fyzická osoba, která je společníkem více než jedné právnické osoby – provozovatele vysílání s licenci, se 100% majetkovou účastí, může po předchozím souhlasu Rady tyto právnické osoby nebo některé z nich přeměnit formou fúze sloučením nebo splynutím na jednu nástupnickou společnost, která bude mít formu společnosti s ručením omezeným nebo akciové společnosti.

(9) Fyzická osoba, která je provozovatelem vysílání s licenci nebo provozovatelem převzatého vysílání, může požádat, aby licence nebo registrace, která jí byla udělena, byla převedena na právnickou osobu; Rada žádosti vyhoví pouze v případě, že půjde o právnickou osobu, v níž má fyzická osoba 100% majetkovou účast.

(10) Provozovatel rozhlasového vysílání s licenci může po předchozím souhlasu Rady přejímat program jiného provozovatele rozhlasového vysílání s licenci včetně identifikace přejímaného programu, pokud tím nedojde ke změně základní programové specifikace. Provozovatel vysílání s licenci nesmí přebírat program ani části programu od provozovatele vysílání ze zákona.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 7 AS 50/2009

Městský soud vychází z právního názoru, že udělením licence soutěž mezi žadateli o licenci končí. Licence je udělena jednomu z uchazečů, který získává právo vysílat, a ostatní uchazeči žádná práva nemají. Proto má za to, že další právní vztahy k udělené licenci se týkají již jen provozovatele vysílání, tj. úspěšného uchazeče o licenci, a Rady, nikoli však už neúspěšných uchazečů. Z toho pak městský soud vyvodil závěr, že neúspěšní uchazeči o licenci jsou osoby zjevně neoprávněné k podání žaloby proti rozhodnutí Rady v řízení podle ust. § 21 zákona o vysílání. Tento právní názor však

opomíjí povahu licenčního řízení i povahu práv a povinností úspěšného uchazeče o licenci (provozovatele vysílání), kterých udělením licence nabyt. Formálně vzato jistě licenční řízení končí rozhodnutím o udělení licence. Jak již však bylo shora řečeno, toto řízení není samoučelné. Svoji podstatou je výběrem nejvhodnějšího uchazeče mezi více uchazeči, kterému se licence udělí právě proto, že v porovnání „nabídek“ uchazečů na to, jaký charakter programu slibují pro případ udělení licence vysílat, byl z hlediska zákonem stanovených kritérií nejlepší. Vysílání na základě licence je tedy v určitém ohledu podmíněno, a to tím, že úspěšný uchazeč (provozovatel vysílání) bude vysílat program takového charakteru, jaký v řízení o udělení licence slíbil a na základě kterého v soutěži zvítězil. Výklad ustanovení o právech a povinnostech provozovatele vysílání v průběhu trvání licence, který by uvedenou logiku distribuce vzácného veřejného statku popřel, by byl v zásadním rozporu se zákazem libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení a požadavkem racionálního rozhodování o právech a povinnostech. Zákonodárce se jistě může rozhodnout, že určitý vzácný veřejný statek bude distribuovat na základě soutěže více uchazečů o jeho užívání, v rámci níž vybere toho z nich, který nejlépe splní předem stanovené věcné podmínky (stejně tak by se mohl rozhodnout, že licence bude dražit a že žádnými věcnými podmínkami nebude udělení licence podmiňovat - tato úvaha je v jeho diskreci). Pokud ovšem zvolil metodu výběru provozovatele vysílání na základě stanovení věcných podmínek, musí mít tyto podmínky racionální povahu (tu v případě kritérií podle ust. § 17 odst. 1 zákona o vysílání nelze zpochybnit) a jejich splnění musí být také reálně vyžadováno. Pokud by výkladem zákona bylo připuštěno, že licence bude udělena žadateli, který slíbí vysílání programu určitého charakteru, avšak poté se od slíbeného programu bude moci bez následků odchýlit, ztratí soutěž o vzácný veřejný statek svůj smysl, neboť uchazeči nebudou soutěžit s nabídkami reálně uskutečnitelných programů. Budou tak slibovat něco, co nejspíše nebudou moci či nebudou ochotni splnit.

Mechanismem, který nejlépe zajistí účinnou průběžnou kontrolu dodržování parametrů licence úspěšným uchazečem po dobu trvání licence, je připuštění, že určitou roli při této kontrole hrají i neúspěšní uchazeči. Není především pravda, že neúspěšní uchazeči po skončení licenčního řízení již nemají žádný vztah k úspěšnému uchazeči (provozovateli vysílání). Na udělení licence není právní nárok, jak stanoví zákon o vysílání v ust. § 12 odst. 4 a jak uvedl

1 Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 - 79. To však v daných souvislostech neznamena nic jiného, než že je-li licence udělována, musí být udělena tomu z uchazečů, který na základě racionální úvahy správního orgánu podložené řádným dokazováním nejlépe splnil zákonem stanovená soutěžní kritéria. Neúspěšným uchazečům bylo rozhodnutím o udělení licence jinému uchazeči zasaženo do jejich subjektivního veřejného práva získat vysílací licenci, bude-li jejich žádost nejlépe vyhovovat soutěžním kritériím. Tento zásah byl v případě, že rozhodnutí bylo vydáno za splnění zákonných podmínek, tedy zejména po řádném porovnání všech žádostí, zcela zákonný a neúspěšní uchazeči jsou povinni jej strpět, neboť zkrátka v soutěži nesplnili požadovaná kritéria nejlépe. Implicitní součástí jejich práva získat vysílací licenci, bude-li jejich žádost nejlépe vyhovovat soutěžním kritériím, je jejich právo požadovat, aby po dobu, po kterou trvá licence, o níž v soutěži neuspěli, ji mohl užívat jen takový uchazeč, který, na rozdíl od nich, splnil soutěžní kritéria nejlépe. Součástí tohoto práva je pak i právo na to, aby po dobu trvání udělené licence v žádném řízení následujícím po jejím udělení nebyly úspěšnému uchazeči (provozovateli vysílání) parametry licence změněny tak, že by již nadále nemusel plnit slib ohledně charakteru programu, na základě něhož v soutěži o licenci uspěl. Právo bránit změně parametrů licence (zejména licenčních podmínek) není samoučelné. Pokud by je totiž provozovatel vysílání nebyl schopen dodržet, mohlo by to vést k tomu, že dobrovolně [§ 24 ř) zákona o vysílání] či nedobrovolně (§ 63 zákona o vysílání) ukončí vysílání a tím se následně otevře možnost nového licenčního řízení, v němž se mohou neúspěšní uchazeči o licenci ucházet a v soutěži uspět.

Uvedený zcela samozřejmý požadavek zákazu podstatných změn parametrů licence ostatně lze nalézt i v zákoně o vysílání, konkrétně v ust. § 21 odst. 3 věta třetí, které souhlas se změnou

skutečností uvedených v žádosti o licenci vylučuje v případě, že by změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení. Gtované ustanovení definuje, a zásadním způsobem i omezuje, okruh přípustných změn skutečností uvedených v žádosti o licenci v řízení podle ust. § 21 zákona o vysílání pouze na takové změny, které svým obsahem fakticky nevedou k popření výsledků řízení o udělení licence, tj. k popření výsledků soutěže uchazečů o licenci. Rada tedy není oprávněna provést takovou změnu skutečností uvedených v žádosti o licenci, která by znamenala, že posuzovala-li by se žádost provozovatele vysílání o licenci se zohledněním změn podle ust. § 21 zákona o vysílání, provozovatel by v původním licenčním řízení nebyl nejúspěšnějším uchazečem. Rada tedy je v řízení podle citovaného ustanovení oprávněna provést ve vztahu k určitému provozovateli vysílání jen takové změny skutečností uvedených v žádosti o licenci, které by, posuzováno zpětně, nezpůsobily jiný výsledek řízení o udělení licence, na základě něhož provozovatel vysílání licenci získal.

Výše uvedené úvahy tedy vedou Nejvyšší správní soud k závěru, že účastníky řízení podle ust. § 21 zákona o vysílání jsou vedle provozovatele vysílání i všichni ostatní účastníci licenčního řízení, na základě něhož provozovatel vysílání licenci obdržel, jak jsou definováni v ust. § 13 odst. 1 zákona o vysílání. Zákon o vysílání výslovně ustanoví o účastenství v řízení podle ust. § 21 tohoto zákona neobsahuje. Podle ust. § 66 věta první zákona o vysílání je proto nutno v otázce účastenství v řízení použít zákon č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), který v ust. § 27 odst. 1 písm. a) stanoví, že účastníky řízení (...) jsou v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu. Řízení podle ust. § 21 odst. 1 zákona o vysílání je již podle jeho dikce řízením o žádosti. O tom, že provozovatel vysílání je účastníkem řízení, tedy není pochyb. Podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu však účastníky řízení jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Jak již bylo shora podrobně vyloženo, neúspěšní uchazeči o licenci mohou být rozhodnutím podle ust. § 21 zákona o vysílání dotčeni na svém právu na to, aby po dobu trvání udělené licence v žádném řízení následujícím po jejím udělení nebyly úspěšnému uchazeči (provozovateli vysílání) parametry licence změněny tak, že by již nadále nemusel plnit slib ohledně charakteru programu, na základě něhož v soutěži o licenci uspěl. Na základě toho jsou účastníky řízení podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu.

§ 22

Krátkodobá licence

(1) Rada může svým rozhodnutím udělit krátkodobou licenci, včetně licence ke zkušebnímu vysílání, na dobu nepřesahující 60 dnů v průběhu jednoho kalendářního roku. Žádost o krátkodobou licenci musí obsahovat náležitosti uvedené v § 14.

(2) Rada je povinna rozhodnout o udělení krátkodobé licence do 60 dnů od doručení žádosti.

§ 23

Zkrácené řízení

(1) Na základě žádosti bez vyhlášení licenčního řízení Rada rozhoduje ve zkráceném řízení

a) o prodloužení doby platnosti licence podle § 12 odst. 8 až 12,

b) o souhlasu se změnou právní formy společnosti,

c) o udělení krátkodobé licence jednomu žadateli.

(2) O žádostech ve zkráceném řízení Rada rozhodne nejpozději do 60 dnů od jejich doručení.

§ 24

Zánik platnosti licence

Platnost licence zaniká

a) uplynutím doby, na kterou byla udělena,

b) dnem zániku právnické osoby, které byla licence udělena,

c) smrtí fyzické osoby, které byla licence udělena,

d) dnem nabytí právní moci rozhodnutí Rady o odejmutí licence z důvodů uvedených v § 63,

e) dnem nabytí právní moci rozsudku, kterým byl provozovatel vysílání s licencí, který je fyzickou osobou, pravomocně odsouzen pro zvláště závažný trestný čin nebo pro trestný čin hospodářský nebo trestný čin proti majetku,

f) dnem, ke kterému provozovatel vysílání s licencí požádal o ukončení vysílání.

§ 24a

zrušen

HLAVA II

LICENČNÍ ŘÍZENÍ K PROVOZOVÁNÍ ROZHLASOVÉHO NEBO TELEVIZNÍHO VYSÍLÁNÍ ŠÍŘENÉHO PROSTŘEDNICTVÍM DRUŽIC A KABELOVÝCH SYSTÉMŮ A K PROVOZOVÁNÍ ZEMSKÉHO DIGITÁLNÍHO TELEVIZNÍHO VYSÍLÁNÍ ŠÍŘENÉHO PROSTŘEDNICTVÍM VYSÍLAČŮ

§ 25

(1) Licenční řízení k provozování vysílání šířeného prostřednictvím družic a kabelových systémů a k provozování zemského digitálního televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů se zahajuje z podnětu žadatele o licenci. Licenční řízení podle věty první nelze zahájit z vlastního podnětu Rady. Účastníkem řízení je pouze žadatel o licenci.

(2) Žádost o licenci musí kromě obecných náležitostí podání a náležitostí žádosti o licenci podle § 14 odst. 1 až 4 obsahovat

a) písemný souhlas osoby oprávněné k provozování kabelové sítě podle zvláštního právního předpisu s umístěním programu žadatele o licenci do kabelové sítě, jde-li o vysílání programu prostřednictvím kabelové sítě a účastník řízení nemá oprávnění ke zřízení a provozování kabelové sítě,

b) informaci o tom, ve kterých státech lze program přijímat, a specifikaci družice, jde-li o vysílání programu prostřednictvím družice.

c) údaje o způsobu technického, organizačního a finančního zajištění televizního vysílání, jde-li o vysílání programu zemského digitálního televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů.

(3) Rada je povinna nařídit ve lhůtě 30 dnů ode dne zahájení licenčního řízení ústní jednání s účastníkem licenčního řízení, ve kterém účastník navrhuje programovou skladbu. O ústním jednání se vyhotovuje protokol.

(4) Rozhodnutí o udělení licence musí obsahovat výrok o udělení licence, odůvodnění a poučení o opravném prostředku.

(5) Rada licenci žadateli o licenci neudělí pouze tehdy, pokud žadatel nesplňuje podmínky podle § 13 odst. 3 nebo pokud navrhovaná programová skladba nesplňuje požadavky podle § 31 a § 32 odst. 1 nebo by udělení licence bylo v rozporu se závazky vyplývajícími z mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která byla vyhlášena ve Sbírce zákonů nebo ve Sbírce mezinárodních smluv.

(6) Na licenční řízení podle odstavců 1 až 5 se nevztahují ustanovení § 13 odst. 1, § 15, 16, § 17 odst. 1 a 2 a § 18 odst. 3 a 5.

ČÁST ČTVRTÁ

REGISTRACE

§ 26

Registrace převzatého vysílání

(1) Registrace provozovatele převzatého vysílání prostřednictvím sítě elektronických komunikací opravňuje provozovatele k provozování převzatého vysílání prostřednictvím sítě elektronických komunikací v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem.

(2) Na registraci je právní nárok, jsou-li splněny podmínky uvedené v § 27 až § 28a.

(3) Registrace vzniká dnem, kdy rozhodnutí Rady o registraci nabylo právní moci.

§ 27

Příhláška k registraci

(1) Příhláška k registraci se podává nejméně 60 dnů před zamýšleným zahájením převzatého vysílání.

(2) Příhláška k registraci obsahuje údaje uvedené v § 14 odst. 1 písm. a) až f) a dále způsob technického, organizačního a finančního zajištění vysílání, informace o programech, které přihlašovatel zamýšlí šířit, a technickou specifikaci sítě elektronických komunikací, prostřednictvím které bude převzaté vysílání šířeno. K přihlášce k registraci se připojí doklad prokazující oprávnění, na jehož základě se původně převzatý program vysílá.

(3) V případě, že přihlašovatel nebo člen jeho statutárního nebo kontrolního orgánu není státním občanem České republiky, připojí dále k přihlášce výpis z cizozemské evidence Rejstříku trestů nebo odpovídající doklad vydaný příslušným orgánem státu původu přihlašovatele nebo člena jeho statutárního nebo kontrolního orgánu, ne starší než 3 měsíce.

§ 28

Některá ustanovení o řízení o registraci

(1) Řízení o registraci se zahajuje doručením písemné přihlášky Radě. Nemá-li přihláška náležitosti podle § 27 odst. 2 nebo jsou-li údaje neúplné, poskytne žadateli bezodkladně, nejpozději však do 15 dnů od jejího doručení, lhůtu k odstranění vad.

(2) Rada registraci odmítne v případě, že vady přihlášky nebudou odstraněny ve stanovené lhůtě.

(3) Rada rozhodne o přihlášce k registraci do 30 dnů ode dne jejího doručení Radě. Jestliže Rada nerozhodne o přihlášce k registraci ve lhůtě podle předcházející věty, platí, že přihlašovatel je registrován dnem následujícím po uplynutí této lhůty; o tom Rada vydá přihlašovatelovi potvrzení.

(4) Rada zamítne přihlášku k registraci, jestliže

a) přihlašovatel byl odejmuta licence nebo zrušena registrace v předcházejících pěti letech z důvodu porušování zákona, nebo

b) přihlašovatel byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně; je-li přihlašovatel právnickou osobou, vztahuje se tato podmínka i na fyzické osoby, které jsou jejím statutárním orgánem nebo jsou členy jejího statutárního nebo kontrolního orgánu, nebo

c) z přihlášky vyplývá, že převzatým vysíláním dojde k porušení právních předpisů.

(5) Za účelem doložení bezúhonnosti přihlašovatele si Rada vyžádá podle zvláštního právního předpisu 9d) výpis z evidence Rejstříku trestů. Žádost o vydání

výpisu z evidence Rejstříku trestů a výpis z evidence Rejstříku trestů se předávají v elektronické podobě, a to způsobem umožňujícím dálkový přístup.

§ 28a

Zvláštní podmínky provozování převzatého vysílání prostřednictvím vysílačů

(1) Provozovatel převzatého vysílání provozovaného prostřednictvím vysílačů je povinen uvolnit přenosovou kapacitu sítě elektronických komunikací, jejímž prostřednictvím převzaté vysílání šíří, pro provozovatele vysílání, který uzavřel s podnikatelem zajišťujícím tuto síť elektronických komunikací smlouvu o šíření svého vysílání prostřednictvím této sítě.

(2) Neuvolní-li provozovatel převzatého vysílání přenosovou kapacitu sítě elektronických komunikací podle odstavce 1 do 90 dnů ode dne doručení výzvy od provozovatele vysílání, Rada jej k uvolnění přenosové kapacity písemně vyzve do 5 kalendářních dnů ode dne, kdy k tomu obdrží návrh provozovatele vysílání.

(3) Provozování převzatého vysílání prostřednictvím vysílačů se pro účely vyhlášení licenčního řízení nepovažuje za omezení možnosti umístění v sítích elektronických komunikací podle § 15 odst. 1.

§ 29

Změna registrace

(1) Provozovatel převzatého vysílání je povinen oznámit Radě předem změnu následujících skutečností uváděných v přihlášce o registraci:

a) vklady jednotlivých společníků, výše jejich obchodních podílů a způsob rozdělení hlasovacích práv,

b) seznam akcionářů (společníků),

c) změnu programové nabídky,

d) územní rozsah vysílání.

(2) Změna může být provedena poté, co Rada změnu zaregistrovala.

(3) Změnu ostatních skutečností uvedených v přihlášce k registraci je provozovatel převzatého vysílání povinen oznámit Radě do 15 dnů ode dne, kdy k těmto změnám došlo.

(4) Ustanovení § 28 odst. 1 až 3 se použijí obdobně.

§ 30

Zánik platnosti registrace

(1) Registrace zaniká

a) dnem zániku právnické osoby, která byla registrována,

b) smrtí fyzické osoby, která byla registrována,

c) rozhodnutím Rady o zrušení registrace z důvodů uvedených v § 64,

d) zrušením registrace na žádost provozovatele převzatého vysílání,

e) dnem nabytí právní moci rozsudku, kterým byl provozovatel převzatého vysílání, který je fyzickou osobou, pravomocně odsouzen pro zvlášť závažný trestný čin nebo pro trestný čin hospodářský nebo trestný čin proti majetku.

(2) Neuvolní-li provozovatel převzatého vysílání prostřednictvím vysílačů přenosovou kapacitu sítě elektronických komunikací do 3 dnů ode dne doručení písemné výzvy Rady podle § 28a odst. 2, jeho registrace uplynutím této lhůty zaniká.

ČÁST PÁTÁ

PRÁVA A POVINNOSTI PROVOZOVATELŮ VYSÍLÁNÍ A PROVOZOVATELŮ PŘEVZATÉHO VYSÍLÁNÍ

HLAVA I

PRÁVA A POVINNOSTI PŘI VYSÍLÁNÍ PROGRAMU

§ 31

Obsah programů

(1) Provozovatel vysílání a provozovatel převzatého vysílání má právo vysílat programy svobodně a nezávisle. Do jejich obsahu lze zasahovat pouze na základě zákona a v jeho mezích.

(2) Provozovatel vysílání poskytuje objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Názory nebo hodnotící komentáře musí být odděleny od informací zpravodajského charakteru.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 9 CA 63/2007

POZN. ZH: V ROZHODNUTÍ, KTERÉ BYLO PŘEDMĚTEM PŘEZKUMU V TOMTO SOUDNÍM ŘÍZENÍ, RADA UDĚLILA POKUTU PROVOZOVATELI TELEVIZNÍHO VYSÍLÁNÍ ZA PORUŠENÍ JEHO POVINNOSTÍ VE SMYSLU §31, ODS. 2 ZÁKONA Č. 231/2001 SB. PODNĚTEM K ULOŽENÍ POKUTY BYLA PRO RADU STÍŽNOST FYZICKÉ OSOBY, KTERÁ VYSTUPOVALA V REPORTÁŽI „OSOBNÍ BANKROT“ V POŘADU TELEVIZNÍ NOVINY. TATO FYZICKÁ OSOBA POUKAZOVALA NA TO, ŽE PROVOZOVATEL VYSÍLÁNÍ POUŽIL JEJÍ VÝPOVĚDI VE ZCELA JINÉ SOUVISLOSTI, VYTRHL JE Z KONTEXTU A ZAŘADIL DO REPORTÁŽE SE ZCELA ODLIŠNÝM TÉMATEM, V DŮSLEDKU ČEHOŽ DOŠLO

K POŠKOZENÍ JEJÍ POVĚSTI A ZÁSAHU DO JEJÍCH PRÁV V SOUKROMÉM A PRACOVNÍM ŽIVOTĚ.

Soud rozhodnutí Rady zrušil a v odůvodnění uvedl mj. následující:

Obsahem tohoto příspěvku (reportáže „Osobní bankrot“ – pozn. ZH) a jeho účelem, ostatně jak vyplývá i ze stručného popisu tohoto příspěvku v analýze analytického odboru ze dne 24.7.2006, tedy nebylo veřejnosti předestírat majetkové a finanční poměry účinkujících v příspěvku, ukázky rodiny respondentky a její vyjádření bylo doprovodnou informací k předmětu příspěvku – stavu hypoték, zadluženosti ve společnosti (není pochyb, že i respondentka splácela hypotéku) a možností jejich splácení, samozřejmě i s upozorněním na potíže, které mohou u rodin s hypotékami nastat, ovšem, a to je ve věci zásadní, ve spojení s hlavní zpravodajskou informací – a sice o zákonné možnosti vyhlášení tzv. osobního bankrotu za součinnosti soudu jako právního nástroje pomoci ze zadlužení z hypoték.

...

Bylo tedy nezbytné, aby Rada nejprve vyšla z charakteru pořadu a jeho obsahové náplně a poté zhodnotila, zda příspěvky poskytnuté rodinou Pavly M. daly takovému pořadu hlavní znak či zda byly pouze doprovodným, ilustrativním pozadím tohoto zpravodajského příspěvku v obecné rovině, aniž by bylo zapotřebí rozebírat pravdivost či nepravdivost informací o finančních poměrech rodiny, která se k účasti na příspěvku dobrovolně přihlásila. Napadené rozhodnutí však míří zcela jinam. Neobsahuje dostatečně skutková zjištění ohledně obsahu pořadu k otázce osobního bankrotu ani úvahy o tom, zda a jak pořad vyhovuje definici zpravodajského či jiného publicistického pořadu. Rozhodnutí žalované neobsahuje ani hodnocení věrohodnosti, objektivnosti a vyváženosti reportáže o zvažovaném institutu osobního bankrotu, na místo toho se výlučně orientuje na posuzování pravdivosti začlenění ukázky rodiny respondentky do příspěvku s jediným skutkovým vymezením – dezinterpretace mluvčích a poškození mluvčích. Tím jakoby nahrazuje ochranu fyzickým osobám, která je v otázce prezentace osobních údajů a poměrů garantována jinými předpisy, případně jiným způsobem – např. cestou soukromoprávních žalob na provozovatele vysílání.

...

*Z povahy věci, tj. vysílaného pořadu a smyslu ochrany dle § 31, odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. ve spojení s pravomocemi Rady dle § 5 cit. zákona se totiž jako relevantní jeví rozlišovat na jedné straně ochranu poskytovanou veřejnosti dohledem nad objektivitou a vyvážeností informací veřejnoprávního charakteru a na straně druhé obecně ochranu fyzických osob před zásahem do jejich soukromého života poskytováním zkreslených nebo nepravdivých informací. **Podle ustanovení §4 a §5 zákona č. 231/2001 Sb. není úkolem ani oprávněním Rady vystupovat jako správní úřad na ochranu soukromých zájmů osob, které se v důsledku svých vystoupení ve zpravodajských či politicko publicistických pořadech z nějakých důvodů cítí být poškozeny na svých právech.***

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 7 AS 19/2007

Stěžovatelka dále poukázala na to, že zdrojem informace, že poslanec Dimitrov nevystudoval VŠE, byla tato vysoká škola. Je nesporné, že v daném případě došlo k pochybení na její straně. Tato skutečnost však nic nemění na tom, že odpovědnost za obsah pořadů nese jako provozovatel vysílání stěžovatelka (§ 32 odst. 1 písm. a) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání). Stěžovatelka nebyla Radou sankcionována za omyl VŠE, ale za to, jakým způsobem s nepravdivou informací poskytnutou VŠE naložila, tedy za to, že v situaci, kdy měla k dispozici dvě navzájem si odporující informace, místo dalšího ověřování, příp. poskytnutí možnosti k vyjádření poslanci Dimitrovovi, předmětnou reportáž odvysílala. Omluva VŠE odvysílaná následujícího dne stěžovatelkou pouze ozřejmila, proč ke zveřejnění nepravdivé informace došlo, ale tato skutečnost je pro posouzení zákonnosti napadeného rozsudku právně irelevantní.

Tvrzení stěžovatelky, že důvodem, proč si prověřovala informaci o vzdělání poslance Dimitrova na VŠE, byla negativní zkušenost z minulosti, kdy někteří politici neoprávněně užívali vysokoškolské tituly, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozsudku naprosto nerozhodná. Z tohoto tvrzení není totiž vůbec zřejmé, co stěžovatelka v tomto směru napadenému rozsudku vytýká nebo v čem spatřuje jeho nezákonnost, a nelze jej proto považovat za stížní bod ve smyslu ust. § 103 s. ř. s.

Stěžovatelka se dále domnívá, že své povinnosti poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů dostála tím, že v předmětné reportáži poskytla prostor jak poslanci Dimitrovovi, tak mluvčí VŠE. Vnímá-li stěžovatelka svou povinnost poskytovat objektivní a vyvážené informace, tak, že v případě protichůdných tvrzení pocházejících ze dvou zdrojů postačí obě tato tvrzení odvysílat, aniž by byla jedna ze stran konfrontována se zásadním zjištěním zpochybňujícím informace podané stranou druhou, jedná se o značně zjednodušený, povrchní a formální způsob vnímání této zákonné povinnosti. Z předmětné reportáže nevyplývá, že by byl poslanec Dimitrov seznámen s vyjádřením VŠE, které přitom bylo v přímém rozporu s jím uvedenou informací o absolvování VŠE. Toto profesionální pochybení pracovníka stěžovatelky vedlo v konečném důsledku k odvysílání nepravdivé informace (vyjádření VŠE). Městský soud tedy stěžovatelce zcela důvodně vytkl, že stranila pouze informacím poskytnutým VŠE a neumožnila poslanci Dimitrovovi reagovat.

Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné poukázat na to, že verifikace patří k elementárním principům práce s informacemi, a to nejen ve sdělovacích prostředcích, a stěžovatelka by měla, v zájmu zachování objektivity vysílání, ale i v zájmu udržení určité profesionální úrovně své práce, ověřit každou informaci, kterou hodlá zveřejnit, a ne jen tu, která se vztahuje k jisté negativní zkušenosti z minulosti. V této souvislosti lze také odkázat na Kodex České televize (přístupný na www.ceskatelevize.cz/ct/kodex/index.php), který stanoví zásady naplňování veřejné služby v oblasti televizního vysílání (srovnej ust. § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi) a podle jehož čl. 5. 8 „Zpráva musí

být založena na zjištěných a ověřených údajích. Česká televize je při získávání a zpracovávání informací plně podřízena imperativu zjistit a divákům zprostředkovat pravdivý obraz skutečnosti a v případech, kdy to pro nemožnost opatřit si všechny informace není beze zbytku uskutečnitelné, postupovat s cílem pravdě se maximálně přiblížit. Zamlčení důležité informace nebo potlačení jejího podstatného aspektu bude vždy hrubým porušením tohoto imperativu“. Navazující čl. 5.9 pak stanoví, že „Česká televize smí odvysílat zprávu ověřenou alespoň ze dvou důvěryhodných a na sobě vzájemně nezávislých zdrojů, pouze v případě informací, které oficiálně zpřístupnily veřejné úřady a instituce, postačí jeden oficiální zdroj, není-li z okolností zřejmé, že jde o nepravdivé nebo nepřesné údaje. Pokud je v naléhavých případech pro nemožnost ověřit informaci u druhého zdroje a s ohledem na váhu veřejného zájmu, k němuž se zpráva vztahuje, výjimečně nezbytné odvysílat informaci pocházející pouze z jednoho zdroje, musí na to být divák upozorněn“.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 4 AS 69/2007

Městský soud svůj rozsudek opřel především o teleologické hodnocení aplikovaného ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., z něhož dovodil, že se jedná o prostředek realizace ochrany veřejného zájmu na objektivitě a vyváženosti obsahu vysílaných informací, nikoliv zájmu soukromého na ochraně soukromí osob dotčených vysíláním. Nejvyšší správní soud se s tímto právním názorem ztotožňuje a dodává, že objektivita a vyváženost informací sdělovaných prostřednictvím rozhlasového a televizního vysílání je rovněž nezpochybnitelným projevem působení ústavně chráněné svobody slova a smýšlení. Z toho vyplývá i povinnost oddělit sdělované informace zpravodajského charakteru od názorů nebo hodnotících komentářů (věta druhá citovaného ustanovení). Naproti tomu, objektivita a vyváženost sdělovaných a rozšiřovaných informací není totožná s ochranou subjektů před zásahem do jejich osobnostní sféry, která je chráněna prostředky práva soukromého, které jsou provedením ústavně garantovaného práva na důstojnost a ochranu soukromí (čl. 10 odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod). Posuzováno v rovině sankcionovatelnosti takového jednání provozovatele televizního vysílání může být v konkrétním případě zásah do osobnostních práv subjektu dotčeného odvysílanou informací pouze deliktem civilním, nikoliv správním.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 7 AS 38/2007

V podstatě jediným stížným bodem, tak zůstává námitka, že téma zdravotnického neklidu bylo v době odvysílání předmětné reportáže prezentováno ve vysílání stěžovatelky téměř kontinuálně, takže diváci měli k dispozici i jiné informace o aktuálním dění ve zdravotnictví.

Reportáž s názvem „Týden zdravotnického neklidu“ byla vysílána v rámci hlavního denního

zpravodajského pořadu Události, který není pořadem monotematickým, zaměřeným pouze např. na problematiku zdravotnictví, ale obsahuje zprávy o domácích i zahraničních událostech uplynulého dne. Předmětná reportáž tvořila v rámci pořadu Události uzavřený celek týkající se konkrétního problému ve zdravotnictví, oddělitelný od ostatních příspěvků tohoto pořadu, a proto je nutno ji posuzovat z hlediska objektivity a vyváženosti poskytnutých informací samostatně. Jakékoliv informace, byť by se týkaly stejného tématu, odvysílané stěžovatelkou v jiném pořadu nemohly mít vliv na posouzení objektivity a vyváženosti předmětné reportáže. Má-li provozovatel televizního vysílání naplnit zákonný požadavek objektivity a vyváženosti poskytovaných informací, musí zaznít relevantní informace v nezkrácené podobě v rámci té části vysílání, která tvoří samostatný, a od ostatních částí vysílání oddělitelný, celek zabývající se určitým tématem. Proto je tato stížní námitka nedůvodná.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 7 AS 46/2007

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s názorem městského soudu, že pouze z toho, že provozovatel vysílání ponechá bez komentáře divácký názor, nelze dovozovat porušení zákonné povinnosti poskytovat objektivní a vyvážené informace. To, že účastnice k některému z prezentovaných názorů diváků nevyjádřila své stanovisko, byť by se jednalo o názor např. kontroverzní či zjevně neodpovídající skutečnosti, ještě neznamená, že neobjektivní a nevyvážený je celý pořad, příp. jeho část. Jednotlivé odvysílané informace, komentáře či vyjádření nelze vytrhávat z celkového kontextu a hodnotit je z hlediska objektivity a vyváženosti samostatně. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že předmětný pořad obsahoval celou řadu vyjádření, komentářů a názorů, a to jednak pozvaných hostů, ale i diváků, přičemž tyto názory nebyly prezentovány pouze přímo ve studiu či telefonicky, ale i ve formě dynamických a statických titulků. Požadovat po provozovateli vysílání, aby se v průběhu takto koncipovaného pořadu ke každému prezentovanému názoru vyjádřil, a navíc i požadovat, aby blíže nespecifikovaným postupem ověřil jeho objektivitu (pravdivost), by podle Nejvyššího správního soudu znamenalo de facto znemožnění vysílání pořadů založených na kontaktu s diváky, neboť uvedené požadavky kladou na pracovníky sdělovacích prostředků v podstatě nesplnitelné nároky. Městský soud proto postupoval správně, když hodnotil celkové vyznění předmětné části vysílání, a ani jeho závěru, že odvysílání předmětného diváckého názoru neovlivnilo objektivitu daného pořadu jako celku, nelze nic vytknout. Z výše uvedeného vyplývá nedůvodnost této námitky, jakož i námitek souvisejících, ve kterých stěžovatelka argumentovala tím, že účastnice neověřila pravdivost a opodstatněnost předmětného diváckého názoru a že jeho nekomentovanou prezentaci nelze tolerovat. V širších souvislostech považuje Nejvyšší správní soud za vhodné poukázat na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“), a to zejména na rozsudky ve věci Jersild proti Dánsku ze dne 23. 9. 1994 (stížnost č. 15890/89) a ve věci Thoma proti Lucembursku ze dne 29. 3. 2001 (stížnost č. 38432/97). V prvním z citovaných rozsudků se Evropský soud pro lidská práva zabýval stížností novináře, který byl sankcionován za to, že dal v televizním pořadu prostor k vyjádření příslušníkům neonacistického hnutí, a dospěl k závěru, že uložení sankce představovalo porušení čl. 10 Úmluvy. V druhém z citovaných

rozsudků byl vysloven právní názor, že všeobecný požadavek, aby se novináři systematicky a výslovně distancovali od obsahu citace, která by mohla urazit, provokovat nebo poškodit čest třetích osob, se neslučuje s úlohou tisku informovat o aktuálních událostech, názorech a myšlenkách (viz. bod 64 cit. rozsudku). Rovněž v tomto případě byl porušen čl. 10 Úmluvy (k podrobnostem o judikatuře Evropského soudu pro lidská práva k čl. 10 Úmluvy viz. též: Bergen, V. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva. 1 české vydání. Praha: IFEC, 2003; Jäger, P., Molek, P. Svoboda projevu. 1. vydání. Praha: Auditorium, 2007).

S tvrzením, že odvysíláním inkriminovaného názoru bez jakéhokoli komentáře se účastnice s tímto názorem ztotožnila, a proto prezentovala divákům nepravdivou informaci, nelze souhlasit. Předmětný divácký názor byl ve vysílaném pořadu naprosto zřetelně graficky oddělen, a to, že na něj účastnice nijak nereagovala, neznamená, že jej akceptovala či se s ním ztotožnila. Ke stejnému závěru dospěl i městský soud a v tomto ohledu mu tedy není co vytknout.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 7 AS 43/2008

Při interpretaci neurčitých právních pojmů je třeba odlišit případy, kdy se jedná o neurčité právní pojmy, jejichž výklad působí jak správním orgánům, tak soudům nemalé obtíže (viz např. bohatá soudní judikatura k neurčitému právnímu pojmu „veřejný zájem“), od případů týkajících se neurčitých právních pojmů relativně snadno srozumitelných, jejichž obsah je v podstatě zřejmý již z jejich jazykového vyjádření (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 13/2007 - 56, přístupný na www.nssoud.cz). A právě o posledně jmenovaný případ neurčitého právního pojmu se v dané věci jedná. Pojmy „objektivní“ a „vyvážené“ jsou obecně známé, srozumitelné a často užívané i v běžném jazyce. Mají-li být informace objektivní a vyvážené, musí v maximální možné míře odpovídat skutečnosti a přinášet pohledy všech zúčastněných tak, aby si adresát těchto informací na jejich základě mohl vytvořit o dané problematice vlastní kvalifikovaný názor. Podle Nejvyššího správního soudu je proto dostačující, je-li v odůvodnění rozhodnutí stěžovatelky konkrétně uvedeno, v čem neobjektivita a nevyváženost odvysílaného příspěvku spočívala. Takové hodnocení předmětné rozhodnutí obsahuje, neboť stěžovatelka velmi podrobně rozvedla, proč byl podle jejího názoru odvysílaný příspěvek neobjektivní. Vedle částí odůvodnění, které stěžovatelka případně cituje v kasační stížnosti, lze poukázat i na další argumentaci obsaženou v rozhodnutí stěžovatelky, např. na závěr, že divákům nebyly poskytnuty informace o procesu schvalování projektů, že prostor, který profesor Potůček k vyjádření své odlišné interpretace skutečností dostal, nebyl adekvátní, že divák mohl z obsahu reportáže nabýt dojmu, že autoři projektu sami nevědí, co vlastně chtějí zkoumat, atd. Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatelka neurčitý právní pojem „objektivní a vyvážené informace“ vyložila způsobem konformním se zákonem i ustálenou judikaturou. Nejvyšší správní soud proto, na rozdíl od městského soudu, dospěl k závěru, že stěžovatelka své rozhodnutí odůvodnila způsobem, který nebrání jeho věcnému přezkumu.

(3) Provozovatel vysílání je povinen zajistit, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivit a vyváženosti a zejména nebyla v celku vysílaného programu jednostranně zvýhodňována žádná politická strana nebo hnutí, popřípadě jejich názory nebo názory jednotlivých skupin veřejnosti, a to s přihlédnutím k jejich reálnému postavení v politickém a společenském životě.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 4 AS 81/2006

Pojem objektivní a vyvážené informace, použitý v obou citovaných ustanoveních, je neurčitým právním pojmem. Takový pojem zahrnuje jevy nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, např. v závislosti na čase a místě aplikace právního předpisu. Zákonodárce tak vytváří správnímu orgánu prostor, aby zhodnotil, zda konkrétní případ lze podřadit pod neurčitý právní pojem či nikoliv. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se pak uvážení správního orgánu, na rozdíl vyhodnocení, tzn., že je nutno nejprve objasnit neurčitý právní pojem a jeho rozsah, a poté hodnotit, zda skutečnosti konkrétního případu lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu.

Výklad neurčitého právního pojmu správním orgánem je podroben soudnímu přezkumu. Při svém rozhodování správní soud řeší otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem.

Nejvyšší správní soud připomíná klíčovou úlohu, kterou plní média v demokratické společnosti. Přestože média nesmí překračovat určité hranice, zejména s ohledem na pověst a práva jiných, přísluší jim sdělovat informace a myšlenky o všech otázkách veřejného zájmu, a to nejen informace kladně přijímané, ale i negativní, a to zejména v politicko - publicistických pořadech. Svoboda projevu bezpochyby zahrnuje i možnost použití určité míry přehánění či nadsázky. Velmi obezřetně je třeba postupovat při vymezování hranice mezi přímočarým a kritickým způsobem vedení reportáže na straně jedné, s přístupem zaujatým a předpojatým, s nevyvážeností reportáže, či nepřípustným ovlivňováním a matením diváka na straně druhé. Reportáž je potřeba posuzovat jako celek, tedy jak její obrazovou, tak i zvukovou stránku, a ty pak hodnotí společně se slovním sdělením, aniž by jednotlivá sdělení byla vytržena z kontextu. Měly by zaznít všechny informace potřebné k tomu, aby si divák mohl učinit objektivní názor. Na tom nemůže nic změnit ani to, pokud jsou informace podávány kritickým způsobem, pokud v reportáži je všem zúčastněným stranám dána možnost vyjádřit se k jejímu předmětu. Podstatné je zejména to, aby v reportáži nezazněly informace lživé. Je třeba rovněž připomenout, že i podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva, jsou meze přípustné kritiky širší ve vztahu k politikům, než k soukromým osobám. Politici se svou činností se sami automaticky vystavují podrobnějšímu zkoumání ze strany veřejnosti a tím i veškerých médií a v důsledku toho je ve vztahu k nim nutno projevit větší míru tolerance.

Rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 10 Ca 6/2009

Obecně lze konstatovat, že předmětná reportáž byla odvysílána v rámci hlavního zpravodajského pořadu žalobce, ve kterém je dán každému tématu poměrně malý časový prostor a kde cílem jednotlivých příspěvků je poskytnout základní informace k danému tématu a nikoliv jeho podrobný a důkladný rozbor. Určitá míra zjednodušení (zkratkovitosti) je tedy v pořadu tohoto typu nutná a tolerovatelná, nicméně soud nemůže ve vztahu k ust. § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. ustoupit od zákonem stanoveného požadavku, aby zazněly v pořadu základní objektivní informace, aby bylo možno vytvořit si alespoň základní představu o nastoleném problému, o stanovisku jednotlivých subjektů, jichž se předmětná věc dotýká a to způsobem nevzbuzujícím pochybnosti o obsahu takových vyjádření.

Ačkoliv žalobce deklaruje jako cíl reportáže informaci o konkurzních řízeních, která jsou předmětem stížností na činnost Krajského soudu v Brně, je zřejmé, že obsah reportáže tomu neodpovídá, což vyplývá jednak ze skutečnosti, že zatímco jednotliví podnikatelé se vyjadřují o svých konkrétních kauzách, tak mluvčí krajského soudu i senátor Josef Novotný (SNK) odpovídají bez uvedení otázek a to toliko v obecné rovině. Soudkyně není na konkrétní kauzy, o nichž podnikatelé hovoří, dotazována vůbec; naopak, jak již bylo uvedeno, je odvysíláno toliko její vlastní hodnocení vlastní práce, které bylo odvysíláno v předchozí reportáži a ve vztahu ke konkrétním kauzám podnikatelů nemá žádnou vypovídací schopnost ani hodnotu („Nemyslím si, že bych pracovala špatně, to v žádném případě“).

Z předmětné reportáže vůbec nevyplývá průběh jednotlivých řízení, absentují v ní základní objektivní informace, aby si divák mohl vytvořit alespoň základní představu o konkurzních řízeních, k nimž se jednotliví podnikatelé v reportáži vyjadřují.

Lze tedy shrnout, že v reportáži zaznívají pouze emotivní názory těch, na jejichž firmu byl vyhlášen konkurz, obecná vyjádření mluvčí krajského soudu, obecné vyjádření senátora za Stranu nezávislých kandidátů, který (aniž by bylo v reportáži divákům blíže vysvětleno) bez uvedení konkrétních důvodů či důkazů „kriminalizuje“ činnost Krajského soudu v Brně. Smysl vyjádření tohoto senátora není uveden a nelze jej z reportáže ani nijak vysledovat, když ke vstupu Josefa Novotného („Na brněnském soudu působí mafie, která je srovnatelná, možná větší, s případem Berka v severních Čechách“) je uvedeno toliko „Josef Novotný, senátor SNK“. Skutečnost, že ve vztahu k soudkyni Evě Krčmářové je do reportáže zařazeno pouze její vlastní hodnocení vlastní práce, které však ve vztahu ke konkrétním kauzám podnikatelů nemá žádnou vypovídací schopnost ani hodnotu („Nemyslím si, že bych pracovala špatně, to v žádném případě“) a jinak jí není dán prostor k vyjádření ke konkrétním kauzám, o nichž podnikatelé v předmětné reportáži hovoří, dokresluje vyznění celé reportáže, jejíž „dramatičnost“ umocňuje svým slovním doprovodem komentátor.

Takto prezentovaná reportáž je však v rozporu s ust. § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., neboť j i nelze shledat ani objektivní ani vyváženou.

K námitkám obsaženým ve druhém žalobním bodu, kdy žalobce s poukazem na princip proporcionality a na vyšší odpovědnost České televize (která jí vyplývá z ust. § 2 odst. 2 písm. a) a b) zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, jako veřejnoprávnímu provozovateli) namítá, že ve srovnání s jinými případy byla pokuta za obdobné delikty uložena v nižší výši, soud uvádí, že je věcí žalované, aby vždy konkrétně posoudila jednotlivá porušení zákona a přitom posoudila rovněž při stanovení výše pokuty konkrétní kritéria stanovená zákonem. Pokud žalovaná této své povinnosti v předmětné věci dostála, pak není na místě, aby soud z titulu této námitky přezkoumával, zda i v jiných případech Rada rovněž svým povinnostem dostála. Žalobcem uvedená výše pokut v jiných případech týkající se České televize (cca výše 100.000,- Kč) byla Radou stanovena při zohlednění jiných okolností. Nadto je soudu z úřední činnosti známo, že Rada uložila za porušení téže skutkové podstaty v rozhodnutí ze dne 5.12. 2006, sp. zn. 2006/846/kov/ČTV, č.j. 2723/07 České televizi pokutu ve výši 250.000,- Kč a v rozhodnutí ze dne 5. 12. 2006, sp. zn. 2006/845/kov/ČTV, č.j. 2722/07 České televizi rovněž pokutu ve výši 250.000,- Kč, což svědčí o tom, že správní orgán ukládá za porušení stejné skutkové podstaty pokuty v různé výši, což odráží skutečnost, že Rada neukládá pokuty mechanicky, aniž by zohlednila konkrétní okolnosti každého jednotlivého porušení zákona.

Soud dospěl k závěru, že Rada v daném případě pokutu stanovila, aniž vybočila ze zákonných mezí a zohlednila daný případ dle zákonných kritérií. Rada přihlédla k povaze vysílaného programu (k porušení zákona došlo v hlavním zpravodajském pořadu), k postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu (jedná se o provozovatele celoplošného televizního vysílání s výrazným podílem na mediálním trhu). Rada stanovila výši pokuty s ohledem na závažnost věci a míru zavinění s tím, že došlo k odvysílání reportáže, která používá manipulativní techniky spočívající v sestřizích rozhovorů, závažnost porušení zákona seznala Rada i v tom, že tato neobjektivní a nevyvážená reportáž má negativní vliv na právní vědomí diváků. K výši případného finančního prospěchu nebylo přihlédnuto, neboť toto kritérium neshledala Rada za relevantní.

Rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 8 Ca 96/2009

Pokud měla Rada za to, že údaje o smlouvách, o smluvních podmínkách, a o smluvních sankcích jsou v reportáži nepřesné a zkreslující, tedy konec konců nepravdivé, pak spolehlivý závěr o tom mohla učinit jen na základě skutkových zjištění o tom, jaký byl v těchto záležitostech stav věci ke dni odvysílání předmětné reportáže. Vzhledem k tomu, že řízení o porušení zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání vede Rada z úřední povinnosti, je jejím úkolem opatřit si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí (§ 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Závěr o rozporu určitého tvrzení se skutečností pak nelze učinit jinak než na základě spolehlivého poznání oné skutečnosti. V projednávané věci není takové spolehlivé poznání dáno, neboť Rada se spokojila pouze s informacemi uvedenými v analýze, jež byly získány na webových stránkách společnosti Profireal a.s. (jejíž obchodní jméno od 15. 2. 2008 zní PROFI CREDIT Czech, a.s.), aniž by bylo zřejmé, jaké době se tyto informace vztahují a zda nedošlo v mezidobí ke změně smluvních podmínek, případně zda se případy, o nichž hovořila reportáž, skutečně řídily těmito

podmínkami nebo nikoliv. Pro úplnost soud konstatuje, že za stavu těchto pochybností bylo lze uvažovat i o získání relevantních informací přímo od společnosti Profireal a.s., resp. PROFI CREDIT Czech, a.s.; žalovaná však tuto možnost nevyužila. Rozhodnutí tedy bylo vydáno, aniž by byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 9 Ca 109/2009

Soud přisvědčuje žalované v tom, že objektivním a vyváženým pořadem je pořad, který je věcný, nestranný, neutrální, nepředpojatý a v obecné rovině lze přitakat tomu, že k dosažení objektivitu a vyváženosti pořadu, tedy k dosažení věcnosti, nestrannosti, neutrality a nepředpojatosti je zapotřebí, aby se pořad sestával také z informací úplných a přesných. Nicméně nepřesnost či neúplnost reportáže nemusí vždy a v každém případě vyvolat neobjektivnost a nevyváženost vysílaného pořadu. Vyskytnou-li se ve vysílaném pořadu určité nepřesnosti či neúplné informace, je v tom každém konkrétním případě nezbytné posoudit, zda tyto nedostatky jsou v rámci celého kontextu toku, a charakteru poskytovaných informací a také smyslu pořadu způsobily ovlivnit objektivitu a vyváženost pořadu a v jaké míře. O relevantní neúplnost a nepřesnost reportáže, která způsobí neobjektivitu pořadu půjde zejména tam, kde obsahem reportáže bude nejednoznačné téma vyžadující a vyvolávající střet informací a účelem pořadu je porovnávání informací, tvrzení, či stanovisek respondentů, které se navzájem střetávají, doplňují, ověřují a vyargumentovávají. V takovém případě neúplnost a nepřesnost prezentace spočívající v neoznačení respondenta a jeho úlohy v pořadu může znamenat potlačení jeho vystoupení a zviditelnění jiného, označeného respondenta s alternativními či odlišnými informacemi, stanovisky, názory. Takové nepřesnosti pak ovlivňují objektivitu pořadu a neumožňují divákovi se v prezentovaném téma nestranně orientovat. V daném případě však o takový charakter pořadu a nejednoznačné téma nešlo. Předmětný pořad byl pořadem zpravodajským, jednoznačně veřejnost seznamoval s postupující nemocí a upozorňoval na nastalou situaci. Všechny situace odvysílané v reportáži i odpovědi respondentů svědčily o pravdivosti obsahu vysílaných informací a tak také tato reportáž působila vůči divácké veřejnosti. V této reportáži se nestřetávaly názory, které by bylo třeba nad rámec vysílaného obsahu ještě zdůraznit vystoupením určité osobnosti, informace o stavu epidemie působila svou závažností sama o sobě ve spojení s prostředím, ze kterého byla vysílána a s vyjádřeními, která je provázela. To znamená, že chyba v označení osoby Hlavního hygienika ČR nebyla chybou, která by stěžejním způsobem ovlivnila působení reportáže na diváka v jejím jednoznačném smyslu a účelu, nepopíraném žádným vystoupením jiných osob v reportáži a její zdroj z odborného prostředí byl zřejmý.

Rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 10 Ca 128/2009

Má-li být proto naplněna odpovědnost uložená zákonem pro zpravodajské a politicko-publicistické pořady a spočívající v nezbytnosti jejich objektivitu a vyváženosti, je třeba právní pojem objektivitu vnímat optikou, která je pro posuzování sporů a pocit objektivitu na straně účastníků vyjádřena tezí „audiatur et altera pars“ (budiž slyšena i druhá strana). V televizním zpravodajství samozřejmě nelze zcela kopírovat principy dané soudnímu řízení, nicméně pro to, aby divák vnímal reportáž jako objektivní a vyváženou, postačí poskytnout alespoň informaci, která v reportáži nezazněla, kterou žalobce uvedl až v žalobě a replice a jejíž případné ověření není předmětem ani cílem tohoto přezkumu, totiž zda zástupce Ministerstva obrany byl pozván na komentované

setkání, anebo do reportáže, ale bez vysvětlení se nedostavil. Jestliže výjimečně z důvodu naléhavosti nelze poskytnout prostor k vyjádření kritizované straně, anebo si nelze obsah informace ověřit, musí být na to divák upozorněn, má-li být informace vnímána jako objektivní a vyvážená.

Objektivitu a vyváženost reportáže správně napadené rozhodnutí vnímá jako celek, neboť jako celek také působí na diváckou veřejnost. Má-li žalobce za prokázané, že radar ruší signál, má takové tvrzení význam pro něho samého, nikoli váhu skutečnosti prokázané odpovídajícím správním nebo soudním řízením. Tato skutečnost však není podstatná pro hodnocení správního deliktu, jímž je výslovně otázka objektivity a vyváženosti předmětné reportáže a nikoli prokazování pravdivosti uvedeného tvrzení. Výsledným dojmem z reportáže je vyjádřená obava a nařčení z „arogantního přístupu Ministerstva obrany“, aniž by -jak správně vyplývá z napadeného rozhodnutí - byla reportáž spojena se snahou opatřit si jakékoli vyjádření či vysvětlení kritizovaného.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 9 CA 107/2009

Soud nepovažuje tuto námitku za důvodnou. Je tomu tak proto, že se žalobcovo tvrzení o tom, že základním informačním posláním a hlavním předmětem reportáže bylo **informovat o problému nečinnosti, resp. podjatosti úřadu** v případech, kdy dochází ke konfliktnímu soužití mezi obyvateli Karlových Varů a podnikateli pocházejícími z Ruska ze skutkového děje, který je zachycen v obsahu spisového materiálu a pojednán v žalobou napadeném rozhodnutí, nepodává, resp. z něj nevyplývá. Takový závěr ze všech skutečností zjištěných v průběhu správního řízení nelze učinit. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí pečlivě vypořádal se všemi argumenty, které žalobce v průběhu správního řízení uplatnil a které podstatnou měrou kopírují námitky uplatněné v podané žalobě. Žalovaný vyložil pojem objektivita a vyváženost, jejíž porušení zásad ve smyslu ust. § 31 odst. 3 mediálního zákona shledal a přihlédl i ke stávající judikatuře NSS, směřující k požadavku na respektování těchto zásad ve vztahu k pořadům zpravodajským a politicko-publicistickým (rozsudek ve věci čj. 7 As 38/2004-58). Soud má ve shodě se žalovaným za to, že úvod reportáže ilustrovaný dvěma událostmi (konflikt rodiny Klimešových a Schneiderových a přestavba domu Saxonie) nemá v reportáži oporu, není zřejmé, kde si občané stěžují, zda vůbec a tvrzení, že úřady jdou podnikatelům z Východu na ruku, je nepodložené. Také soud považuje tuto informaci za neúplnou, nedostatečnou a nevysvětlenou, zpracovanou zjednodušujícím a manipulovatelným způsobem, neboť zastává již v úvodu názor, že úřady preferují bohaté podnikatele z Východu na úkor českých občanů. Konflikt mezi Klimešovými a Schneiderovými ale není jakkoli osvětlen, vystoupení předsedkyně přestupkové komise uvedené v reportáži nemá žádnou faktickou hodnotu, stejně jako vyjádření zasahujícího policisty. Reportáž neposkytuje informace o tom, co bylo příčinami konfliktu, o jeho průběhu a důsledcích. Není z ní zřejmé, zda konflikt měl národnostní rozměr či zda se jednalo o sousedskou rozepři bez ohledu na národnostní původ účastníků. Označení souseda paní Klimešové jako podnikatele z Ruska je zavádějící a nijak se sousedským sporem nesouvisí, není zřejmé, co bylo předmětem sporu ani proč bylo řešení konfliktu přestupkovou komisí pro redaktora překvapivé. Také nepřesnost ve sdělení reportáže v tom, že napomenutí měla dostat důchodkyně, nikoli paní Klimešová mladší, soud nepovažuje za nepřesnost drobnou, ale za nepřesnost zavádějící a ve své podstatě zneužívající vjem diváka, že potrestána byla stará paní, ač ve skutečnosti byla potrestána paní Klimešová mladší. Z reportáže vůbec není zřejmé, proč potrestání jedné strany sporu nemělo být logickým vyústěním jeho řešení. Druhá část reportáže, týkající se přestavby Saxonie, je stejně jako její první část manipulativní s cílem přesvědčit diváka o tom, že úřady v Karlových Varech záměrně rozhodují ve prospěch podnikatelů ruského původu na úkor občanů českých. Informace jsou poskytovány divákovi neúplně a nedostatečně. Z vystoupení zástupce NPÚ, týkající se vyjádření, že přestavbou památky byla

znehodnocena její podstatná část, nijak nevyjadřuje proč a kým byl takový necitlivý zásah do stavby povolen, ač mluvčí magistrátu města hovoří o tom, že přestavba budovy je v souladu se stavebním povolením. Z obsahu reportáže není zřejmé, proč pracovník NPÚ hovoří o katastrofě, když na stavbu bylo vydáno stavební povolení, když v průběhu řízení o vydání takového stavebního povolení podle stavebního zákona se stanovisko NPÚ vyžaduje. Není tak zřejmé, jak by měly úřady reagovat, když stavební povolení bylo vydáno, a v čem jsou tedy úřady nečinné. Tvrzení žalobce, resp. jeho redaktora, o tom, že vzniklo občanské sdružení, které chce pomáhat lidem ve sporech s úřady, nemá vazbu na reportáž, neboť tato neobsahuje žádný konkrétní údaj, že by nějaká památka byla zničena firmou s ruským kapitálem. K tomu soud zdůrazňuje, že v obou částech reportáže chybí jakýkoli údaj o nečinnosti úřadů, ač podle žalobních tvrzení měl být problém nečinnosti, resp. podjatosti úřadu v případech, kdy dochází ke konfliktům mezi obyvateli Karlových Varů a podnikateli pocházejícími z Ruska nosným tématem reportáže. Z uvedeného je zřejmé, že závěr žalovaného o tom, že žalobce porušil ust. § 31 odst. 3 mediálního zákona je důvodný. Žalovaný své rozhodnutí v projednávané věci velmi pečlivě odůvodnil, soud se s jeho závěry ztotožňuje a pro stručnost na ně ve zbytku odkazuje.

Rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 10 Ca 263/2009

Soud předně uvádí, že Rada uložila sankci za porušení v ust. § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., dle něhož provozovatel vysílání je povinen zajistit, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivity a vyváženosti a zejména nebyla v celku vysílaného programu jednostranně zvýhodňována žádná politická strana nebo hnutí, popřípadě jejich názory nebo názory jednotlivých skupin veřejnosti, a to s přihlédnutím k jejich reálnému postavení v politickém a společenském životě. Jak již bylo v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2004, č.j. 7 As 38/2004-58 judikováno, požadavek respektování zásad objektivity a vyváženosti a zejména nepřipustnost jednostranného zvýhodňování některé politické strany nebo hnutí, popřípadě jejich názorů nebo názorů jednotlivých skupin veřejnosti, je stanoven výlučně ve vztahu k pořadům zpravodajským a politicko-publicistickým. Z tohoto pohledu má proto námitka žalobkyně, že se nejednalo o tento druh pořadu zásadní význam.

Soud dospěl k závěru, že pořad „168 hodin“ je pořadem politicko-publicistickým, a proto je v daném případě výše uvedená podmínka splněna. Nelze pochybovat, že předmětný pořad je pořadem publicistickým, určeným veřejnosti k šíření informací o událostech, které se dotýkají zpravidla celé společnosti. Z prezentace tohoto pořadu vyplývá, že seznamuje diváky s nejdůležitějšími a nejzajímavějšími událostmi, které se v daný časový okamžik odehrály. Takové události jsou často výrazem politických jednání spojených s činností jednotlivých politiků, politických stran a nelze je ani od příslušných společenských, historických či politických konsekvencí oddělit. Byť žalobkyně zvolila formu tohoto pořadu v rovině výběru určité (často právě politické) události a jejího glosování, podstatným je zde obsah tohoto pořadu a tím zůstávají události, které jsou z pohledu provozovatele vysílání České televize nejdůležitější a nejzajímavější. Tyto události pak odrážejí politické, kulturní, či jiné vztahy ve společnosti. Další podstatnou otázkou, na níž žalobkyně poukazuje, je skutečnost, že sankce v daném případě měla být uložena „za neopodstatněné a neargumentované výroky negativně ovlivňující stanovisko k církevním restitucím a rovněž i k církvím všeobecně“. Rada v odůvodnění rozhodnutí blíže uvedla, že „porušení zákonné povinnosti nebylo shledáno v prezentaci těchto informací, ale v redakčních komentářích a v celkovém pojetí předmětné reportáže. Soud je toho názoru, že Rada při posouzení dané věci opomněla rozlišit, že daný pořad obsahoval jednak tvrzené skutečnosti, které byly obsaženy ve vstupech jednotlivých církevních představitelů či jejich zástupců a jednak hodnotové soudy, které byly obsaženy v

redakčních komentářích. S poukazem na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva Lingens či Oberschlick proti Rakousku, 1990, soud konstatuje, že zatímco existence skutečností může být prokázána, pravdivost hodnotových soudů není dokazatelná. Požadavek dokázat pravdivost hodnotového soudu nelze splnit a sám o sobě porušuje svobodu názoru,

která je základní součástí práva chráněného článkem 10 Úmluvy. V podmínkách České republiky jde o zachování politických práv zakotvených v čl. 17 Listiny základních práv a svobod, mezi něž patří zejména svoboda projevu a právo na informace (odst. 1), přičemž cenzura je nepřípustná (odst.3). Lze sice namítat, že ani svoboda projevu či právo na informace nemohou být neomezené, avšak k jejich omezení může dojít toliko zákonem (odst. 4). V ust. 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. ukládá zákonodárce provozovateli vysílání povinnost zajistit, aby v konkrétně vymezených typech pořadů (zpravodajských a politickopublicistických) bylo dbáno zásad objektivit a vyváženosti a zejména, aby nedocházelo k jednostrannému zvýhodňování politických stran či hnutí, popřípadě jejich názorů či názorů jednotlivých skupin veřejnosti (s přihlédnutím k jejich reálnému postavení v politickém a společenském životě). Smyslem daného ustanovení je tedy uložení povinnosti provozovateli vysílání chovat se tak, aby nedocházelo v konkrétním pořadu k porušení rovnosti politických stran či hnutí, a to jejich jednostranným zvýhodňováním. Toto ustanovení však nepostihuje hodnotové soudy, které byly obsaženy v redakčních komentářích. Nelze akceptovat skutečnost, aby za obsah hodnotového soudu obsaženém v komentáři redaktora či redaktorky byla uložena veřejnoprávní sankce. Hodnotový soud obsažený v komentáři je vždy vyjádřením určitého názoru, jehož sankcionování by ve svém důsledku znamenalo omezení svobody projevu či projev cenzury, která je nepřípustná. Nadto v daném případě obsah komentáře nevedl ani k jednostrannému zvýhodňování politické strany či hnutí, popřípadě jejich názorů či názorů jednotlivých skupin veřejnosti. Na základě výše uvedených úvah dospěl soud k závěru, že pokud byla sankce uložena za hodnotové soudy v redakčních komentářích, pak její uložení nebylo na místě, neboť v takovém případě nemohla být naplněna skutková podstata správního deliktu, který je obsažen v § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb.

(4) Provozovatel vysílání ze zákona je povinen sestavovat programovou skladbu tak, aby ve svém vysílání poskytoval vyváženou nabídku pro všechny obyvatele se zřetelem na jejich věk, pohlaví, barvu pleti, víru, náboženství, politické či jiné smýšlení, národnostní, etnický nebo sociální původ a příslušnost k menšině.

(5) Provozovatel rozhlasového nebo televizního vysílání je oprávněn do vysílání současně zařazovat i pořady, programové prvky a další části vysílání, zejména reklamu a teleshopping, s regionálně odlišným obsahem. Provozovatel celoplošného rozhlasového a televizního vysílání s licencí je povinen vysílat celoplošně bez zařazování pořadů a dalších částí vysílání, programových prvků a reklamy s regionálně odlišným obsahem minimálně 85 % týdenního vysílacího času.

§ 32

Základní povinnosti provozovatelů vysílání a provozovatelů převzatého vysílání

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 6 AS 20/2008

Druhou kasační námitkou brojí stěžovatelka proti názoru městského soudu na rozsah posuzování pořadu a tvrdí, že pořad měl být žalovanou posuzován jako celek a jen vysíláním celého pořadu mohla být naplněna skutková podstata správního deliktu. K obdobně formulovanému žalobnímu bodu městský soud uvedl, že zákon o vysílání nezakotvuje povinnost posuzovat celý pořad. Městský soud je toho názoru, že stěžovatelka je povinna dodržovat zákonné povinnosti v celém vysílání a při porušení těchto povinností je podstatné, zda se tak stalo, nikoliv zda byl pořad posuzován jako celek nebo jen jeho část. Nejvyšší správní soud považuje nejprve za nutné připomenout jisté specifikum pořadu Extra - ten je totiž složen z více reportáží, které spolu obsahově vůbec nemusejí souviset a jsou odděleny vstupy moderátora „ze studia“. Tuto skutečnost měl Nejvyšší správní soud na paměti, když přezkoumával rozsudek městského soudu z pohledu druhé kasační námitky. Zdejší soud souhlasí se stěžovatelkou, že pro účely naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání je třeba posuzovat celý pořad. Nicméně je třeba též souhlasit s městským soudem v tom ohledu, že, je-li v jedné z reportáží (tedy v části pořadu) porušena zákonná povinnost způsobem naplňujícím skutkovou podstatu správního deliktu, nejsou zbylé části pořadu sto deliktů odpovědnost stěžovatelky zhojit. Uvedené platí právě v případech, kdy jednotlivé části pořadu nejsou v žádné obsahové souvislosti, ani neobsahují prvky, které by mohly zabránit porušení právem chráněného zájmu, např. komentář vhodnou formou vysvětlující dětem a mladistvým nevhodnost předvedených scén způsobem, který vylučuje možnost ohrožení jejich fyzického, psychického nebo mravního vývoje. Městský soud dospěl k závěru, že žalovaná tedy posoudila dvě zcela samostatné části pořadu, v nichž došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Není tedy pochyb, že žalovaná posuzovala v daném případě celý pořad (o tom ostatně svědčí i text jejího rozhodnutí, kde výslovně uvádí, že „se nerozhodla zahájit správní řízení kvůli pouhé prezentaci erotiky, nýbrž kvůli celkovému vyznění reportáže ...“ – srov. napadené rozhodnutí str. 3). Nejvyšší správní soud tedy shledal, že odůvodnění rozhodnutí žalované Rady i městského soudu není v této části v rozporu se smyslem zákona o vysílání.

(1) Provozovatel vysílání je povinen

- a) provozovat vysílání vlastním jménem, na vlastní účet a na vlastní odpovědnost a nést odpovědnost za obsah programů,
- b) zajistit, aby vysílané pořady nepropagovaly válku nebo nelíčily krutá nebo jinak nelidská jednání takovým způsobem, který je jejich zlehčováním, omlouváním nebo schvalováním,
- c) zajistit, aby vysílané pořady nepodněcovaly k nenávisti z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti nebo příslušnosti k určité skupině obyvatelstva,

d) zajistit, aby vysílané pořady neobsahovaly podprahová sdělení,

e) nezařazovat do vysílání pořady, které mohou vážně narušit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých zejména tím, že obsahují pornografii a hrubé samoučelné násilí,

f) bezdůvodně nezobrazovat osoby umírající nebo vystavené těžkému tělesnému nebo duševnímu utrpení způsobem snižujícím lidskou důstojnost,

Rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 10 Ca 312/2008

Obsah předmětných reportáží není sporný. I na základě provedení důkazu obrazově-zvukovým záznamem předmětného pořadu v části, za níž byla žalobci uložena pokuta, soud konstatuje, že popis „záběrů týraného chlapce“ v napadeném rozhodnutí nejen odpovídá, ale rovněž, že ani v kontextu s předchozí či následující částí reportáže nelze dovodit důvodnost odvysílání záběrů nezletilého v situaci, kdy je před diváky vystaven ponižujícímu zacházení, v jehož důsledku u něho dochází k těžkému tělesnému a i duševnímu utrpení způsobem snižujícím lidskou důstojnost.

Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že důvod odvysílání záběrů tkví ve vazbě souvislosti mezi osobou Barbory Škrlové a jejím postavením svědka v tzv. kuřimské kauze, jenž byla ve veřejnosti spojena právě s problematikou týrání dětí. Ani takový důvod nemůže obstát, dochází-li předmětnými záběry k porušování základních práv obsažených v Listině. Soud nemá pochybností, že předmětné záběry nezletilého dítěte zobrazují narušení jeho integrity právě v důsledku těžkého tělesného a duševního utrpení. Pokud by takové záběry do pořadu (ať již Události či 168 hodin) nebyly vůbec zařazeny, jeho obsah by se nijak nezměnil. Jednalo se totiž vždy o pořad zaměřený na osobu Barbory Škrlové a „záběry týraného chlapce“ tvořily v pořadu toliko „prostředek“, který dle vyjádření žalobce k zahájení správních řízení ze dne 28. března 2008 sloužil divákům pouze k jednoznačné a okamžité identifikaci kuřimské kauzy. Právě uvedené je alarmující. Nelze připustit, aby záběry osmiletého chlapce v pozici, která zjevně snižuje jeho lidskou důstojnost, neboť jak jinak lze hodnotit záběry nahého nezletilého, izolovaného v uzavřené temné místnosti, svázaného, který je nucen k přijímání potravy, byly použity či využity kjednoznačné a okamžité identifikaci kauzy. Z uvedeného tvrzení žalobce logicky vyplývá otázka „Kolikrát a jak dlouho lze tímto způsobem jednoznačně identifikovat kuřimskou kauzu?“ Dle názoru soudu takovou možnost, která ve svém důsledku vede k porušování základního práva chráněného Listinou, tedy snižuje lidskou důstojnost nezletilého chlapce odvysíláním záběrů ve chvílích, kdy byl vystaven těžkému tělesnému a i duševnímu utrpení způsobem snižujícím lidskou důstojnost a to toliko z důvodu jednoznačné a okamžité identifikaci kauzy, neboť jinak je pořad věnován osobě Barbory Škrlové, nelze vůbec připustit. Naopak, došlo-li k takovému odvysílání, pak uložení pokuty je zcela na místě. Soud se ztotožnil se závěrem žalované, že pro informovanost veřejnosti o vztahu Barbory Škrlové ke kauze

týrání nezletilých v Kuřimi nebylo nutné tyto záběry znovu zařazovat, ale bylo možno tuto souvislost demonstrovat jiným, například slovním způsobem.

Soud pro odvysílání záběrů „týraného chlapce v Kuřimi“ neshledal ani žádný žalobcem tvrzený veřejný zájem. Nelze se totiž dle soudu úspěšně hájit odvysíláním právě těchto záběrů (v nichž je nezletilý chlapec před televizními diváky zobrazován ve chvílích svého utrpení a ponižování), když žalobce sám uvádí, že důvodem jejich zařazení byla pouze jednoznačná a okamžitá identifikace kauzy. Veřejnost má právo být informována i o aktuálním vývoji kauz, které upozorňují na negativní jevy ve společnosti, pro ucelenost podávaných informací lze učinit souhrn předchozích základních dat, nelze však z tohoto důvodu veřejnosti, potažmo televizním divákům (a to opakovaně) nabízet záběry nezletilého („oběti“) právě ve chvílích, kdy dochází k jeho ponižování, utrpení a je „pošlapávána“ jeho lidská důstojnost. ...

Jestliže sám způsob těžkého tělesného utrpení oběti současně snižuje lidskou důstojnost (právě v této sekvenci), pak odvysílání záznamu takové osoby v takové situaci je zobrazením snižujícím lidskou důstojnost. Opačný výklad, že totiž provozovatel sám musí „přispět“ ještě volbou způsobu zobrazení ke snížení lidské důstojnosti, by se minul se smyslem a účelem zákonem daného omezení, tedy stanovení povinnosti provozovateli, jím že právě akceptovaná ochrana lidské důstojnosti.

Rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 9 Ca 127/2009

Citované zákonné ustanovení stanoví několik znaků skutkové podstaty správního deliktu, jejichž vzájemná návaznost a významová provázanost předpokládá dobrou znalost obsahu i vnímání vyznění vysílaného pořadu. V takovém případě náležité zjištění a objektivní a odborný úsudek Rady jako kolektivního orgánu, který je regulátorem vysílaných pořadů ne zaručuje pouhé seznámení se s popisem obsahu a analýzou pořadu, kterou má žalovaná k dispozici, nýbrž musí vyvěrat z provedeného dokazování obrazově zvukovým záznamem, s nímž se seznámí všichni členové Rady, aby si tak v rámci kolektivního rozhodování utvořili kvalifikovaný náhled na působení obsahu pořadu. Takové dokazování je nezbytné tím spíše, pokud se jím prokazují určité atributy skutkových znaků, jako je v tomto případě bezdůvodnost prezentace některých sekvencí pořadu při současném úkolu Rady prokázat, že zobrazované záběry pořadu zobrazují utrpení lidí způsobem snižujícím lidskou důstojnost.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 10 CA 5/2009

Ve druhé žalobní námitce žalobce krom tvrzené nepřezkoumatelnosti z důvodu nedostatku důvodů namítal nesprávné hodnocení věci skutkové i právní, a to zejména (viz výše uvedené žalobní body) ve vztahu k odůvodněnosti a oprávněnosti zveřejňování uvedených záběrů ve vztahu k informovanosti o tzv. „Kuřimské kauze“ a ve vztahu ke svobodě projevu. K této žalobní námitce Městský soud uvádí následující. Je zcela nepochybné, že svoboda projevu je základním právem, a že veřejnost má právo na informace. V dané věci se však žalobce mylí v tom, že nejde o otázku omezování tohoto práva – informovat veřejnost, ale jde o dodržování povinností nezařazovat do vysílání určité záběry s konkrétním obsahem. Zákon upravuje výjimečné případy nezařazovat do vysílání určitý obsah například v ustanovení § 32 zákona, kdy zákonodárce stanovil případ určitého omezení svobody projevu, neboť v určitých odůvodněných případech je vyšší zájem na tom, aby se

určitý obsah do vysílání nedostal. Je tomu tak proto, neboť svoboda projevu ani jiné základní právo, nejsou vždy absolutně bezbřehé. Sám žalobce v žalobě přitom zcela uznal fakt, že tzv. chlapec z Kuřimi se na dotyčných záběrech nacházel v situaci, kdy byl vystaven těžkému tělesnému i duševnímu utrpení. Přitom zároveň žalobce poukazoval na to, že je rovněž obecně známo, že šlo o zavrženíhodné jednání matky a dalších lidí, které má velmi podivné souvislosti, přičemž tím odůvodňoval snahu redaktorů získávat a zveřejňovat co nejvíce možných informací a upřednostnil tak jejich předložení veřejnosti. Podle mínění soudu však je třeba (a to žalobce zcela opomněl) odlišit potřebu a tedy právo na zveřejnění určitých aktuálních informací o určité kauze – od potřeby a naplnění důvodu pro (opakované) zařazování dotyčných záběrů týraného dítěte do vysílání ve vztahu k dodržení povinnosti provozovatele uložené mu zákonem. V daném případě je nezpochybnitelným faktem, že uvedené pořady se zabývaly tematicky osobou Barbory Škrlové, tedy přinášely divákovi nově získané informace o osobě, které měla hrát určitou roli v kauze týrání chlapců. Dotyčné záběry týraného chlapce však nebyly nově získanými poznatky uvedené kauzy, ale šlo o záběry, k jejichž zveřejnění došlo před více jak rokem, přičemž po jejich opakovaném zveřejnění bylo žalobci dáno upozornění, že jejich dalším opakovaným zařazováním do vysílání dochází k porušení dotyčného ustanovení zákona. Žalobce tudíž důsledně nerozlišuje mezi pojmem „zveřejnění“ (poskytnutí seznámení veřejnosti) a pojmem „nezařazování do vysílání“ (což není možno striktně brát jako vyloučení možnosti zveřejnění v konkrétním případě, kdy je na zveřejnění veřejný zájem). Oba instituty pak musí provozovatel ve vztahu k dodržování jeho povinností lišit, aby nedošlo k situaci, kdy by institutem veřejného zájmu na zveřejnění určité informace docházelo k bezdůvodnému zařazování zákonem vyloučeného obsahu do vysílání. Proto je správný závěr učiněný žalovanou, že po uplynutí více jak roku a půl od prvního zveřejnění uvedených záběrů chlapce již těžko lze spatřovat důvod či dokonce veřejný zájem pro jejich opakované zařazování do vysílání a zejména pak zde není možné spatřovat důvodnost ve vazbě na zveřejňování byť aktuálních informací o osobě Barbory Škrlové. Jinak řečeno, pokud by dotyčné záběry týraného dítěte do předmětných pořadů nebyly zařazeny vůbec, obsah a informační přínos dotyčných pořadů by se vůbec nezměnil. Jednalo se totiž o pořady zaměřené na osobu Barbory Škrlové a předmětné „záběry týraného chlapce“ tak neměly v uvedených pořadech žádný informační ani zpravodajský účel. Proto je soud toho názoru, že ve vztahu k povinnosti uložené provozovateli vysílání zákonem (ust. § 32 zákona) nelze připustit, aby tyto záběry nezletilého dítěte ve zcela reálné pozici, v níž se nacházel a která zjevně snižuje jeho lidskou důstojnost, byly zařazeny do vysílání bezdůvodně. Důvodnost odvysílání takových záběrů musí být jednak posuzována striktně objektivně, nikoliv tedy vlastní úvahou samotného provozovatele, a musí se jednat o natolik „silný“ důvod pro jejich zařazení, že by bez toho dotyčný pořad postrádal například zcela svou informační hodnotu a kdy je dána například závažnost takových záběrů ve vztahu k jejich zveřejnění, která provozovateli v konkrétním případě umožní případný zásah do jiného práva. Pokud ale v daném případě šlo o zařazení záběrů do pořadů, jejichž stěžejním tématem byla osoba Barbory Škrlové, pak zde důvodnost jejich odvysílání chybí. Soud je tedy toho názoru, že pokud došlo k takovému bezdůvodnému odvysílání, pak došlo k porušení povinnosti stanovené zákonem a uložení pokuty je tudíž na místě. Soud v závěru učiněném žalovanou, že pro informovanost veřejnosti o vztahu Barbory Škrlové ke kauze týrání nezletilých dětí nebylo nutné tyto záběry znovu zařazovat, ale bylo možno tuto souvislost demonstrovat jiným odpovídajícím způsobem, nespatřuje nezákonnost. Jako nezákonnost nelze vyhodnotit ani závěr, že na opakovaném zařazování dotyčných záběrů týraného dítěte do uvedených pořadů není ani veřejný zájem. Žalobce sice obecně veřejný zájem v dané věci akcentoval, ale nijak jej ve vztahu a v přímé souvislosti s opakovaným zařazováním dotyčných záběrů týraného dítěte do vysílání a ve vztahu k jejich obsahu neosvědčil a ani neuvedl, v čem tento veřejný zájem na tomto opakovaném zveřejňování má skutečně spočívat. Soud nijak nezpochybňuje právo veřejnosti na zpravodajství a na informace, jež upozorňují na negativní jevy ve společnosti, je však třeba dbát i ochrany ostatních práv, která mohou být zařazením dotyčných záběrů do vysílání zasažena či porušena. Proto zákon požaduje pro případ zařazování takových záběrů, aby provozovatel osvědčil jejich důvodnost jejich zařazení v daném případě. Žalobce však s ohledem na

výše rozvedené tuto důvodnost neosvědčil. Pokud žalobce dále tvrdil, že soud, který trestní věc tzv. „Kuřimské kauzy“ rozhodoval, zpřístupnil projednávání trestní věci veřejnosti, pak je takový argument ve vztahu k dané věci naprosto nepřiléhavý, neboť veřejnost jednání soudu a případné porušování povinnosti provozovatelem televizního vysílání nejsou zcela nesrovnatelné, takže tuto argumentaci soud odmítl.

Soud dospěl po zhodnocení spisového materiálu k závěru, že Rada posoudila porušení § 32 odst. 1 písm. f) č. 231/2001 Sb. správně, neboť je zřejmé (a žalobce to ani nesporel), že předmětné pořady obsahovaly záběry osoby vystavené těžkému tělesnému a duševnímu utrpení, přičemž tyto záběry byly do pořadů zařazeny bezdůvodně a způsobem snižujícím lidskou důstojnost. Soud nemá pochybnosti, že předmětné záběry nezletilého dítěte zobrazují narušení jeho integrity právě v důsledku těžkého tělesného a duševního utrpení. Pokud by takové záběry do pořadu (byť se jedná o televizní noviny) nebyly vůbec zařazeny, jeho obsah by se nijak nezměnil.

g) nezařazovat v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých,

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 3 AS 61/2006

Ochrana poskytovaná ustanovením § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. je zaměřena na děti a mladistvé, tedy určitou skupinu diváků televizního vysílání, u nichž lze předpokládat, že vzhledem ke svému věku a ne zcela ukončenému osobnostnímu vývoji snáze přejímají určité vzory chování, přičemž nejsou schopni náležitě vyhodnotit, zda jsou tyto společensky přijatelné či žádoucí.

Vedle veřejného zájmu na ochraně dětí a mladistvých jako možných adresátů televizního vysílání je však třeba chránit i konkrétní fyzické a právnické osoby, které jsou vysíláním určitého pořadu přímo dotčeny např. tím, že o nich pořad přináší určité informace. Tato ochrana je zajištěna jednak v zákoně č. 231/2001 Sb., hlavě II, ust. § 35 až § 41, a dále v zákoně č. 40/1964 Sb., občanský zákoník.

Rozdílnost těchto dvou typů ochrany se odráží i v jejich časovém působení. Je nepochybné, že zájem fyzické osoby na tom, aby ve vysílání nebyly zveřejněny informace, které se mohou negativně dotknout její cti, důstojnosti, soukromí či samotného vývoje její osobnosti, jakož i zájem právnické osoby na nedotčení jejího jména nebo dobré pověsti, je třeba chránit bez jakéhokoli časového omezení. Naproti tomu speciální ochrana dětí a mládeže, tedy rizikové skupiny potenciálních diváků, je v zákoně č. 231/2001 Sb. zajištěna pouze v době od 6.00 hodin do 22.00 hodin, neboť je pravděpodobné, že právě v této době mohou vysílané pořady sledovat či se vyskytovat v blízkosti televize a náhodně tak zachytit obsah vysílání.

Žalovaná (Rada – pozn. ZH) konstatovala, že reportáž vystavila zneužívaného chlapce nežádoucím zájmu jeho okolí a přivodila mu tak socializační problémy. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za této situace by bylo možné pouze zvažovat, zda bylo dotčeno

jeho právo na ochranu osobnosti v důsledku informací sdělených v pořadu. V projednávaném případě však nebylo zjištěno, že by pořad mohl mít negativní vliv na vývoj chlapce, případně jiných dětí či mládeže, kvůli tomu, že tuto relaci sledovali. Nebyl tedy ohrožen objekt chráněný v ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., kterým je právě zájem na řádném a nerušeném vývoji dětí a mládeže jako věkově vymezené skupiny diváků.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 4 AS 32/2007

Nad rámec uvedeného posouzení Nejvyšší správní soud podotýká, že žalovaná nebyla povinna stěžovatelku seznamovat s výkladem uvedených neurčitých pojmů předem, jak se stěžovatelka mylně domnívala. Taková povinnost zjevně nevyplývá ani z principu právní jistoty subjektů. Právě naopak, smyslem ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. je postihnout jím vymezené skutkové jednání ex post na základě hodnocení tohoto jednání žalovanou. Informaci o výkladu neurčitých pojmů žalovanou mohla stěžovatelka získat z předchozí rozhodovací praxe žalované v obdobných případech, avšak ani taková informace by stěžovatelce nemohla zaručit „absolutní“ právní jistotu v tom směru, jak budou tyto neurčité pojmy žalovanou vyloženy za jiných skutkových okolností.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 4 AS 34/2007

V nejobecnější rovině se v posuzované věci jedná o střet dvou právem chráněných hodnot a legitimních zájmů. V první řadě se jedná o svobodu slova a šíření myšlenek či informací, která je základním lidským právem, a to jak v rovině aktivní, tedy šíření takových myšlenek a informací, tak i v rovině pasivní, tedy právu na získávání takových informací. Naproti tomu je zde právem chráněný zájem a blaho dítěte, reprezentovaný fyzickým, psychickým a mravním vývojem jeho osobnosti, který nesmí být výkonem svobody slova a šíření informací v rozsahu určitého právem vymezeného prostoru narušen.

...

Pro posouzení vymezení významu skutkové podstaty tohoto ustanovení zákona je zapotřebí zdůraznit, že pro její naplnění dostačuje pouhá schopnost předmětných pořadů a upoutávek (které jsou potenciálním nosičem prezentace závažného chování) ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Skutková podstata deliktu tedy může být naplněna bez ohledu na to, zda došlo, byť alespoň u jedné osoby spadající do chráněné kategorie dětí a mladistvých, ke skutečnému ohrožení jejího fyzického, psychického nebo mravního vývoje. Skutková podstata deliktu tedy v tomto případě postihuje potencialitu, nikoliv realitu dopadu odvysílaného pořadu či upoutávky na chráněnou skupinu dětí a mladistvých. Zakotvení této skutkové podstaty nelze tedy chápat jinak než jako zákonnou realizaci povinnosti státu ochránit děti (v terminologii ÚPD) před potenciálními škodlivými a rušivými vlivy masmediální komunikace, což je forma státní

ingerence do základních práv, která je v souladu se zájmem společnosti jako celku a nezasahuje přitom nepřiměřeně do práv provozovatele vysílání. Správní orgán kompetentní k výkonu kontroly nad provozovaným vysíláním tedy není povinen prokazovat reálné naplnění skutkové podstaty, nýbrž pouze přesvědčivě, racionálně a řádně odůvodnit, z jakého důvodu považuje určité prezentované jednání za podřaditelné pod skutkovou podstatu správního deliktu.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 6 AS 21/2007

K uplatnění odpovědnosti za správní delikt je třeba, aby jednání naplnilo znaky skutkové podstaty (znaky charakterizující objekt, objektivní stránku, subjekt a subjektivní stránku deliktu). Vedle toho je nezbytným naplnit materiální znak (společenská nebezpečnost). O subjektu deliktu a subjektivní stránce není v posuzované věci nejasností (pouze snad s poznámkou obiter dictum, že stěžovatelka nemůže uvažovat o tom, že by její odpovědnost za spáchání deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání mohla být ovlivněna tím, že jde o pořad licenční - subjektem deliktu je osoba, která svým jednáním uskutečnila všechny znaky deliktu, tedy provozovatel vysílání, srov. dále čl. 7 Evropské úmluvy o přeshraniční televizi). Předmětem útoku jsou děti a mladiství, tedy osoby ve věku do 18 let. Pokud jde o objekt deliktu, Nejvyšší správní soud jej spatřuje v zájmu na ochraně řádného fyzického, psychického a morálního vývoje dětí a mladistvých, tedy na zdárném vývoji dítěte ve všech jeho komponentech. Objektivní stránka deliktu je charakterizována jednáním, následkem a příčinným vztahem mezi nimi. V posuzované věci objektivní stránka záleží v tom, že provozovatel vysílání zařadí ve vymezené denní době do vysílání pořad, který svým obsahem, vyzněním, a to ať už dílčích sekvencí či pořadu jako celku zakládá možnost ohrožení chráněného zájmu. Následkem je možnost ohrožení fyzického, psychického nebo morálního vývoje dětí a mladistvých. Ze zákonného znaku „by mohl ohrozit“ plyne, že delikt je spáchán (dokonán) již provedením zakázaného jednání (tedy odvysíláním pořadu určitého obsahu), přičemž ohrožení chráněným zájmům nemusí hrozit konkrétně a bezprostředně - stačí ještě vzdálená možnost poruchy daná již tím, že subjekt deliktu vykonal určitou činnost. V posuzované skutkové podstatě tedy jde (z hlediska teorie trestního práva) o nebezpečí abstraktní, tedy situaci, v níž konkrétní nebezpečí zpravidla vzniká, ale nezáleží na tom, zda skutečně vzniklo. Jde tedy o delikt ohrožovací, který je spáchán již vyvoláním možnosti vzniku následků, které má na zřeteli ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání.

Ochrana dětí a mladistvých požívá záruk jednak předpisy ústavního pořádku, jednak v různých mezinárodněprávních instrumentech, k nimž Česká republika přistoupila. Podle čl. 32 odst. 1 věty druhé Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) je zaručena zvláštní ochrana dětí a mladistvých. Rovněž je možno poukázat na čl. 16 Deklarace lidských práv, čl. 12 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), čl. 23 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (č. 120/1976 Sb.). Článek 17 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.) uznává důležitou funkci hromadných sdělovacích prostředků a zajišťuje právo dítěte na přístup k informacím a materiálům z různých národních a mezinárodních zdrojů, zejména

takovým, které jsou zaměřeny na rozvoj sociálního, duchovního a mravního blaha dítěte a také jeho tělesného a duševního zdraví. Podle téhož článku smluvní strany Úmluvy povzbuzují tvorbu odpovídajících zásad ochrany dítěte před informacemi a materiály škodlivými pro jeho blaho. Článek 24 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie vyhlášené dne 7. 12. 2000 v Nice (Úř. Věst. C 364) stanoví, že děti mají právo na ochranu a péči nezbytnou pro jejich blaho. V rámci Evropské unie právo členských států přijmout opatření nezbytná z důvodů týkajících se ochrany nezletilých pak plyne i z dalších instrumentů, například je možno poukázat na Směrnici Evropského parlamentu a Rady 89/552/EHS o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách), v jejíž preambuli se výslovně jako motiv uvádí nezbytnost zavést pravidla pro ochranu tělesného, duševního a morálního vývoje dětí a mladistvých, načež v čl. 22 stanoví, že členské státy přijmou vhodná opatření, aby vysílání neobsahovalo pořady, které by mohly vážně poškodit tělesný, duševní nebo morální vývoj dětí a mladistvých, zejména takové pořady, které obsahují pornografické scény nebo bezdůvodné násilí. Toto opatření se rozšíří i na jiné pořady, které mohou poškodit tělesný, duševní nebo morální vývoj dětí a mladistvých, kromě případů, kdy je volbou doby vysílání nebo jakýmkoli technickým opatřením zajištěno, že děti nemají možnost tyto pořady vidět nebo slyšet. Evropská úmluva o přeshraniční televizi (č. 57/2004 Sb. m. s.), kterou Česká republika ratifikovala a vstoupila v platnost 1. 3. 2004, v čl. 7 odst. 1 obecně vyžaduje, aby programové služby nebyly neslušné (orig. francouzsky „ne doivent pas etre contraires aux bonnes moeurs“), a zvláště stanoví (odst. 2), že všechny části programů, které by mohly poškozovat fyzický, psychický či morální vývoj dětí a dospívajících, nesmějí být zařazovány do vysílání v čase, kdy je pravděpodobné, že by je tyto osoby mohly sledovat. Důvodová zpráva k této Evropské úmluvě (dostupná na <http://conventions.coe.int/>) osvětluje, že toto ustanovení je inspirováno zejména Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) a mělo by být interpretováno ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Vyjadřuje se zde úsilí o respekt k základním společným hodnotám všech členských států Rady Evropy. Pro pojem dobrých mravů (v českém překladu Úmluvy vyjádřeno jako „slušnost“) jako interpretační vodítka mají sloužit rozhodnutí ESLP ve věci H. c/ R.-U. (1976) a M. a ostatní/c S. (1988). Svoboda projevu je v právním řádu České republiky zakotvena v čl. 17 Listiny a vztahuje se i na projevy výsostně komerční. Omezení svobody projevu je předvídáno v čl. 17 odst. 4 Listiny (omezení se musí dít zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytné např. pro ochranu práv a svobod druhých či ochranu mravnosti, tedy musí sledovat legitimní cíl a omezující opatření je v demokratické společnosti k dosažení tohoto cíle nezbytné). Obdobně Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod v čl. 10 odst. 2 umožňuje omezení svobody projevu mimo jiné v zájmu ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných. Pokud jde o právo dětí na zvláštní ochranu a svobodu projevu, jde o situaci, kdy svým významem, obsahem a stupněm právní ochrany se jedná o kolizi právních zájmů na stejné úrovni. Žádný z nich nepožívá práva přednosti. Při střetu garantovaných práv a svobod je věcí soudu, aby zvážil význam proti sobě stojících zájmů na principu proporcionality.

Nástrojem vyjadřujícím zájem na ochraně zdravého vývoje dětí v oblasti přijímání informací je skutková podstata deliktu upraveného v § 60 odst. 3 písm. d) ve vztahu k § 32

odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Nejvyšší správní soud tento nástroj považuje za nezbytné omezující opatření k dosažení legitimního cíle. Předně je nutno vyvrátit představu stěžovatelky vyjádřenou v průběhu správního řízení, že tato skutková podstata je velmi mírná a že zákonodárce zde dal najevo vysokou míru tolerance, jež má být v našem geografickém prostředí historicky podmíněna. Znak správního deliktu totiž budou naplněny již odvysíláním určitého pořadu (k charakteru ohrožovacího deliktu byl podán výklad shora).

Zákonitosti fyzického, psychického a mravního vývoje dětí a mladistvých jsou na jedné straně předmětem zkoumání několika oborů (medicíny, psychologie, pedagogiky), na druhé straně jde o zákonitosti, s nimiž je konfrontován každý, kdo se kdy jakkoliv podílel na výchově dítěte, ale též jakákoliv průměrná normálně smýšlející osoba aplikující standardy současné společnosti v této oblasti. Posoudit možný vliv na fyzický, psychický či morální vývoj dítěte vyvolaný zcela určitým obsahem vysílaného pořadu bude moci každý s běžnými znalostmi a praktickými zkušenostmi získanými školním vzděláním, výchovou a životními prožitky, nepůjde-li o složitý hraniční případ úsudku ve vztahu ke konkrétnímu obsahu pořadu. Nejvyšší správní soud se již v několika případech vyslovil ke komponentě morálního vývoje dítěte, přičemž zdůraznil, že posouzení mimoprávních (morálních) hodnot naší společnosti na daném stupni jejího vývoje představuje tzv. quaestio iuris (srov. zejména rozsudky sp. zn. 6 As 14/2004 a sp. zn. 8 As 62/2005).

Mravnost Nejvyšší správní soud chápe jako obecně uznávané minimum společenských hodnot, nikoliv jako vlastní maximy těch, kdo soulad s žádoucím mravním vývojem dítěte posuzují (zde soud nahlíží mravnost jako kategorii morální a odhlíží od skutečnosti, že je též nesporně kategorií filosofickou a sociologickou). Vždy půjde o reflexi určitého místního společenského řádu, jenž podléhá z hlediska času určité proměnlivosti.

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání je regulačním orgánem, jenž „nastavuje“ standardy týkající se vysílání; její rozhodnutí není subjektivním názorem jedince, nýbrž názorem skupiny vycházející z průměrného vnímání společnosti. Jestliže je předmětem posouzení pořad typu „reality show“, pro nějž je typické, že žádnou životní realitu nezobrazuje, přičemž osoby v něm jednající neúměrně konzumují alkohol, opilí se chovají poklesle a nemravně, hovoří primitivním jazykem plným vulgarismů a sprostot a neustále u toho všeho kouří, pak vyhodnocení vlivu na vývoj dítěte prizmatem průměrného vnímání je schopen v zásadě každý. Tímto závěrem není vyloučeno, aby příslušný odborník byl povolán k posouzení možného vlivu na vývoj dítěte v případě, kdy obsah pořadu bude sofistikovaný a vyhodnocení možného vlivu na vývoj dítěte bude například vyžadovat vysoké odborné znalosti např. vývojové psychologie. Z tohoto pohledu také ob stojí postup žalované, která na jedné straně vyšla z obecných odborných vyjádření specialistů z oboru psychologie, kteří zkoumali fenomén tzv. reality show obecně, a poté obecné odborné poznatky aplikovala svou úvahou na konkrétní pořad vysílaný v konkrétní den a konkrétní čas. Nejvyšší správní soud považuje takový přístup za velmi vhodný, zvláště uvažíme-li, jak rozporné reakce tento typ pořadu vyvolává (Rada Evropy například již v roce 2002 studovala přístup regulátorů členských států k „reality show“ - srov. materiál Stálého výboru pro přeshraniční televizi - jde o orgán Evropské úmluvy o přeshraniční televizi - dostupný na www.coe.int. z 10. 4. 2002 T-TT/2002/009/, načež uvedený Stálý výbor vydal

v září 2002 Prohlášení /2002/ 1 o lidské důstojnosti a základních právech, přičemž vyzval jak provozovatele vysílání, tak regulační autority ke zvýšené ostražitosti ve vztahu k pořadům, které se mohou dotýkat lidské důstojnosti a základních práv jiných osob).

Proto námitka uplatněná ve vztahu k nutnosti doplnění dokazování znaleckým posudkem, navíc uplatněná v podstatě způsobem, který s. ř. s. sankcionuje nepřipustností, není důvodná.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 6 AS 43/2007

Nejvyšší správní soud naopak přisvědčuje tvrzení stěžovatelky, že byla oprávněna sama zkoumat, zda by obsah vysílaného pořadu mohl ohrozit vývoj dětí. Skutková podstata deliktu by nebyla naplněna pouze v případě, že by bylo možno jednoznačně vyloučit, že by byl u jediného dítěte (definice neurčitých právních pojmů obsažených ve skutkové podstatě učiněné žalovanou přitom Nejvyšší správní soud může akceptovat) kdykoliv v budoucnu (nikoli tedy bezprostředně) vysílaný pořad mohl mít negativní vliv na některou ze složek jeho vývoje.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 6 AS 70/2007

(Pozn. ZH : Judikát obsahuje řadu zajímavých citací názorů osobností na fenomén reality show a na vliv médií (televize) na diváka.)

Nejvyšší správní soud je dalek toho přejímat závěry veřejnosti, s nimiž se v této diskusi setkal. Je povinen učinit a odůvodnit své závěry. Pokládá však za nezpochybnitelná následující fakta: televize se stala nástrojem socializace dětí, přičemž mnoho z procesu působení na psychiku a myšlení ze strany televize zůstává ještě neodhaleno zcela. Některé korelace však již prokázány byly (vliv sledování násilí). Není žádného důvodu domnívat se, že „viděné a slyšené“ ze strany dětí se - slovy prof. T. Halíka - nevpaluje do jejich podvědomí. Přitom právě nadcházející éra bude vyžadovat od mladých lidí nejen vědomosti, ale i moudrost, jež vyžaduje pro svůj rozvoj konverzaci, přemýšlení, představivost, vcítění, reflexi. Lidská společnost přežije nejen za předpokladu, že bude tvořena lidmi s potřebným kvantem vědomostí a moudrosti, ale rovněž jen tehdy, pokud její příslušníci budou zachovávat generacemi vytvořené bazální normy slušnosti (základní morální imperativy). Nejvyšší správní soud nezpochybňuje fakt, že děti se mohou s obdobnými projevy, jež generuje umělé prostředí uměle vybraných jedinců, kteří se v naději na finanční odměnu představující pro ně jinak nedostižnou metu nudí, pomlouvají, všelijak hanobí, mohou neomezeně pít alkohol a v opilosti dělat cokoli, zato číst nemohou, nesmějí mluvit o společenských tématech, zato mohou bezobsažně a prázdňě hovořit o sexu, a vyjadřovat se

sprostě a zcela poklesle, setkat i v „běžné realitě“. Působení televizní obrazovky je však výjimečné, jak dokládají shora citované názory. Odpovědnost provozovatele vysílání je tomu úměrná, a nejedná se o přenášení odpovědnosti rodičů, rodiny, ostatních vychovatelů. Problémem ve všech případech, kdy stěžovatelka udělovala žalobkyni sankce, nebylo, že takový pořad vůbec vysílala, ale kdy, v jakém čase ho vysílala. Nejvyššímu správnímu soudu je známo - pokud je možné takové zjištění učinit z veřejně dostupných zdrojů - že v evropském kulturním prostoru pořad takového obsahu nebyl celoplošně vysílán v hlavním večerním vysílacím čase, kdy děti televizi nepochybně sledují. Některé regulační orgány v Evropě mají takové nástroje, že docílí relativně snadno, aby obdobný pořad z takového vysílacího času (okolo 20.00 hodiny, sestřihy pořadů s obsahem obdobných jako v posuzovaných věcech však byly vysílány běžně i v sobotu ve 12.00 hodin) zmizel; uplatňuje se také autoregulace ze strany provozovatelů vysílání. Nejvyššímu správnímu soudu je rovněž známo, že Senát Parlamentu České republiky projednával v roce 2006 petici adresovanou této horní komoře, kterou ve věci vysílání reality show podepsalo okolo 16 000 lidí (tisk č. 246). Ani tato skutečnost neměla na přístup provozovatele vysílání žádný vliv - odvysílal ještě třetí řadu VyVolených. Komerční médium svou činnost jistě poměřuje ziskem, neboť to je zákonitost trhu, byť námitka vždy bude vedena principem svobody projevu a právem šířit i znepokojivé a pohoršující informace, veřejná sféra však musí poměřovat zásah do práv provozovatele právy dětí na zdravý vývoj a v širším dosahu právem celé společnosti na přijatelně zdravý vývoj v oblasti duchovní. Tuto druhou miskou vah shledal Nejvyšší správní soud tou, která převážila. Tento soud vyjadřuje své jasné přesvědčení (které nepochybně odráží i hodnotové postoje soudců, kteří v tomto ohledu nemohou své osobnosti popřít, aniž by současně na druhé straně jakkoli vyzvedali své osobní morální maximy získané vzděláním, prostředím, v němž žili a žijí, životními zkušenostmi), k němuž došel analýzou předloženého problému: Nezískají-li děti od raného věku v nejobecnějším slova smyslu vztah k jiným lidem, ztrácí společnost zdroj porozumění. Pokud by to společnost dopustila, ocitla by se na samém prahu svého zániku. To, že určitý úpadek všeobecně nastává, nelze nezaznamenat. Tím spíše však ti, kterým zákonodárce svěřil příslušné pravomoci, nemohou mlčeti. Rada pro rozhlasové a televizní vysílání není arbiter elegantiae, je to správní orgán, jenž zákonodárce vytvořil, aby plnil na mediálním trhu příslušné funkce. Je povinen obstarávat si pro svá rozhodnutí příslušné podklady způsobem, který z hlediska právního Nejvyšší správní soud dále ozřejmí. V oblasti ochrany životního prostředí se běžně užívá princip „předběžné opatrnosti.“ Efekty současného způsobu života lidské společnosti na ekologické systémy nejsou zcela probádány (srov. diskusi o globálním oteplování). V souvislosti s působením médií se již také běžně hovoří o „ekologii“. Shora citovaný závěr odborníka v oboru sociologie médií J. Volka lze považovat za potřebné prizma nazírání na vliv určitých typů pořadů na zdravý vývoj dítěte: „Moudrý člověk ví, že tam, kde hrozí nebezpečí, neriskuje.“ Působení médií má charakter multidisciplinární; představa žalobkyně, že nějaký posudek „z oblasti zdravotnictví“ vyjasní přehledně mechanismy tohoto působení, je naivní. Nejvyšší správní soud za nejúčelnější považuje trvalý rozvoj teoretického poznání zejména prostřednictvím oborů sociologie, psychologie, mediální pedagogiky, mediálních studií, popřípadě psychiatrie, které by kontinuálně vytvářelo zdroj poznatků jak pro správní orgány, tak pro soudy působící v této oblasti. Konkrétní aplikace právní normy na konkrétní případ by pak při existenci doktrinálních poznatků byla v řadě ohledů snazší; teoretické zázemí pak také nesvádí ty, kteří mají rozhodovat, k přenášení jejich odpovědnosti na znalce, kterého se pak koneckonců ani neumějí zeptat, popřípadě mu kladou otázky právní povahy.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 8 AS 17/2006

Možnost žalované (tj. Rady – pozn. ZH) samostatně posuzovat vysílání a dovozovat, zda provozovatelé plní zákonem stanovenou povinnost nezařazovat v době od 6.00 do 22.00 hod. pořady, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, se opírá o zákonný podklad a vyplývá i z charakteru tohoto kolektivního orgánu. Povinnost žalované vyžádat si znalecký posudek nebo vyjádření odborníků může být dána pouze ve zvláště obtížných či sporných případech. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil názoru, že žalovaná je povinna vycházet ze znaleckého posudku u každého z monitorovaných pořadů, resp. pořadů, v souvislosti s nimiž ukládá sankci. Ani městský soud, který neshledal důvodnou námitku o nedostatečném vypořádání se s důkazy předloženými v rámci správního řízení, se proto nedopustil pochybení.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 2 AS 58/2008

Nejvyšší správní soud také shodně s městským soudem dospívá k závěru, že rozhodnutí stěžovatele nerozlišuje mezi tím, zda byl ohrožen fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Stěžovatel má v této souvislosti za to, že uvede-li v rozhodnutí úplné znění porušeného zákonného ustanovení a následně konkrétně specifikuje možné ohrožení, pak plně vystihuje způsob ohrožení v konkrétním případě. V tom mu je možné dát za pravdu do té míry, že takovýto postup bude správný, pokud zároveň bude v rozhodnutí uvedeno, k jakému konkrétnímu ohrožení (ze tří zákonem předpokládaných) došlo nebo mohlo dojít. Mezi uvedenými třemi druhy ohrožení je totiž třeba rozlišovat – a to zcela prostě proto, že se nejedná o synonyma, ale o tři rozličné druhy ohrožení. Z napadeného rozhodnutí stěžovatele tak např. vůbec nevyplývá, jakým způsobem byl ohrožen fyzický vývoj dětí a mladistvých. Rozlišování mezi tím, jakých (a kolika) typů ohrožení se provozovatel vysílání dopustil, je rovněž důležité při ukládání pokut – uvedená skutečnost by měla být zohledněna při úvaze nad její výší (kritérium závažnosti podle § 61 odst. 3 ZRTV).

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 6 AS 30/2008

Stěžovatelka též znovu upozorňuje, že závěry o nevhodnosti vysílaného pořadu pro vývoj dětí a mladistvých mohou být aplikovány též na jiné, denně vysílané pořady (např. zpravodajství a další). Nejvyšší správní soud neshledal ani tuto námitku důvodnou, neboť je v pravomoci žalované monitorovat a analyzovat jednotlivá vysílání všech provozovatelů vysílání a bdít nad dodržováním jejich povinností stanovených zákonem o vysílání. Je to tedy právě žalovaná, kdo hodnotí jednotlivé pořady z perspektivy jejich případné schopnosti

ohrožit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. V projednávané věci je však předmětem řízení konkrétní pořad, jenž byl vysílán stěžovatelkou, a tedy je důležité, zda vysíláním právě tohoto pořadu došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že jistě by mohla být oprávněná výtku stěžovatelky, která by upozorňovala na nestejný přístup žalované k jednotlivým pořadům či provozovatelům vysílání, ovšem o takový případ se rozhodně nejedná. Porovnání vysílaného pořadu s pořady dokumentárními, zpravodajskými, publicistickými či s filmy je v této věci irrelevantní. V projednávané věci není posuzován (a postihován) žánr pořadu (reality show), ale jeden konkrétní pořad. Porovnávat by tedy snad bylo lze některé konkrétní filmy či zpravodajské relace, ovšem, jak stěžovatelka namítá, na jiném místě, ty je vždy třeba hodnotit uceleně, v tom smyslu, zda celkové vyznění dané zpravodajské relace apod. bylo sto ohrožit zákonem chráněný zájem.

Konečně pak stěžovatelka namítá, že se soud nevypořádal zcela s její námitkou, že pořad neobsahuje prvky „verbálního násilí“. Stěžovatelka v kasační stížnosti vyjadřuje přesvědčení, že se nejedná o projev verbálního násilí, že se jedná jen o „pouhé vyslovení slov expresivních s citově záporným příznakem“, jež je nezpůsobilé ovlivnit psychický nebo mravní vývoj dětí, neboť tato slova jsou součástí aktivní slovní zásoby dětí a mladistvých. Městský soud podle stěžovatelky jen konstatoval, že v pořadu shledal „příklady agresivního verbálního i neverbálního násilí“ a neuvedl žádnou „definici“ verbálního násilí. Nejvyšší správní soud s námitkou stěžovatelky nesouhlasí a nepovažuje ji za důvodnou. Otázka, zda se v pořadu vyskytují prvky „verbálního násilí“ je otázkou hodnocení pořadu, ke kterému je žalovaná oprávněna. Shledala-li žalovaná přítomnost takových prvků v posuzovaném pořadu, musela postupovat ve své úvaze dále a zabývat se otázkou, zda jejich přítomnost naplňuje skutkovou podstatu předmětného správního deliktu. Žalovaná dospěla k závěru, že pořad jako celek naplnil skutkovou podstatu správního deliktu. Městský soud pak přezkoumával, zda správní úvaha žalované byla srozumitelná a nevybočila ze zákonných mezí. Pojem „verbální násilí“, který žalovaná ve svém rozhodnutí použila, není právním pojmem, jež by byl užit v zákoně o vysílání (např. jako prvek skutkové podstaty správního deliktu). Žalovaná je povinna vyložit neurčité právní pojmy, které jsou pro její rozhodnutí relevantní; tento závěr však nelze vztáhnout na všechny výrazy, které užije v odůvodnění svého rozhodnutí. Takové (neprávní) pojmy jsou pak užívány ve významu, který obvykle mají v obecném jazyce.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 4 AS 58/2008

K námitkám stěžovatelky, že žalovaná rozhodla v rozporu se spisy, jelikož ze stanoviska PhDr. P. Š. nevyplýval závěr, že odvysílaný pořad mohl ovlivnit a ohrožit psychický vývoj dětí a mladistvých, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato námitka není zjevně důvodná. Nejvyšší správní soud i Ústavní soud ČR dříve judikovaly, že je posláním a úkolem žalované, nikoliv odborných posudků, interpretovat neurčité pojmy užit v ustanovení § 32

odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. (srv. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 396/05, přístupné na <http://nalus.usoud.cz/>, dále rozsudky zdejšího soudu ze dne 26. 2. 2007, č. j. 8 As 62/2005 – 66, a 23. března 2005, č. j. 6 As 16/2004 – 90, přístupné na www.nssoud.cz). Předmětné odborné stanovisko stěžovatelka neuplatnila v řízení před žalovanou, ale až v řízení před soudem. Městský soud byl v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů oprávněn učinit si vlastní úsudek o přesvědčivosti a věrohodnosti tohoto odborného stanoviska, které bylo vyhotoveno na objednávku stěžovatelky. Jestliže městský soud nepoužil toto odborné stanovisko jako východisko k právnímu posouzení věci a přesvědčivě odůvodnil především s poukazem na provedení důkazu zvukově-obrazovým záznamem pořadu, proč tak učinil, nedopustil se přitom vady řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud se rovněž ztotožnil s názorem městského soudu v otázce přesného času vysílání předmětného pořadu, neboť z hlediska právní kvalifikace jednání stěžovatelky jako porušení zákona je pouze rozhodné, zda bylo závadné jednání ohrožující psychický vývoj dětí a mladistvých odvysíláno v intervalu mezi 6.00 až 22.00 hod. Tato skutečnost je mezi účastníky nesporná, a proto stěžovatelce nelze přisvědčit v jejím názoru, že si měla žalovaná přesnou dobu vysílání scénky znásilnění přesně zjistit. Zjištění přesného časového vymezení doby vysílání scénky znásilnění nebylo tedy k právní kvalifikaci tohoto jednání stěžovatelky nezbytně nutné.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 4 AS 60/2008

Ohledně povinnosti žalované interpretovat neurčité pojmy uvedené v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Nejvyšší správní soud vychází z právního názoru setrvale zastávaného při řešení obdobných případů, v nichž bylo předmětné ustanovení zákona č. 231/2001 Sb. aplikováno. Podle tohoto právního názoru musí být výklad neurčitých pojmů předvídatelný do té míry, že v obdobných případech musí být tyto pojmy vykládány obdobně, aby tak nedocházelo k libovůli při aplikaci práva a vytváření nedůvodného rozdílného zacházení s provozovateli vysílání (viz k tomu blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 4 As 34/2007 – 129, přístupný na www.nssoud.cz). Na druhé straně ovšem rozhodně není povinností žalované konstruovat zvláštní právní význam těchto pojmů, pokud je používá v souladu s jejich významem, který mají v obecném jazyce. Kromě toho Nejvyšší správní soud v souladu se svou předchozí judikaturou upozorňuje na skutečnost, že neurčité pojmy nelze jednoznačně a přesně definovat, neboť jejich význam je do značné míry odvislý od konkrétního skutkového děje, jehož popis jim má být podřazován (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2008, č. j. 4 As 17/2008 – 119, přístupný na www.nssoud.cz). Význam neurčitých pojmů je tak dotvářen rozhodovací praxí žalované a je tak přirozeně znám i stěžovatelce jako účastníku těchto řízení. Z toho důvodu Nejvyšší správní soud nesouhlasí s názorem stěžovatelky, že není možné z platné právní úpravy dovodit, co je jí jako provozovateli dovoleno a co je zakázáno. Obsah platných právních norem, v tomto případě povinností provozovatele vysílání, lze nepochybně vyložit jak ze zákonných pramenů práva, tak i ze zmiňované rozhodovací praxe žalované. Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že absolutní právní jistotu vzhledem k výkladu zákonných neurčitých pojmů za jiných

skutkových okolností nelze stěžovatele nijak zaručit. Tímto nedochází ani k porušení principu předvídatelnosti rozhodování, jelikož předvídatelností nelze rozumět neměnnost výkladu neurčitých pojmů, které ze své podstaty rozšiřují významové pole právních norem a na určení jejich rozsahu v konkrétním případě závisí dopad zákonem stanovené sankce, která je sama o sobě co do svého zákonného rozsahu předvídatelná (viz citovaný rozsudek ze dne 17. 9. 2008, č. j. 4 As 17/2008 – 119, přístupný na www.nssoud.cz).

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 4 AS 4/2009

U dané skutkové podstaty jiného správního deliktu lze odlišit tři formální znaky: 1) odvysílání pořadu, 2) doba jeho vysílání, 3) potencialita ohrožení chráněných veřejných zájmů - fyzického, psychického či mravního vývoje dětí a mladistvých. Tyto formální znaky vyjadřují tzv. objektivní stránku deliktu (jednání a jeho protiprávní následek), jakož i objekt deliktu, tedy ochranu specifikovaných veřejných zájmů (viz k tomu blíže rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 6 As 43/2007 - 92, přístupný na www.nssoud.cz). Pod tyto formální znaky skutkové podstaty jiného správního deliktu uvedeného v citovaném ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. je třeba podřadit popis jednání, kterým mělo ke spáchání tohoto deliktu dojít. Podstatné je, že popis skutku se musí k těmto formálním znakům vztahovat natolik zřetelně a srozumitelně, aby z tohoto popisu mohl zejména účastník řízení, ale i soud jednoznačně identifikovat, o jaký skutek se jednalo. Účelem popisu skutku, který musí být obsažen ve výroku rozhodnutí o správním deliktu, je tedy identifikace protiprávního jednání delikventa, které naplnilo skutkovou podstatu deliktu vymezenou v zákoně (viz k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2005, č. j. 2 As 44/2004 - 62, přístupný na www.nssoud.cz).

Pokud tedy městský soud dospěl k závěru, že ve výroku rozhodnutí stěžovatelky měl být obsažen popis závadného jednání, čímž měl zřejmě na mysli popis jednotlivých scén prezentujících závadné vzorce chování soutěžících, pak je tento závěr nesprávný. Stěžovatelka učinila své povinnosti zařadit do výroku svého rozhodnutí popis skutku zadost tím, že nezaměnitelně a dostatečně určité vymezila odvysílání pořadu i jeho obsahovou kvalitu, aby jej bylo možno jako celek právně kvalifikovat jako deliktní jednání ve smyslu ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Nejvyšší správní soud zde souhlasí se stěžovatelkou v tom, že konkrétní přepis jednotlivých obsahově závadných scén pořadu není v souladu s citovanou právní úpravou nutno zařazovat do výroku napadeného rozhodnutí, neboť tato nadbytečnost by skutečně mohla celý výrok rozhodnutí učinit nepřehledným, v krajním případě až nesrozumitelným.

Rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 5 Ca 331/2007

Z odůvodnění nového rozhodnutí, jak je rekapitulováno shora, je patrné, že ani v tomto rozhodnutí se žalovaná řádně nevypořádala s otázkou aplikace § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. a neuvedla žádné konkrétní důvody, pro něž má být podle tohoto ustanovení zakázáno i vysílání reklamy. Ve svém původním rozhodnutí žalovaná uvedla, že rozšířeným výkladem a z logiky věci lze hodnotit reklamu jako „upoutávku“; soud j i však ve zrušujícím rozsudku upozornil na to, že v oblasti správního trestání nelze přistoupit na rozšiřující (extenzivní) výklad vymezení zákonné povinnosti. To platí tím spíše, pokud zákon rovněž výslovně vyjmenovává povinnosti spjaté s

vysíláním „reklamy“ a pokud stanoví skutkové podstaty správních deliktů, v nichž odlišuje postih za neplnění povinností vázících se k vysílání „pořadů“ a k vysílání „reklam“. Soud tedy shledal, že žalovaná se řádně nevypořádala s námitkou žalobkyně, podle níž § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. výslovně ukládá povinnost ohledně vysílání „pořadů“ a „upoutávek“, ovšem nikoli „reklamy“. Vyzval také žalovanou, aby případně zvážila možné porušení zákona ve vztahu k povinnostem pro provozovatele vysílání podle § 48 a násl. zákona č. 231/2001 Sb., popř. podle § 66a ohledně povinností upravených v zákoně č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, eventuálně aby posoudila použití § 67 zákona č. 231/2001 Sb.

Obecně ve veřejném právu platí, že pokud se nabízí více možností výkladu právní normy ukládající povinnost, nelze zvolit výklad, který je k tíži adresáta povinnosti; v oblasti správního trestání je tato zásada ještě zvýrazněna, jak ostatně městský soud uvedl ve svém předchozím rozsudku. Trestněprávní princip *nullum crimen sine lege* - podle něž jen zákon může stanovit, jaké jednání je trestným činem (a musí tak učinit jednoznačným způsobem) - se obdobně uplatní i při správním trestání: správním deliktem tak nemůže být jednání, jehož znaky nejsou jasně popsány v zákoně. Za takové jednání pak nelze účastníka trestat jen proto, že se toto jednání podobá jednání jinému, zákonem výslovně sankcionovanému; že by mohlo mít podobně neblahé dopady jako ono jednání explicitně popsané; a že zákonodárce patrně myslel i na tyto případy, jen se mu tak úplně nepodařilo je vtělit do textu zákona. Tyto myšlenkové postupy popírají jak zásadu správního trestání, tak v nejobecnější rovině i zásadu právní jistoty, a soud jim nemůže přisvědčit.

„Reklama“ nemůže být podle soudu považována za druh či podkategorii upoutávky. Zákon upoutávku nedefinuje, a žalovaná ve svém předchozím rozhodnutí nepopsala, v čem spatřuje blízkost obou těchto pojmů. Ta spočívá patrně v tom, že jak reklama, tak upoutávka mají za cíl vzbudit zájem diváka o propagovaný předmět, službu či činnost a motivovat jej k tomu, aby si předmět, službu či činnost obstaral. Upoutávka však - podle svého obecného jazykového významu - má poměrně úzké pole působnosti, neboť upozorňuje diváka na pořady, které provozovatel bude vysílat. Pokud by už tedy bylo nutno popisovat vztah mezi reklamou a upoutávkou, byla by reklama pojmem nadřazeným a upoutávka určitým druhem reklamy, kterou provozovatel vysílá s cílem propagovat své vlastní (resp. jím vysílané) pořady [srov. formulaci „oznámení (...) vysílané za účelem vlastní propagace provozovatele vysílání“, obsaženou v definici „reklamy“ podle § 2 odst. 1 písm. 1) zákona č. 231/2001 Sb., ve znění před 30. 5. 2006]. Není přitom bez významu, že zákon v § 32 odst. 1 písm. g) používá pojem „upoutávka“, který se už jinde v zákoně nevyskytuje. Kdyby zákonodárce chtěl tímto zákazem postihnout přímo „reklamu“, což je pojem zákonem definovaný a též hojně používaný, nepochybně by tak učinil.

Jelikož reklama není ani pořadem ani upoutávkou, nevztahuje se v případě vysílání reklamy na provozovatele vysílání zákaz stanovený v § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. To pochopitelně neznamená, že obsah vysílaných reklam není nijak regulován. Pravidla pro vysílání reklam jsou obsažena zejména ve čtvrté hlavě zákona č. 231/2001 Sb. (Reklama, teleshopping a sponzorování pořadů); obecněji šíření reklam (nejen prostřednictvím rozhlasového a televizního vysílání) pak upravuje zákon č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy. Tento zákon je obecným předpisem upravujícím reklamu a nakládání s ní; pokud zákon č. 231/2001 Sb. jakožto *lex specialis* nestanoví jinak, postupuje se při regulaci reklamy podle právě zmíněného zákona. Zákon o regulaci reklamy definuje tři kategorie osob, které mohou nést odpovědnost za porušení povinností vztahujících se k reklamě: zadavatele, zpracovatele a šířitele (§ 1 odst. 5, 6 a 7 zákona). Za povšimnutí stojí, že za obsah reklamy mohou být podle tohoto zákona činní odpovědnými pouze zadavatel či zpracovatel reklamy, nikoli už šířitel [srov. § 8 odst. 2 písm. b), § 8a odst. 2 písm. g) a odst. 3 písm. f) zákona, kterým neodpovídá obdobný správní delikt v ustanoveních týkajících se šířitele - tedy v 8 odst. 1 a v § 8a odst. 1 zákona].

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 7 AS 15/2009

Jak již Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval (např. v rozsudku ze dne 28. 1. 2008, č. j. 9 Afs 203/2007 - 45, www.nssoud.cz), rozhodnutí správního orgánu musí být jasné a přesvědčivé jako celek, přičemž odůvodnění má poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí a má z něj být zřejmé, jakými úvahami se správní orgán při rozhodovací činnosti řídil. Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí. Těmto požadavkům citovaná část rozhodnutí stěžovatelky dostála. Je z ní totiž seznatelné, které scény z odvysílaného pořadu považovala stěžovatelka za závadné a jakým způsobem podle jejího názoru mohly ohrozit dětského diváka. Ze spojení popisu scén zobrazujících násilí a agresí se závěrem o děsivém působení a možném negativním dopadu na psychiku dětského diváka, je dostatečně zřejmé, proč stěžovatelka shledala naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Odůvodnění rozhodnutí stěžovatelky lze sice v této části vytknout jistou neuspořádanost, nicméně jedná se o marginální nedostatek, který nedosahuje takové intenzity, že by mohl mít vliv na srozumitelnost úvahy stěžovatelky, příp. na zákonnost správního rozhodnutí. Nelze proto souhlasit se závěrem městského soudu, že se jedná o odůvodnění zcela obecné a že se stěžovatelka nevypořádala s konkrétními okolnostmi odvysílaného pořadu. Napadený rozsudek proto v této části neobstojí.

Rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 8 Ca 105/2009

Naproti tomu soud shledal důvodnou námitku, že je nezbytné, aby hodnocení posuzovaného pořadu bylo založeno na osobní znalosti osob, které o správním deliktu a sankci rozhodují, tedy členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Byť se v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že se žalovaná ztotožnila se závěry analýzy, má žalobkyně za to, že žalovaná posuzovaný pořad neshlédla a spokojila se pouze s analýzou, což žalobkyně dovozuje z toho, že ve spise není založen protokol o promítnutí posuzovaného pořadu. V této věci žalobkyně poukázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 58/2008 ze dne 6.11. 2008 a sp. zn. 2 As 59/2008 ze dne 26. 11. 2008.

Je nesporné, že rozhodnutí ve správním řízení musí být učiněno na podkladě stavu věci zjištěného tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. K dosažení tohoto stavu poznání slouží dokazování, tedy proces opatřování důkazních prostředků a provádění důkazů, které provádí správní orgán. Jelikož ve věcech podle zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání rozhoduje Rada pro rozhlasové a televizní vysílání, je nezbytné, aby dokazování prováděla právě ona, a nikoliv jiný subjekt. Jestliže tedy osobami, které zde rozhodují, jsou členové Rady, pak jsou to právě tyto osoby, které se musí seznámit s důkazním prostředkem a provést potřebný důkaz, a nedostačuje tedy, aby se s důkazním prostředkem seznámili pouze zaměstnanci Úřadu Rady, neboť ti ve věci nerozhodují. Pokud je pak určitý důkaz proveden mimo ústní jednání, musí o tom být podle ust. § 18 odst. 1 správního řádu sepsán protokol, obsahující náležitosti podle ust. § 18 odst. 2 a 3 správního řádu.

Taková povinnost vyplývá pro Radu pro rozhlasové a televizní vysílání ze ust. § 66 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, které odkazuje na použití správního řádu.

Jestliže tedy Rada mimo ústní jednání (o čemž není sporu, neboť ve věci nebylo ústní jednání nařízeno) provedla důkaz obrazově - zvukovým záznamem, tj. ohledáním, pak o tomto úkonu musí být sepsán protokol, s náležitostmi podle ust. § 18 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání o povinnosti sepsat protokol nic zvláštního nestanoví, a tedy Radu této povinnosti nezbavuje. Shlednutí obrazově - zvukového záznamu posuzovaného pořadu považuje soud za standardní způsob, jakým členové Rady mohou získat přímé, nezprostředkované povědomí o skutečném obsahu takového pořadu. Tento důkazní prostředek nelze nahradit pouhým seznámením se s analýzou posuzovaného pořadu, neboť ta je již jen druhotným, zprostředkovaným náhledem na věc, nadto nikoliv nestranným. Jestliže pak v projednávané věci nelze ze správního spisu spolehlivě poznat, zda se členové Rady pro rozhlasové a televizní vysílání s posuzovaným pořadem skutečně seznámili, pak se jedná o podstatnou vadu řízení, jež mohla v konkrétním případě způsobit nezákonnost rozhodnutí.

(poznámka ZH: Tento názor soudu se netýká pouze této skutkové podstaty správního deliktu, ale potenciálně veškeré rozhodovací činnosti Rady)

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 11 CA 42/2009

Městský soud v Praze dospěl po provedeném řízení k závěru, že žalovaný správní úřad nepochybil, když předmětnou reportáž posuzoval ve všech jejích složkách, tedy obrazově, zvukově, vzít v úvahu způsob záběrů, komentář redaktorů, komentáře při vstupu do studia a v odůvodnění rozhodnutí o uložení pokuty náležitě a dostatečně zhodnotil veřejný zájem, z jehož hlediska byla odvysílaná reportáž posouzena jako možné porušení ustanovení § 32 odst.1 písm.g) zákona o vysílání. Žalovaný správní úřad při tomto posouzení přihlédl ke konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, který opakovaně uvedl, že k porušení předmětného ustanovení zákona postačí odvysílání pořadu a tím je správní delikt dokonán. Záběry z průmyslové kamery jsou natolik čitelné, že je z nich patrné jednání násilníka a tyto záběry a jejich špatná kvalita rozhodně nepřispívají k ubírání na surovosti jednání.

Žalobce semýlí, domnívá-li se, že neméně důležitějším je účel odvysílané reportáže, čímž je veřejný zájem, který spočívá vtom, že násilí na ženě spáchal policista a jeho zaměstnavatel chtěl věc vyřídit jen jako přestupek, ale naštěstí se věc dostala do rukou státního zástupce a policistovi hrozí trest odnětí svobody. V daném případě nebyl žalobce sankcionován za plnění zpravodajské činnosti, neboť protiprávním shledal správní úřad skutečnost, že televize přistoupila během reportáže k vícenásobně opakované prezentaci záběrů, což je ze zpravodajského hlediska zcela zbytečné a odhaluje to pouhou snahu dopřát prostor atraktivnímu násilí, a že šlo o jednání, které bylo odvysíláno opakovaně a k vysílání došlo před 20.00 hodinou, kdy běžně televizi sledují děti a mladiství. Předmětná reportáž tak vinou několikerého promítání záběrů mohutného muže, bijícího a kopajícího ženu, narostla časově do rozměrů, které neodpovídají významu informace ani obsaženosti reportáže. V takovém hodnocení odvysílaného pořadu se městský soud s hodnocením žalovaného správního úřadu zcela ztotožnil.

h) zajistit, aby rozhlasovému a televiznímu vysílání pořadů, na které se vztahuje omezení podle písmene g), bezprostředně předcházelo slovní upozornění na nevhodnost pořadu pro děti a mladistvé a aby pořad, který by mohl ohrozit fyzický,

psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, byl označen v případě televizního vysílání obrazovým symbolem upozorňujícím na jeho nevhodnost pro děti a mladistvé po celou dobu vysílání,

i) nezařazovat do programů pořady, které mohou utvrzovat stereotypní předsudky týkající se etnických, náboženských nebo rasových menšin,

j) nezařazovat do programů pořady a reklamy, které obsahují vulgarismy a nadávky, kromě uměleckých děl, v nichž je to z hlediska líčeného kontextu nutné; taková díla je však možné vysílat pouze v době od 22.00 hodin do 06.00 hodin druhého dne,

k) poskytnout v naléhavém veřejném zájmu státním orgánům a orgánům územní samosprávy na jejich žádost nezbytný vysílací čas pro důležitá a neodkladná oznámení v souvislosti s vyhlášením nouzového stavu, stavu ohrožení státu, válečného stavu, nebo opatření na ochranu veřejného zdraví; odpovědnost za obsah těchto oznámení má osoba, které byl vysílací čas poskytnut,

l) uchovávat záznamy všech odvysílaných pořadů nejméně po dobu 30 dnů ode dne jejich vysílání a poskytnout je Radě; provozovatel vysílání má vůči Radě právo na náhradu nutných nákladů spojených s plněním této povinnosti,

Rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 10 Ca 139/2009

S tím souvisí klíčová žalobní námitka a podstata sporu mezi stranami, a tou je výklad ustanovení § 32 odst. 1 písm.l) zákona o vysílání, zejména vymezení rozsahu jím stanovené právní povinnosti vyjádřené slovy: provozovatel vysílání je povinen uchovávat záznamy všech odvysílaných pořadů nejméně po dobu 30 dnů ode dne jejich vysílání a poskytnout je Radě, kdy neplnění této povinnosti je podle § 60 odst. 1, písm.e) zákona o vysílání možno sankcionovat pokutou ve výši od 5 000 Kč do 2 500 000 Kč, pokud provozovatel neposkytne Radě vyžádaný záznam pořadu do 15 dnů ode dne doručení žádosti podle § 32 odst. 1 písm. 1).

Žalobce předně namítá (a tento důvod považuje za dostatečný pro zrušení napadeného rozhodnutí), že výrokem rozhodnutí je postih vůči němu vyvozen za „neposkytnutí požadovaného záznamu vysílání“, ačkoliv podle ustanovení, jehož porušení se měl dopustit, „je povinen uchovávat záznamy všech odvysílaných pořadů... a poskytnout je Radě“, a tedy tvrdí, že neposkytnutím záznamu vysílání se nemohl dopustit porušení povinnosti dané uvedeným ustanovením, neboť povinnost jím založená jej stíhá potud, že je povinen uchovávat a předložit toliko záznamy pořadů (ve smyslu definice pořadu dané zákonem o vysílání) nikoli záznam vysílání, jak ve výroku uvádí a extenzivním výkladem právních institutů dovozuje Rada.

Soud se s žalobcem shoduje potud, že extenzivní výklad právní povinnosti stanovené zákonem je nepřipustný, a proto v daném konkrétním případě nemůže výrok, jímž byla žalobci uložena sankce za neposkytnutí záznamu **vysílání**, ani odůvodnění rozhodnutí Rady, které stojí na extenzivním výkladu zákonných institutů, obstát (nicméně se s argumentací žalobce se soud neshoduje úplně). Do výroku rozhodnutí byl tak převzat termín, který nekoresponduje se zákonným zněním vymezením stanovené povinnosti, odůvodnění rozhodnutí pak stojí na závěru dovozujícím, že zákonný termín „záznam pořadu“ lze (je nutno) obsahově ztotožnit se záznamem vysílání. Ve výroku pak absentuje vymezení postihovaného jednání, totiž že žalobce nepředložil požadovaný záznam (kompletní) ve stanovené lhůtě.

Rada v odůvodnění rozhodnutí dovodila nutnost extenzivního výkladu sporného ustanovení s argumentací o nutnosti dvojího chápání významu pojmu „pořad“ (ve smyslu užším, vycházejícím ze zákonné definice tohoto pojmu, a ve smyslu širším, jako obsahových částí vysílání na jednotlivém programu). Jestliže zákon pro své účely definuje určitý pojem, nelze jej vykládat dvojím způsobem, takový závěr nemůže v testu legitimního očekávání obstát, obzvláště tam, kde extenzivní výklad by nesl s sebou dopad do rozsahu zákonných povinností s možností sankcionovat jejich neplnění. Právě tak podle názoru soudu nemůže obstát závěr žalované, že reklama je v důsledku tohoto širšího výkladu tedy také pořadem v širším smyslu, když zákon o vysílání jednoznačně rozdílně definuje pořad i reklamu a výslovně liší povinnosti provozovatelů vysílání stran vysílání pořadů a reklam.

...

Z uvedených a dalších dotčených ustanovení podle názoru soudu vyplývá, že vysílání představuje šíření programů provozovatelem vysílání, který program sestavuje, tedy záměrně časově uspořádá pořady a další části vysílání, přičemž podle obsahu zaměření pořadů a témat sestavených v programu se liší, zda jde o program plnoformátový nebo zaměřený na určitou skupinu (specializovaný). Pakliže obsahová náplň pořadu je při sestavení programu z jednotlivých pořadů určující pro druh programu a aspiruje upoutat pozornost diváka (se všeobecným či speciálním zaměřením), je zřejmé, že pod vymezení pojmu pořad (jako obsahově souvislé, celistvé a časově ohraničené části vysílání) nelze podřadit reklamu (či jiné části vysílání), byť má obsahovou náplň a je časově ohraničena, což vyplývá z povahy produktu a technických premis vysílání jako takového. Vlastní však jí není, aby spoluvytvářela konkrétní druh programu se zaměřením na konkrétní diváckou obec.

...

Podle názoru soudu však povinnost zakotvená vust. § 32 odst.1 písm.l) zákona o vysílání zavazuje provozovatele vysílání uchovat a poskytnout Radě záznam všech vysílaných pořadů, tedy v konkrétním případě záznam pořadu tak jak byl vysílán, tzn. v podobě, v jaké se dostal příjemcům. Potud se soud shoduje částečně s argumentací Rady, že jde o předložení časové stopy vysílání pořadu v podobě /obsahu i rozsahu/ v jaké se dostala příjemci. Podle názoru soudu tak nebyl v daném případě namístě žádný extenzivní výklad sporného ustanovení ani v něm zakotvené povinnosti, tím méně pak výklad dvojího významu slova pořad, či dokonce podřazení reklamy pod pojem pořad, protože ze skutkových zjištění jednoznačně vyplývá, že záznam pořadu vysílaného dne 18.10.2007 v čase od 11,00 do 12.00hod. nebyl předložen v podobě v jaké byl vysílán, předložený záznam neobsahoval žádné reklamní spoty, v této podobě (bez nich) však vysílán nebyl, nebyl tedy předložen záznam vysílaného pořadu, jak zákon ukládá. K tomu lze poukázat na znění ust. § 49 odst. 7 zákona o vysílání, podle něhož se do plánovaného trvání pořadu podle předchozích odstavců (které právě řeší pravidla zařazování reklamy do programu a přerušování pořadů reklamou) započítává zařazená reklama a teleshopping a ohlášení pořadu.

Soud se tak neztotožňuje s argumentací žaloby v bodě VII, jíž žalobce oponuje požadavku Rady na poskytnutí záznamu vysílaného pořadu včetně reklam a podle jednotlivých frekvencí. Je totiž v dané

věci nutno zdůraznit (což žalobce zjevně opomíjí), že v daném případě šlo o podezření z porušování zákona o vysílání a licenčních podmínek (nikoli o porušování povinností pro vysílání reklamy jako takové dle § 48 a násl. zákona o vysílání, tím méně zákona o reklamě), které mělo spočívat vtom, že žalobce jako provozovatel celoplošného rozhlasového vysílání programu Frekvence 1 vysílal v téže rozhodné době na různých frekvencích, pokrývajících různé regiony, různé reklamy v rámci vysílaného pořadu.

V případě podezření z porušení licenčních podmínek ze strany provozovatele celoplošného vysílání, a to právě způsobem vysílání pořadů a dalších částí vysílání v rámci programu vysílaného celoplošně není rozhodné, zda k porušení licenčních podmínek dochází právě reklamou (různou, zařazenou do vysílání téhož pořadu na různých frekvencích, čímž je popřen smysl celoplošného vysílání), a proto nemůže obstát tvrzení žalobce, že povinností poskytování kopií odvysílané reklamy Radě jsou vázáni ust. § 7 a § 7a zákona o reklamě jiné subjekty (zadavatelé reklamy). Nelze přehlédnout, že tyto povinnosti stanovené zákonem o reklamě tyto subjekty zavazují právě pro případy, kdy je vedeno řízení podle zákona o reklamě, tedy kdy takové řízení vede Rada stran reklamy vysílané v rozhlasovém a televizním vysílání. Vyplývá to výslovně z ust. § 7a odst. 1 až 4 („pro účely správního řízení podle tohoto zákona“). Ve vztahu k reklamě obsahuje zákon o vysílání sice úpravu dílčí a speciální (právě pro způsob zařazování, množství, obsahová omezení), ale představuje rovněž zákonnou úpravu obecnou ohledně udělování licencí, a tedy i dozoru nad plněním licenčních podmínek.

m) bylo-li v důsledku vysílání určitého pořadu Radou nebo jiným státním orgánem zahájeno správní řízení o uložení sankce podle tohoto zákona nebo podle zvláštního právního předpisu anebo trestní řízení, popřípadě občanské soudní řízení, je provozovatel vysílání povinen na výzvu příslušného státního orgánu uchovat záznam pořadu, jehož se zahájené řízení týká, v náležité technické kvalitě až do ukončení řízení pravomocným rozhodnutím,

n) uvádět označení televizního programu (logo) v televizním vysílání, s výjimkou vysílání reklamy a teleshoppingu,

o) identifikovat rozhlasový program alespoň jedenkrát za hodinu, nenaruší-li tím celistvost vysílaného pořadu,

p) oznamovat Radě, že došlo k technickým překážkám vysílání, které mu brání ve vysílání,

r) požádat Radu o předchozí souhlas s každým přerušením vysílání z jiných důvodů než uvedených v písmenu p),

s) oznamovat Radě zahájení nebo ukončení vysílání programu a každé služby přímo související s programem a dále síť elektronických komunikací 1) , jejímž prostřednictvím vysílá program digitálně, a to nejpozději v den, kdy zahájil nebo ukončil vysílání; tyto informace zveřejňuje Rada způsobem umožňujícím dálkový přístup.

(2) Provozovatel celoplošného televizního vysílání s licenci je povinen opatřit minimálně 15 % vysílaných pořadů skrytými nebo otevřenými titulky pro sluchově postižené a provozovatel celoplošného televizního vysílání ze zákona je povinen opatřit 70 % vysílaných pořadů skrytými nebo otevřenými titulky pro sluchově postižené, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.

(3) Provozovatel převzatého vysílání není oprávněn šířit takový program, který obsahuje

a) pořady, které jsou vysílány v rozporu s ustanoveními § 31 a odstavcem 1 písm. b), c), e) a f),

b) pořady, které mohou narušit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, pokud jsou vysílány v rozporu s ustanoveními odstavce 1 písm. g) a h).

§ 33

Povinnosti provozovatele vysílání při vysílání událostí značného společenského významu

(1) Provozovatel televizního vysílání nesmí využívat výhradní práva k vysílání události značného společenského významu způsobem, který by podstatnou část veřejnosti v České republice zbavoval možnosti sledovat tuto událost v přímém přenosu nebo ze záznamu v celoplošném televizním vysílání v nezakódované podobě a bez zvláštního poplatku.

(2) Je-li táž událost značného společenského významu vzhledem ke své povaze vysílána zároveň v přímém přenosu i ze záznamu, musí být toto vysílání uskutečňováno tak, aby tvořilo účelně a přehledně uspořádaný celek. Událost značného společenského významu lze vysílat pouze ze záznamu jen tehdy, je-li v přímém přenosu vysílána jiná událost značného společenského významu, která se koná současně s událostí, jejíž vysílání ze záznamu proto musí být na nezbytnou dobu pozdrženo.

(3) Za událost značného společenského významu se považuje událost uvedená v Seznamu událostí značného společenského významu, který po projednání s Radou stanoví Ministerstvo kultury (dále jen "ministerstvo") vyhláškou.

(4) Za událost značného společenského významu se dále považuje událost, která byla za událost značného společenského významu prohlášena některým z členských států Evropských společenství a tato skutečnost byla oznámena v Úředním věstníku Evropských společenství. Provozovatel televizního vysílání nesmí využívat výhradní práva k vysílání události značného společenského významu oznámené v Úředním věstníku Evropských společenství způsobem, který by podstatnou část veřejnosti v členském státě Evropských společenství, jenž ji prohlásil za událost značného společenského významu, v rozporu s jeho právními předpisy zbavoval možnosti sledovat tuto událost v přímém přenosu nebo ze záznamu na volně dostupném televizním programu. Seznam událostí značného společenského významu oznámených v Úředním věstníku Evropských společenství je Rada povinna zpřístupnit způsobem umožňujícím dálkový přístup.

(5) Za událost značného společenského významu se považuje rovněž událost, která byla za událost značného společenského významu prohlášena některým z členských států Rady Evropy a tato skutečnost byla podle mezinárodní smlouvy stanoveným způsobem zveřejněna příslušným orgánem Rady Evropy (dále jen "událost zveřejněná orgánem Rady Evropy"). Provozovatel televizního vysílání nesmí využívat výhradní práva k vysílání události zveřejněné orgánem Rady Evropy způsobem, který by podstatnou část veřejnosti v členském státě Rady Evropy, jenž ji prohlásil za událost značného společenského významu, v rozporu s jeho právními předpisy zbavoval možnosti sledovat tuto událost v přímém přenosu nebo ze záznamu na volně dostupném televizním programu. Seznam událostí zveřejněných orgánem Rady Evropy je Rada povinna zpřístupnit způsobem umožňujícím dálkový přístup.

§ 34

Vysílání stručných informací

(1) Provozovatel televizního vysílání má právo vysílat v rámci pravidelných zpravodajských pořadů stručné aktuální informace o události, která je předmětem

zvýšeného zájmu veřejnosti, přestože k jejímu vysílání má jiný provozovatel televizního vysílání výhradní vysílací práva, je-li tato událost veřejně přístupná. Celková doba vysílání stručných informací o každé takové události nesmí přesáhnout 3 minuty denně.

(2) Provozovatel televizního vysílání, který v České republice vykonává výhradní práva k vysílání události uvedené v odstavci 1, je povinen poskytnout záznam této události provozovatelům televizního vysílání, jimž přítomnost na místě konání události nebyla umožněna z důvodů ohrožení veřejné bezpečnosti, pořádku nebo nerušeného průběhu události anebo z technických nebo prostorových důvodů na straně pořadatele, a to bez zbytečného odkladu a za úhradu nutných nákladů spojených s přepisem záznamu této události.

HLAVA II

OCHRANA OSOB DOTČENÝCH OBSAHEM ROZHLASOVÉHO NEBO TELEVIZNÍHO VYSÍLÁNÍ

§ 35

Právo na odpověď

(1) Jestliže bylo v rozhlasovém nebo televizním vysílání uveřejněno sdělení obsahující skutkové tvrzení, které se dotýká cti, důstojnosti nebo soukromí určité fyzické osoby anebo jména nebo dobré pověsti určité právnické osoby, má tato osoba právo požadovat na provozovateli vysílání uveřejnění odpovědi. Provozovatel vysílání je povinen na žádost této osoby odpověď uveřejnit.

(2) Odpověď se musí omezit pouze na skutkové tvrzení, kterým se tvrzení podle odstavce 1 uvádí na pravou míru, nebo neúplné či jinak pravdu zkreslující tvrzení se doplňuje nebo zpřesňuje. Odpověď musí být přiměřená rozsahu napadeného sdělení, a je-li napadána jen jeho část, pak této části; z odpovědi musí být patrné, kdo ji činí.

(3) Osoba, na jejíž žádost byla provozovatelem vysílání uveřejněna odpověď podle tohoto zákona, nemůže požadovat uveřejnění další odpovědi na tuto odpověď.

(4) Po smrti fyzické osoby přísluší právo podle odstavce 1 jejímu manželu a dětem, a není-li jich, jejím rodičům.

(5) Ustanovení zvláštního právního předpisu o ochraně osobnosti a ochraně jména nebo dobré pověsti právnické osoby zůstávají úpravou podle odstavců 1 až 4 nedotčena.

§ 36

Dodatečné sdělení

(1) Jestliže bylo v rozhlasovém nebo televizním vysílání uveřejněno sdělení o trestním řízení nebo o řízení ve věcech přestupků vedeném proti fyzické osobě anebo o řízení ve věcech správních deliktů vedeném proti fyzické nebo právnické osobě, kterou lze podle tohoto sdělení ztotožnit, a toto řízení nebylo ukončeno pravomocným rozhodnutím, má tato osoba právo požadovat na provozovateli vysílání uveřejnění informace o výsledku tohoto řízení jako dodatečného sdělení. Provozovatel vysílání je povinen na žádost této osoby informaci o pravomocném rozhodnutí uveřejnit.

(2) Po smrti fyzické osoby přísluší právo podle odstavce 1 jejímu manželu a dětem, a není-li jich, jejím rodičům.

(3) Ustanovení zvláštního právního předpisu o ochraně osobnosti a ochraně jména nebo dobré pověsti právnické osoby zůstávají úpravou podle odstavců 1 a 2 nedotčena.

§ 37

Podávání a náležitosti žádosti o uveřejnění odpovědi a dodatečného sdělení

(1) Žádost o uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení musí mít písemnou formu.

(2) Ze žádosti o uveřejnění odpovědi musí být zřejmé, v čem se skutkové tvrzení obsažené v uveřejněném sdělení dotýká cti, důstojnosti nebo soukromí fyzické osoby

anebo jména nebo dobré pověsti právnické osoby. Součástí žádosti musí být též návrh znění odpovědi nebo dodatečného sdělení.

(3) Žádost o uveřejnění odpovědi musí být provozovateli vysílání doručena nejpozději do 30 dnů ode dne uveřejnění napadeného sdělení v rozhlasovém nebo televizním vysílání, jinak právo na uveřejnění odpovědi zaniká.

(4) Žádost o uveřejnění dodatečného sdělení musí být provozovateli vysílání doručena nejpozději do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým bylo řízení pravomocně skončeno, jinak právo na uveřejnění dodatečného sdělení zaniká. Bylo-li pravomocné rozhodnutí zrušeno, platí předchozí ustanovení obdobně.

§ 38

Podmínky uveřejnění odpovědi a dodatečného sdělení

(1) Odpověď nebo dodatečné sdělení je provozovatel vysílání povinen uveřejnit

a) ve stejném pořadu, v němž bylo uveřejněno napadené sdělení, a nebude-li to možné, ve stejně hodnotném vysílacím čase, v jakém bylo uveřejněno napadené sdělení, a to takovým způsobem, aby nové sdělení bylo formou rovnocenné a rozsahem přiměřené napadenému sdělení,

b) výslovným označením "odpověď" nebo "dodatečné sdělení",

c) na vlastní náklady,

d) v témže jazyce, ve kterém bylo uveřejněno napadené sdělení,

e) s uvedením jména a příjmení nebo názvu osoby, která o uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení žádá, jestliže osoba takový požadavek uplatnila.

(2) Provozovatel vysílání je povinen odpověď nebo dodatečné sdělení uveřejnit do 8 dnů od doručení žádosti o uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení.

(3) Pokud oprávnění provozovatele k rozhlasovému a televiznímu vysílání zanikne, je provozovatel vysílání povinen na svůj náklad zajistit uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení za podmínek stanovených tímto zákonem v rozhlasovém nebo televizním vysílání jiného provozovatele vysílání pokrývajícím obdobný počet posluchačů nebo diváků ve shodném regionu jako vysílání, ve kterém bylo napadené sdělení uveřejněno.

§ 39

Uplatnění práva na uveřejnění odpovědi a dodatečného sdělení u soudu

(1) Neuveřejní-li provozovatel vysílání odpověď nebo dodatečné sdělení vůbec nebo nedodrží-li podmínky pro uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení stanovené v § 38, rozhodne o povinnosti uveřejnit odpověď nebo dodatečné sdělení na návrh osoby, která o jejich uveřejnění požádala, soud.

(2) Návrh musí být podán u soudu do 15 dnů po uplynutí lhůty stanovené pro zveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení, jinak právo domáhat se uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení u soudu zaniká.

§ 40

Výjimky z povinnosti uveřejnit odpověď a dodatečné sdělení

(1) Provozovatel vysílání není povinen uveřejnit odpověď nebo dodatečné sdělení, jestliže

- a) uveřejněním navrženého textu by byl spáchán trestný čin nebo správní delikt,
- b) uveřejnění navrženého textu by bylo v rozporu s dobrými mravy,
- c) napadené sdělení, popřípadě jeho napadená část je citací sdělení třetí osoby určeného pro veřejnost nebo jeho pravdivou interpretací a jako takové bylo označeno nebo prezentováno.

(2) Provozovatel vysílání není povinen uveřejnit odpověď, jestliže žádost o její uveřejnění směřuje vůči textu uveřejněnému na základě prokazatelného předchozího souhlasu osoby, která žádost podala.

(3) Provozovatel vysílání není povinen uveřejnit dodatečné sdělení, jestliže ještě předtím, než mu byla žádost o jeho uveřejnění doručena, uveřejnil sdělení odpovídající dodatečnému sdělení z vlastního podnětu a dodržel přitom podmínky stanovené tímto zákonem.

§ 41

Ochrana zdroje a obsahu informací

(1) Fyzická osoba nebo právnická osoba, která se podílela na získávání nebo zpracování informací pro uveřejnění nebo uveřejněných v rozhlasovém nebo televizním vysílání, má právo odepřít soudu, jinému státnímu orgánu nebo orgánu veřejné správy poskytnutí informace o původu či obsahu těchto informací.

(2) Fyzická osoba nebo právnická osoba, která se podílela na získávání nebo zpracování informací pro uveřejnění nebo uveřejněných v rozhlasovém nebo televizním vysílání, má právo soudu, jinému státnímu orgánu nebo orgánu veřejné správy odepřít předložení nebo vydání věci, z nichž by mohl být zjištěn původ či obsah těchto informací.

(3) Právy podle odstavců 1 a 2 nejsou dotčeny zvláštním právním předpisem stanovené povinnosti nenadržovat pachateli trestného činu a překazit nebo oznámit trestný čin a ve vztahu k těmto zvláštním právním předpisem stanoveným povinnostem ani povinnosti, které jsou stanoveny v trestním řízení.

HLAVA III

PODPORA EVROPSKÉ TVORBY A EVROPSKÉ NEZÁVISLÉ A SOUČASNÉ TVORBY

§ 42

Provozovatel televizního vysílání je povinen tam, kde je to proveditelné, vyhradit pro evropská díla nadpoloviční podíl celkového vysílacího času každého svého programu. Do celkového vysílacího času programu, z něhož se určuje podíl vysílacího času vyhrazeného pro evropská díla, se nezapočítává čas určený vysílání zpravodajských pořadů, sportovních událostí, soutěží, teletextu, reklamy a teleshoppingu.

§ 43

(1) Provozovatel televizního vysílání je povinen tam, kde je to proveditelné, vyhradit pro evropská díla vyrobená nezávislémi výrobci alespoň 10 % celkového vysílacího času každého svého programu. Do celkového vysílacího času programu, z něhož se určuje podíl vysílacího času vyhrazeného pro evropská díla vyrobená nezávislémi výrobci, se nezapočítává čas určený vysílání zpravodajských pořadů, sportovních událostí, soutěží, teletextu, reklamy a teleshoppingu.

(2) Povinnost podle odstavce 1 se považuje za splněnou, pokud provozovatel televizního vysílání vynakládá alespoň 10 % svého programového rozpočtu na výrobu nebo nákup evropských děl vyrobených nezávislémi výrobci.

(3) Za nezávislého výrobce se považuje právnická osoba nebo fyzická osoba, která není provozovatelem televizního vysílání anebo jejíž dodávky děl pro jednoho provozovatele televizního vysílání nepřesáhnou v průběhu 3 let 90 % její celkové výroby.

§ 44

(1) Provozovatel televizního vysílání je povinen tam, kde je to proveditelné, zajistit, aby v rámci vysílacího času vyhrazeného pro vysílání evropských děl vyrobených nezávislémi výrobci tvořilo vysílání děl, od jejichž prvního zveřejnění neuplynulo více než 5 let, alespoň 10 %.

(2) Provozovatel televizního vysílání, který plní povinnost podpory evropské nezávislé tvorby v souladu s ustanovením § 43 odst. 2 tak, že vynakládá nejméně 10 % z programového rozpočtu na výrobu nebo nákup evropských děl vyrobených nezávislémi výrobci, je povinen vynaložit alespoň 10 % z takto stanovené částky na díla, od jejichž prvního zveřejnění neuplynulo více než 5 let.

§ 45

(1) Povinnosti provozovatele televizního vysílání stanovené v § 42 až 44 se nevztahují na provozovatele

a) místního vysílání, který není účastníkem celoplošné televizní sítě,

b) programu vysílaného výhradně v jiném než českém jazyce nebo v jiném než v některém z jazyků členských států Evropských společenství; je-li však v jiném než českém jazyce nebo v jiném než v některém z jazyků členských států Evropských společenství vysílána jen podstatná část programu, povinnosti provozovatele televizního vysílání stanovené v § 42 až 44 se nevztahují jen na tuto část.

(2) Povinnosti provozovatele televizního vysílání stanovené v § 42 až 44 se nevztahují na provozovatele televizního vysílání určeného výlučně pro příjem mimo území České republiky, jakož i mimo území členských států Evropských společenství, které není přímo nebo nepřímo přijímáno veřejností v České republice anebo v některém z členských států Evropských společenství.

§ 46

Evropská díla

(1) Za evropská díla se pro účely tohoto zákona považují

a) díla pocházející z členských států Evropských společenství,

b) díla pocházející z evropských států, které nejsou členskými státy Evropských společenství, avšak jsou stranami Evropské úmluvy o přeshraniční televizi Rady Evropy a splňují podmínky odstavce 2,

c) díla pocházející z evropských států, které nejsou uvedeny v písmenech a) a b), jestliže splňují podmínky podle odstavce 3,

d) díla pocházející z České republiky.

Ustanovení písmen b) a c) se použijí pouze tehdy, nebudou-li v příslušných evropských státech uplatňována diskriminační opatření vůči dílům z členských států Evropských společenství.

(2) Za díla uvedená v odstavci 1 písm. a) nebo b) se považují díla vytvořená převážně autory a pracovníky s pobytem v jednom nebo několika státech uvedených v odstavci 1 písm. a) nebo b) za předpokladu, že

a) jsou vyrobena výrobcem nebo několika výrobci se sídlem v jednom nebo více z těchto států,

b) výroba děl je sledována a skutečně kontrolována výrobcem nebo několika výrobci se sídlem v jednom nebo více z těchto států, nebo

c) podíl koproducentů z těchto států na celkových koprodukčních nákladech je převažující a společná výroba není kontrolována jedním nebo více výrobci se sídlem mimo území těchto států.

(3) Díly uvedenými v odstavci 1 písm. c) se rozumějí díla vyrobená výrobci sídlícími v jednom nebo více evropských státech, se kterými Evropská společenství uzavřela smlouvy týkající se audiovizuální oblasti, jestliže jsou tato díla vytvořena převážně autory a pracovníky sídlícími v jednom nebo více evropských státech. Takovými díly jsou i díla vyrobená těmito výrobci v koprodukcí s výrobcí se sídlem v jednom nebo více členských státech Evropských společenství.

(4) Díla, která nelze považovat za evropská díla podle odstavce 1, avšak byla vyrobena na základě dvoustranných smluv o koprodukcí uzavřených mezi členskými státy Evropských společenství a evropskými státy, které nejsou členskými státy Evropských společenství, lze považovat za evropská díla za předpokladu, že podíl koproducentů z členských států Evropských společenství na jejich celkových výrobních nákladech je převažující a jejich výroba není kontrolována jedním nebo více výrobci se sídlem mimo území členských států Evropských společenství.

(5) Díla, která nejsou evropskými díly podle odstavců 1 a 4, avšak byla vyrobena převážně autory a pracovníky sídlícími v jednom nebo více členských státech Evropských společenství, se pokládají za evropská díla v rozsahu odpovídajícím podílu

koproducentů z členských států Evropských společenství na jejich celkových výrobních nákladech.

§ 47

Sledování podpory evropské tvorby a evropské nezávislé a současné tvorby

(1) Na plnění povinností podle § 42 až 44 dohlíží Rada, které je provozovatel televizního vysílání povinen za sledované období předkládat

a) údaje o počtu a délce vysílaných evropských děl včetně identifikace těchto děl a jejich výrobců,

b) údaje o počtu a délce vysílaných evropských děl vyrobených nezávislými výrobci, včetně identifikace těchto děl a jejich výrobců, popřípadě doklady, které prokazují, že vynaložil nejméně 10 % svého programového rozpočtu na výrobu nebo nákup evropských děl vyrobených nezávislými výrobci, včetně identifikace výrobců těchto děl,

c) seznamy vysílaných evropských děl vyrobených nezávislými výrobci, od jejichž výroby neuplynulo více než 5 let,

d) údaje o počtu a délce odvysílaných českých děl.

(2) V případě, že z údajů předložených Radě podle odstavce 1 vyplývá, že povinnosti podle § 42 až 44 ve sledovaném období splněny nebyly, je provozovatel televizního vysílání povinen sdělit Radě důvody jejich nesplnění.

(3) Sledovaným obdobím se pro účely odstavců 1 a 2 rozumí 1 kalendářní rok.

(4) Ministerstvo je oprávněno vyžádat si od Rady údaje potřebné pro účely plnění závazků, které pro Českou republiku vyplývají z mezinárodních smluv, popřípadě z jejího členství v mezinárodních organizacích. Rada je povinna tyto údaje ministerstvu poskytnout.

HLAVA IV

REKLAMA, TEleshopping A SPONZOROVÁNÍ POŘADŮ

§ 48

Povinnosti provozovatelů vysílání při vysílání reklamy a teleshoppingu

(1) Provozovatelé vysílání jsou povinni nezařazovat do vysílání

- a) reklamy a teleshopping, které podporují chování ohrožující morálku, zájmy spotřebitele nebo zájmy ochrany zdraví, bezpečnosti nebo životního prostředí,
- b) reklamy a teleshopping určené dětem nebo v nichž vystupují děti, pokud podporují chování ohrožující jejich fyzický, psychický nebo mravní vývoj,
- c) reklamy a teleshopping, v nichž účinkují hlasatelé, moderátoři a redaktoři zpravodajských a politicko-publicistických pořadů,
- d) náboženské a ateistické reklamy a teleshopping, reklamy politických stran a hnutí a reklamy nezávislých kandidátů na poslance, senátory nebo členy zastupitelstva města nebo obce nebo vyššího územního samosprávného celku, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak,
- e) reklamy a teleshopping na léčivé přípravky a prostředky zdravotnické techniky, jejichž výdej je vázán na lékařský předpis v tuzemsku,
- f) reklamy a teleshopping na tabák a tabákové výrobky,
- g) skryté a podprahové reklamy a teleshopping,

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 7 CA 134/2008

Nebezpečí skryté reklamy tkví ve dvou rovinách, v rovině ochrany spotřebitelů a ochrany soutěžitelů. Směrem ke spotřebiteli v tom smyslu, že sdělení informace spotřebitel vnímá nikoli jako přímou reklamu, vůči které schopen určité korekce, ale jako obecně dané (pravdivé) sdělení. ... Zároveň vůči ostatním soutěžitelům v daném segmentu trhu je dána nerovnost ... Přičemž skrytá reklama je zakázána i proto, aby nedocházelo k obcházení zákonných limitů doby vysílání reklam. Jde i vysoce nebezpečný jev, proto k založení odpovědnosti za skrytou reklamu postačí důvodné pochybnosti ...

Pozn. ZH: Rozsudek obsahuje velmi důkladný rozbor jedné prezentace v rozhlasovém vysílání, která byla posouzena jako skrytá reklama. Rozbor je velmi instruktivní a využitelný při odůvodňování rozhodnutí Rady.

Rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 10 Ca 16/2009

*V reportáži nejenže zazněly jednotlivé prvky reklamy, lze z ní však dovodit i skutečnost, že daná reportáž záměrně sledovala reklamní cíl, tedy byla určena k podpoře prodeje výrobků nabízených firmou Wallmark. Obsah reportáže byl sice dle soudu zaměřen na poskytnutí obecných informací týkajících se možnosti zhubnutí, avšak obsah sdělení zástupkyně firmy Walmark Ireny Huťkové měl jednoznačně reklamní charakter **a právě z informací, které divákům sdělila, jednoznačně vyplývá záměrně sledovaný reklamní cíl, čímž byla veřejnost uvedena v omyl o povaze této prezentace** („zrovna naše firma vždycky kladla důraz aktivně vést své zákazníky k odpovědnému přístupu a k vlastnímu zdraví“, „Naše firma, která patří a zaujímá vedoucí místo na trhu s doplňky stravy, poskytuje produkty špičkové kvality v péči o zdraví spotřebitelů. A víte, budu upřímná, třeba v naší reklamě neslibujeme, že přípravek SlimCUP sníží vaši váhu až o deset kilogramů, ale snížíte kalorický příjem...“, „náš přípravek SlimCUP, a všechny diety nabízí jako různé vysvětlení proč fungují. No a my se snažíme, aby úbytek váhy byl bezpečný a proto jsme zvolili přípravek, který má za sebou zázemí, má klinické studie a podporu lékaře, dokonce i v zahraničí“). S ohledem na volbu zástupkyně soukromé firmy, pokud si nebyl provozovatel jist, zda v poskytnutých informacích neporuší zákon č. 231/2001 Sb., mohl zvolit formu předtočené reportáže, aby tak mohl sám předem posoudit obsah poskytnutých informací, popř. předem tuto zástupkyni poučit o možnosti obsahu sdělených informací, nebo prostřednictvím moderátorky v průběhu reportáže zástupkyni usměrnit tak, aby nedošlo k porušení ust. § 48 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Rada správně dovodila, že právě v informacích poskytnutých zástupkyní společnosti Wallmark je skryt reklamní záměr, když tato ve svých odpovědích ke konkrétně položeným otázkám odpovídá tak, že divák je informován o **vedoucím postavení firmy Walmark na trhu s doplňky stravy, která poskytuje produkty špičkové kvality v péči o zdraví spotřebitelů, dále je informován o tom, že tato firma nabízí přípravek na hubnutí SlimCUP a u něhož jde o „pravdivou reklamu“, protože neslibuje snížení váhy až o 10 kg, ale sníží kalorický příjem, aby úbytek váhy byl bezpečný, přitom tento přípravek má za sebou zázemí, má klinické studie a podporu lékaře, dokonce i v zahraničí**“.*

Žalobce se nemůže zbavit své odpovědnosti vyplývající z ust. § 48 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., dle něhož jsou provozovatelé vysílání povinni nezařazovat do vysílání mj. skryté reklamy tvrzením, že jeho záměrem nebylo propagovat výrobky společnosti Wallmark a.s. a že dotazy moderátorky byly zcela obecné, neboť to byl právě žalobce jako provozovatel, který odpovídal za obsah celé odvysílané reportáže, tedy za veškerá sdělení, veškeré informace, které v reportáži zazněly, včetně sdělení zástupkyně firmy Walmark Ireny Huťkové. Správnou je rovněž úvaha Rady, že divák dostal ucelené informace o výrobcí a jeho výrobku s poukazem na jeho kvality a tuto skutečnost nemůže vyvrátit ani vystoupení odborníka v oblasti obezitologie, neboť jeho vystoupením nemůže dojít k popření sdělení informačního charakteru o výrobcích a nadto každý divák, který shlédl rozhovor se zástupkyní firmy Walmark a nemusel vidět i rozhovor se zástupkyní obezitologické společnosti.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 10 CA 124/2009

Aby v daném konkrétním případě bylo možno podřadit předmětný pořad pod ust. § 2 odst. 1 písm. q) zákona č. 231/2001 Sb., musela by být splněna podmínka spočívající ve skutečnosti, že prezentace zboží, služeb, obchodní firmy, ochranné známky nebo činnosti výrobce zboží nebo poskytovatele služeb uvedená v pořadu záměrně sledovala reklamní cíl a tímto veřejnost uvedla v omyl o povaze této prezentace. V daném případě byly tyto znaky naplněny, včetně záměrnosti reklamního cíle, tedy prezentace služby (kurzy vaření), který je nově uváděn na trh. Byť se žalobce brání, že jde toliko o informační sdělení, je soud toho názoru, že sice jde o sdělení, které má znaky informačního charakteru, avšak se zcela zřejmým komerčním sdělením. Divákovi jsou poskytnuty informace - kde a za kolik lze objednat předmětnou službu, co je jejím obsahem a jaký je další záměr na rozšíření nabídky (čemu se mohou zájemci naučit nyní, nechybí poukaz na výhody plynoucí z objednání právě této služby ve srovnání s „hotely či restauracemi“. Divák tak získá kompletní informaci o existenci nově vznikající komerční služby.

...

Rada správně uvedla, že předmětná část pořadu Dobré ráno s názvem Nový trend - kurz vaření je reklamou na připravované kurzy; je zde jednoznačně řečeno o jaký kurz jde, co se tam lidé naučí, kde se mohou na kurz přihlásit, odkaz na webové stránky a cena jak jednotlivého kurzu, tak celého běhu podzimních kurzů, navíc je ještě uvedeno cenové srovnání s cenou požadovanou špičkovými hotely. Právě těchto v informacích, které jsou divákům v průběhu rozhovoru mezi moderátory a jejich hosty Filipem Sajlerem a Ondřejem Slaninou poskytnuty je skryt reklamní záměr, když v položených otázkách moderátorů jsou již obsaženy informace, které jsou následně v odpovědích potvrzovány a rozvíjeny tak, že divák je informován o tom, že učit vařit začnou na podzim taky Ondřej Slanina a Filip Sajler, dosud špičkové kurzy vaření pořádaly hlavně špičkové restaurace a hotely, to se ale mění, i běžný Čech si tak může zaplatit skutečně špičkový kurz vaření, lidé chtějí s Filipem Sajlerem a Ondřejem Slaninou vařit, chtějí je vidět, v tomto kurzu se budou učit hlavně jednoduché a osvědčené recepty, spíš ty rychlejší, v každé lekci se naučí ucelené menu, od předkrmu až po dezert, informace jak se do kurzu přihlásit lze najít na www.cerstvaskolavareni.cz, s tím, že web poběží ale od středy, cena je taková, že člověk si může koupit buďto devět kurzů s nějakou slevou anebo jeden kurz stojí tři a půl tisíce, což je zhruba o polovinu lacinější než když kurzy pořádají hotely a restaurace, v kurzu se budou věnovat i nápojům, oblíbeným míchaným nápojům, nesmí chybět víno a samozřejmě pivo".

Z pohledu adresátů těchto informací, nejde o informace zanedbatelné, neboť diváci jsou přesvědčováni o spolehlivosti a v podstatě výjimečnosti připravovaných kurzů, neboť ve skutečně špičkovém kurzu vaření mohou vařit s protagonisty pořadu České televize „Kluci v akci“, s Filipem Sajlerem a Ondřejem Slaninou a to za cenu, která je zhruba o polovinu lacinější než když kurzy, které pořádají hotely a restaurace. S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že správní uvážení (bod II.) Rady obsažené na str. 2 - 5 napadeného rozhodnutí je správné a je v souladu s obsahem správníhopisu.

...

K námitkám, že Rada neprokázala konkrétními důkazy záměrnost reklamního cíle, nedoložila záměrnost zařazení předmětného rozhovoru do vysílání, soud uvádí, že záměrnost znamená v daném případě vědomé odvysílání reportáže a žalobce ve správním řízení ani u soudu nečiní sporným, že předmětnou reportáž odvysílal.

K námitce, že není podstatný obsah reportáže, neboť podstatným je, za jakým účelem se to říká, soud uvádí, že tato úvaha není správná, neboť v případě skryté reklamy právě již z obsahu reportáže, tedy z obsahu sdělených informací, lze dovodit záměrnost reklamního cíle (tak jak se tomu stalo i v daném případě - viz výše str. 7, 8 tohoto rozsudku. Tvrzení žalobce, že Rada by měla dokládat konkrétními důkazy dopady, které toto sdělení na diváka mělo, se proto soudu jeví jako irelevantní a zcela účelové, učiněné ve snaze odvrátit uloženou sankci. Takový požadavek jde již nad rámec zákonem stanovených povinností orgánu ukládajícího sankci subjektu, který se dopustil skryté reklamy.

h) reklamy a teleshopping obsahující podprahové sdělení,

i) reklamy a teleshopping, které snižují úctu k lidské důstojnosti,

j) reklamy a teleshopping útočící na víru a náboženství nebo politické či jiné smýšlení,

k) reklamy a teleshopping obsahující diskriminaci na základě pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, národního nebo sociálního původu, anebo příslušnosti k národnostní nebo etnické menšině.

(2) Provozovatelé televizního vysílání při vysílání reklamy nesmějí

a) přímo pobízet děti a mladistvé, aby kupovali nějaký výrobek nebo službu s využitím jejich nezkušenosti nebo důvěřivosti,

b) přímo pobízet děti a mladistvé, aby přemlouvali své rodiče nebo někoho jiného k nákupu nabízeného zboží nebo služeb,

- c) využívat zvláštní důvěru dětí a mladistvých vůči jejich rodičům nebo jiným osobám,
- d) bezdůvodně ukazovat děti a mladistvé v nebezpečných situacích.

(3) Provozovatel televizního vysílání musí zajistit, aby teleshopping byl v souladu s požadavky uvedenými v odstavci 2 a aby nevybízел děti a mladistvé k uzavírání smluv o prodeji nebo pronájmu zboží a služeb.

(4) Provozovatel vysílání je povinen zajistit, aby

- a) reklamy a teleshopping byly rozeznatelné a u provozovatele rozhlasového vysílání zřetelně zvukově, u provozovatele televizního vysílání zřetelně zvukově, obrazově či zvukově-obrazově oddělené od ostatních částí programu,

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 7 As 79/2005

Nejvyšší správní soud se však neztotožňuje ani se závěrem městského soudu o vadné právní kvalifikaci provedené stěžovatelkou (tj. Radou – pozn. ZH), neboť jak ve své kasační stížnosti správně vyjádřila stěžovatelka, v případě odlišování obou institutů je důležitý jejich obsah, nikoliv forma. Proto dospěla-li stěžovatelka k závěru, že sponzorský vzkaz nebyl sponzorským vzkazem, nýbrž reklamou, byl oprávněn udělit Č. pokutu za porušení pravidel vysílání reklamy, neboť provozovatel fakticky reklamu vysílal. To vše ovšem v situaci, pokud by stěžovatelka dostatečně odůvodnila, proč se jednalo o reklamu, což však v souzené věci neučinila.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 8 CA 236/2008

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že znělka není pořadem ve smyslu §2, odst. 1 písm. l) zákona o provozování vysílání, a to především s ohledem na dikci ustanovení §48, odst. 4 písm. a) zákona o provozování vysílání, podle něhož provozovatel je povinen oddělit reklamu od ostatních pořadů. Podle názoru soudu je to znělka, jejímž prostřednictvím provozovatel plní svou zákonnou povinnost oddělit reklamu od ostatních pořadů. Pokud by znělka neměla plnit nebo neplnila tuto funkci, potom by žalobce musel oddělit znělku od reklamy nebo ostatních pořadů jiným způsobem, aby dostál své povinnosti ve smyslu citovaného ustanovení, což však neučinil.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 8 CA 22/2009

Soud především shledal důvodnou námitku žalobkyně, že uvedení konkrétních údajů u konkrétních osob, např. jméno a příjmení, předmět podnikání a kontaktní údaje jako je adresa, telefon, www. stránky nebo e-mailové spojení v závěru reportáží nelze hodnotit jako reklamní prvky, které nabádají diváka k využití služeb či produktů, které tyto firmy nabízejí či poskytují, a že tyto údaje jdou nad rámec informačního servisu a mají charakter reklamy. Žalobkyně trvala na tom, že tato sdělení mají pouze informativní charakter, neboť pořad Toulavá kamera je prokazatelně formátem turistického průvodce, který splňuje podmínky a limity takového pořadu. Jsou-li součástí pořadu pravidelně takové informace ve vztahu ke všem subjektům, svědčí tento přístup tomu, že jde pouze o servisní informace pro diváka, vylučující jakoukoliv cílenou propagaci konkrétních osob, jejich služeb nebo výrobků. O tom svědčí i skutečnost, že tyto informace jsou prezentovány stroze a věcně, není na ně kladen žádný důraz v souvislosti s tématem a jsou uváděny pouze v závěru reportáží jen několik sekund v nevýrazných titulcích bez slovní prezentace.

Především vzal soud v úvahu skutečnost, že pořad Toulavá kamera je žalobkyní charakterizován jako „týdenní mozaika o zajímavých místech a lidech ze všech koutů naší země“, jako cestopisný pořad, který „nezve diváky do známých zámků nebo velkých muzeí, ale objevuje spíše místa, která nejsou tak známá, a přesto unikátní - například muzeum provaznictví nebo motýlí farmu“ (www.ceskatelevize.cz). Již z tohoto zaměření pořadu je zřejmé, že jeho imanentní součástí jsou informace upřesňující například místo, kde lze prezentovaný objekt zájmu nalézt, jak se k němu lze dostat či v jakém čase jej lze navštívit. Odporovalo by logice věci, aby právě tyto informace pořad cestopisného charakteru divákům nezprostředkoval - už jen právě proto, že jde o málo známá místa v České republice. Samotné uvádění kontaktních údajů ohledně kulturních a jiných památek či o zajímavých místech či osobách tedy soud nepovažuje za reklamu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. n) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. V projednávané věci však soud musel ještě zvážit jejich konkrétní rozsah a obsah, tedy posoudit, zda informační funkce pořadu Toulavá kamera nemohla být realizována i poskytnutím kontaktních informací v menším rozsahu či méně konkrétních, a zad tedy uvedení těchto údajů v té podobě, v jaké k němu v předmětných reportážích došlo, nepřekročilo meze informačního servisu, akceptovatelného pro cestopisný pořad.

Dále soud shledal důvodnou námitku žalobkyně o tom, že předmětné informace nemají ve spojení s tímto cestopisným pořadem v jakémkoliv ohledu charakter oznámení vysílaného za úplatu či jinou protihodnotu ve smyslu zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, kdy cílem pořadu není propagovat, ale poskytovat divákovi kontaktní informace. Jak je uvedeno výše, definičním znakem reklamy podle ust. § 2 odst. 1 písm. n) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání je její poskytování za úplatu nebo jinou protihodnotu. O reklamu by se tedy jednalo jen tehdy, bylo-li by - kromě jiného - prokázáno, že informace o podnikatelích byly zveřejněny právě za úplatu nebo jinou protihodnotu. Podání důkazu o takové skutečnosti nepochybně leží na správním orgánu, který o porušení zákona a o sankci za ně rozhoduje, tedy na žalované Radě pro rozhlasové a televizní vysílání. Z obsahu napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že žalovaná se touto okolností vůbec nezabývala, a tedy nijak nezkoumala, zda taková úplata či jiná protihodnota byla poskytnuta. Napadené rozhodnutí je proto v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, což již samo o sobě by bylo dostatečným důvodem pro jeho zrušení soudem.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 8 CA 66/2009

Nesporně tedy i v projednávaném případě může být sponzor pořadu, společnost Danone a.s., ve sponzorském vzkazu prezentována poukazem na svůj typický a ve veřejnosti dobře známý výrobek,

jehož název bude divákům znám lépe, než obchodní firma této společnosti. Předmětný sponzorský vzkaz však takto koncipován není, neboť zjevně prezentuje právě a pouze konkrétní výrobky sponzora. Tyto konkrétní výrobky však nespádají mezi výrobky ve veřejnosti typické a známé, neboť jednak v obsahu sponzorského vzkazu jsou výslovně označeny jako „nové“, a jednak je způsobem běžným právě v reklamě divák informován o jejich vlastnostech, tedy že jsou „s ovocnou chutí a bez přidaného cukru“, ačkoliv sponzorský vzkaz by měl vycházet z rozšířené znalosti těchto vlastností mezi diváky a nikoliv diváky o nich teprve informovat.

Soud tedy po zvážení věci konstatoval, že žalovaná nepochybila, pokud dospěla k závěru, že předmětný sponzorský vzkaz obsahuje reklamní příběh, který divákovi jednoduchou formou sděluje, že společnost Danone a.s. vyrábí produkt Aktivia lehká, který je plný šťavnatého a zdravého ovoce, a že tímto reklamním příběhem kupující dostává informace rozhodující k jeho přesvědčení ke koupi výrobku. Na tom nic nemění skutečnost, že — s výjimkou úvodní sekvence s houpačkou — toto sdělení nemá dynamický charakter. Pro posouzení reklamního charakteru určitého sdělení není důležitá dynamika ve smyslu použití filmových nebo animovaných sekvencí, ale především dynamika samotného sdělení, tedy způsobu, jakým jsou divákovi sdělovány informace - zde kombinací obrazového, grafického i zvukového sdělení. Byť ve spotu nejsou předmětné výrobky srovnávány s podobnými, je zřejmé, že výslovné upozornění na jejich vlastnosti, tedy zdůraznění jejich kvalit, obsaženo je.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 7 CA 334/2008

Žalovaná dospěla k závěru, že spot naplňuje znaky reklamy, neboť spot upozorňuje diváka na existenci aut zn. Subaru, konkrétně produktu Boxer Diesel. Společnost Subaru tak veřejně oznámila za úplatu informaci o svém produktu, jež je určená k podpoře jeho prodeje, eventuálně zvýšení povědomí o jeho internetových stránkách. Paradoxně lze takto žalovanou vymezený skutkový stav, kromě tvrzení, že informace je určena k podpoře prodeje produktu, podřadit právě pod pojem sponzorování a ne pod pojem reklama. Právě tvrzení o podpoře prodeje žalovaná nijak blíže neodůvodnila, není tedy zřejmé, jakými úvahami dospěla k závěru, že odvysílání spotu vybízelo k nákupu daného produktu. Odlišující kritéria, která soud uvedl výše, byla žalovanou zcela pominuta. Žalovaná se nezabývala otázkou, zdali spot zdůrazňuje kvality výrobku, porovnává je s jinými výrobky či se jinak vymezuje vůči konkurenci nebo může mít vliv na výběr výrobku divákem v postavení spotřebitele. Žalovaná ani nepostavila najisto, jakého produktu se měla podpora prodeje týkat. Výrobcem vozidel automobilů zn. Subaru není společnost Subaru, jak uvádí žalovaná, nýbrž Fuji Heavy Industries, Ltd. Pokud žalovaná dále uvedla, že divák byl upozorněn na existenci produktu Boxer Diesel s rozšiřující informací, jak auto vypadá, je nutné brát do úvahy, že produkt Boxer Diesel není automobilem, nýbrž motorem do různých automobilů zn. Subaru montovaným, stěží tedy mohl být tento motor prezentován s rozšiřující informací o tom jak auto vypadá, přitom typ vozidla zobrazeného ve spotu žalovaná v rozhodnutí neuvedla. Žalovaná nedostatečně zabývala tím, co je odvysílaným spotem navenek sdělováno, tedy zdali je spot vybízením ke koupi určitého výrobku či sdělením, kterým dává výrobce najevo existenci nového výrobku. Z uvedených důvodů je rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Jde-li o další spornou otázku, která byla v řízení řešena, a to zdali lze sponzorovat reklamní znělku či nikoliv, soud pro úplnost nad rámec věci uvádí, že není její zodpovězení relevantní pro posouzení naplnění skutkové podstaty daného správního deliktu. Předně nelze, jak to učinila žalovaná, odvozovat ze skutečnosti, že znělka není pořadem a nelze ji sponzorovat, že spot označený jako sponzorování reklamní znělky, je automaticky reklamou. Definice reklamy je uvedena v zákoně, a zdali je spot reklamou - tedy v dané věci otázku rozhodující - je možné zodpovědět pouze

podřazením skutkového stavu pod tuto definici, nikoliv s odkazem na pořad, který měl být spotem sponzorován.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 7 As 41/2009

V daném případě je třeba důsledně rozlišovat mezi spoty, kterými byli označeni sponzoři reklamních znělek a reklamními znělkami samotnými. Za neoddělenou reklamu přitom Rada považovala právě odvysílaná označení sponzora. Pro vyslovení závěru o porušení ust. § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání však bylo v dané věci zcela postačující zhodnotit, zda předmětná část vysílání (označení sponzora) je či není reklamou ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. n) zákona o vysílání, a dále, pokud by se o reklamu jednalo, zda byla či nebyla od ostatních částí programu oddělena. Bylo tedy naprosto nadbytečné, že se, jak Rada ve svém rozhodnutí, tak městský soud v napadeném rozsudku, poměrně podrobně zabývaly tím, zda reklamní znělka je či není pořadem ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. l) zákona o vysílání. Neobstojí proto tvrzení městského soudu, že v dané věci jde výhradně o vyřešení sporu, zda znělka je či není pořadem ve smyslu zákona o vysílání. Klíčovou otázkou je totiž to, zda označení sponzora odvysílané stěžovatelkou bylo či nebylo neoddělenou reklamou [§ 2 odst. 1 písm. n) a § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání], resp. ve vztahu k soudnímu přezkumu to, zda Rada ve svém rozhodnutí závěr, že se o neoddělenou reklamu jednalo, přezkoumatelným způsobem odůvodnila.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 9 CA 126/2009

Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neurčitost a nedostatečnost správní úvahy žalované týkající se skutku samotného, zejména jeho dynamiky, goodwillu a přesvědčovacího procesu. Soud ani tuto námitku nepovažuje za relevantní. Soud se shoduje se skutkovými zjištěními, které žalovaná v projednávané věci učinila, její správní úvahu považuje za kvalitní a závěry zní učiněné s přihlédnutím ke skutkovému stavu a námitkám žalobce v průběhu správního řízení za logické a v souladu se zákonem. Také podle stanoviska soudu a ve světle žalobcem argumentované judikatury NSS předmětný spot dosáhl takové míry dynamiky, že je nevyhnutelné považovat ho za reklamu. K tomu soud poukazuje na popis spotu tak, jak vyplývá z průběhu správního řízení a odůvodnění žalovaného rozhodnutí. I soud má za to, že spot obsahuje reklamní příběh umocněný dynamickým charakterem spotu, jeho animací a sdělením, že internetový- obchod Mironet nabízí počítače, notebooky, televize a elektroniku. Spot zdůrazňuje kvality služeb Mironetu údajem „jistoty termínu dodání“. Soud považuje spot za reklamu, neboť ten přesvědčuje diváka jako potenciálního kupujícího informacemi, které jsou rozhodné ke koupi výrobků, tedy nabízenou variabilitou výrobků (postupné objevování malých obrázků nabízeného zboží) a kvalitou služeb (panáček stojí na balíku a zvoní u dveří). Tím, že žalobce reklamu neoddělil od ostatních televizních pořadů, porušil ustanovení § 48 odst. 4 písm. a) mediálního zákona a byl za to právem žalovanou sankcionován. Pokud žalovaná v této souvislosti použila termín „jednoduché sdělení“, je to její vyjádření a charakteristika vnímání skutku žalobce při posouzení porušení zákonného ustanovení. Tento písemný popis skutku a nahlížení na něj pak není a nemůže být v rozporu se závěrem, že žalobce jednoduchou formou vybízí ke koupi anoncováných výrobků a že je na diváka vyvíjen přesvědčovací proces.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 10 CA 279/2009

Žalobce v podstatě tvrdil, že předmětný spot nelze považovat za reklamu, ale že se jedná o selfpromotion, neboť pro závěr ohledně reklamy nedošlo k naplnění zákonných kritérií. Dále žalobce tvrdil, že dotyčný spot byl (včetně ostatních) řádně oddělen od ostatního vysílání. Městský soud v Praze se tedy zabýval nejprve tím, zda předmětný spot je reklamou ve smyslu zákona, jak to tvrdil žalovaný v napadeném rozhodnutí, nebo zda se jedná o selfpromotion, tedy o oznámení, jak to tvrdil žalobce. Soud vycházel ze zákonné definice uvedené v § 2 odst. 1 písm. n) zákona č. 231/2001 Sb., podle níž se reklamou rozumí jakékoliv veřejné oznámení, vysílané za úplatu nebo jinou protihodnotu nebo vysílané za účelem vlastní propagace provozovatele vysílání, určené k podpoře prodeje, nákupu nebo pronájmu výrobků nebo služeb, včetně nemovitého majetku, práv a závazků. Po shlednutí odvysílané části vysílání včetně předmětného spotu soud shledal, že je správný závěr žalované, že spot obsahující upoutávku na vlastní pořad obsahuje reklamu na rádio Frekvence 1, která byla zakomponována přímo do bloku upoutávek na vlastní pořady žalobce bez jejího řádného oddělení a rozlišení od ostatního sdělení. Napadené rozhodnutí jednak správně popisuje obsah samotného spotu a činí správný i závěr, že se jedná o reklamu, neboť šlo o veřejné oznámení, vysílané za účelem vlastní propagace provozovatele vysílání, určené k podpoře prodeje, nákupu nebo pronájmu výrobků nebo služeb, v daném případě šlo přímou nabídku služby třetí osoby odlišné od žalobce, přičemž není z tohoto pohledu podstatné, zda obsahově či spíše tematicky jsou mezi vysíláním žalobce a jiného provozovatele shodné prvky. Pokud žalobce tvrdil, že uvedený spot je dle § 50 odst. 6 zákona oznámením provozovatele televizního vysílání učiněným ve spojení s vlastními pořady, zbožím a službami přímo odvozenými od těchto programů, a že takto odvysílané oznámení učiněné ve veřejném zájmu a ve prospěch obecně prospěšných cílů se nezapočítává do časového omezení reklamy ve vysílání, pak obsah spotu ani nic dalšího pro takový závěr nesvědčí. Lze přisvědčit pouze tomu, že podpora vysílání se částečně mohla týkat rozhlasového pořadu provozovatele rozhlasového vysílání, který mohl mít tematicky blízko k pořadu, který odvysílal žalobce, zde však spojitost a naplnění zákonných kritérií pro užití ust. § 50 odst. 6 zákona končí a je pro tedy závěr o jeho možném naplnění nedostačující. Podle ustanovení § 50 odst. 6 zákona č. 231/2001 Sb. se totiž za oznámení provozovatele televizního vysílání učiněná ve spojení s vlastními pořady, zbožím a službami přímo odvozenými od těchto programů, bezplatně odvysílaná oznámení učiněná ve veřejném zájmu a ve prospěch obecně prospěšných cílů, rozumí především taková oznámení, jež nebudou obsahovat definiční znak (znaky) reklamy či teleshoppingu, a to, že jejich cílem bude podpora a propagace konkrétního zboží či služeb, byť by tyto nepřímou i souvisely s pořady vysílanými žalobcem. Pouze z jiného využití autorského díla pro takový záměr nelze a priori dovodit závěr, že jsou naplněny znaky pro oznámení učiněné ve spojení s vlastním pořadem, zbožím a službami přímo odvozenými od těchto programů, neboť podle § 2 odst. 1 písm. o) zákona č. 231/2001 Sb., se službou přímo související s programem rozumí služba spočívající v šíření textových, obrazových a zvukových informací, které jednotlivě nebo v souhrnu vytvářejí obsah související s programem šířeným digitálně, jenž je určen k příjmu veřejnosti spolu s tímto programem; službou přímo související s programem se rozumí rovněž vytváření a poskytování souboru datových údajů pro obsah elektronického programového průvodce a služba rozšiřující možnosti využití programu ve vztahu ke koncovému zařízení (v praxi například EPG apod.). Rozhodně potom ale nelze z této definice dovozovat, jak to učinil žalobce, že prostřednictvím těchto oznámení lze podporovat prodej zboží nebo nabízet služby třetí osoby za jakékoliv jiné protiplnění nebo i bez jeho sjednání (může jít o vzájemné plnění za plnění – reklama za reklamu). Pokud tedy z takto uvedené zákonné definice žalobce usuzuje, že pod pojmem oznámení může být skryta přímá podpora vysílání jiného provozovatele, pak na takový výklad v daném případě přistoupit nelze. Z uvedeného potom plyne, že závěry žalované uvedené v napadeném rozhodnutí, jsou správné, neboť v daném případě šlo o reklamu, proto soud námitce, že mělo jít o oznámení či selfshopping dle § 50 odst. 6 zákona, nepřisvědčil.

b) reklamy a teleshoppingové šoty byly zásadně vysílány v blocích mezi jednotlivými pořady a izolované reklamní a teleshoppingové šoty byly zařazovány do vysílání pouze výjimečně; to neplatí pro rozhlasové vysílání,

c) reklamy a teleshopping na erotické služby a erotické výrobky nebyly zařazovány do vysílání v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin,

d) reklamy a teleshopping nebyly zařazovány bezprostředně před vysláním bohoslužeb ani bezprostředně po jejich vyslání.

(5) Za pravdivost údajů obsažených v reklamě a teleshoppingu odpovídá zadavatel reklamy a teleshoppingu; pokud zadavatele reklamy a teleshoppingu nelze určit, odpovídá provozovatel vysílání.

(6) Provozovatel vysílání je povinen vyloučit vliv zadavatele reklamy a teleshoppingu na obsah vysílaných pořadů.

§ 49

Povinnosti při zařazování reklam a teleshoppingu do programu

(1) Provozovatel televizního vysílání je oprávněn zařazovat reklamu a teleshoppingové šoty do pořadů složených ze samostatných částí nebo do pořadů ze sportovních podniků a podobně strukturovaných událostí a představení obsahujících přestávky, avšak pouze mezi tyto části nebo v těchto přestávkách. Pokud sportovní podnik, podobně strukturovaná událost či představení neobsahují přestávky, platí pro vkládání reklamy provozovatelem televizního vysílání s licencí odstavce 2 a 4.

(2) Provozovatel televizního vysílání s licencí je oprávněn za podmínek uvedených v odstavcích 3 a 4 přerušit vysílání televizních pořadů reklamou a teleshoppingovými šoty, pokud tím nebude narušena integrita a hodnota pořadů při respektování charakteru, doby trvání pořadu a vnitřní struktury pořadu. Nesmí být přitom porušena práva vlastníků práv k pořadům přiznaná podle zvláštního zákona.

(3) Provozovatel televizního vysílání s licencí může přerušit vysílání audiovizuálních děl, jako jsou hrané filmy a televizní filmy (s výjimkou seriálů,

zábavných pořadů a dokumentárních pořadů), reklamou nebo teleshoppingovými šoty, jen pokud je jejich plánované trvání delší než 45 minut, a to ne častěji než jednou během každého 45minutového časového úseku. Další přerušení je přípustné, jestliže jejich plánované trvání je nejméně o 20 minut delší než dva nebo více 45minutových časových úseků. Mezi dvěma po sobě následujícími přerušeními těchto pořadů reklamou nebo teleshoppingovými šoty musí uplynout vždy nejméně 20 minut.

(4) Provozovatel televizního vysílání s licenci může vysílání pořadů, na které se nevztahují ustanovení podle odstavce 3, přerušit reklamou nebo teleshoppingovými šoty, jen pokud je plánované trvání pořadu delší než 30 minut, a to ne častěji než jednou během každého 30minutového časového úseku. Mezi dvěma po sobě následujícími přerušeními pořadu reklamou nebo teleshoppingovými šoty musí uplynout nejméně 20 minut.

(5) Zpravodajské, publicistické, dokumentární, náboženské pořady a pořady pro děti nesmí provozovatel vysílání s licenci přerušovat reklamou nebo teleshoppingem, je-li jejich plánované trvání kratší než 30 minut.

(6) Reklamou a teleshoppingem nesmějí být přerušovány bohoslužby.

(7) Do plánovaného trvání pořadu podle předchozích odstavců se započítává zařazená reklama a teleshopping a ohlášení pořadu.

§ 50

Časový rozsah reklamy a teleshoppingu v televizním vysílání

(1) Provozovatel televizního vysílání ze zákona nesmí do vysílání zařazovat reklamu a teleshopping s výjimkou reklamy zařazované do vysílání programu v přímém spojení s vysíláním sportovní či kulturní události, je-li vysílání takové reklamy nezbytnou podmínkou k získání práv k televiznímu vysílání sportovní nebo kulturní události. Je-li do vysílání programu provozovatele ze zákona zařazována reklama podle věty první, nesmí čas vyhrazený takové reklamě přesáhnout 0,5 % denního vysílacího času, přičemž v době od 19.00 hodin do 22.00 hodin nesmí překročit 6 minut v průběhu jedné vysílací hodiny. Přímým spojením reklamy s vysíláním sportovní či kulturní události se rozumí zařazení reklamy do programu bezprostředně před vysíláním sportovní či kulturní události, bezprostředně po jejím odvysílání a zařazování do přestávek takové události.

(2) Čas vyhrazený reklamě v televizním vysílání provozovatelů vysílání s licenci nesmí přesáhnout 15 % denního vysílacího času; tento podíl může provozovatel vysílání s licenci zvýšit vysíláním teleshoppingových šotů až na 20 % denního vysílacího času.

(3) Čas vyhrazený reklamě a teleshoppingovým šotům v televizním vysílání provozovatelů vysílání nesmí přesáhnout v průběhu 1 vysílací hodiny 12 minut.

(4) Do vysílacího času se pro účely ustanovení odstavců 1 až 3 nezapočítává vysílání teletextu.

(5) Provozovatel televizního vysílání ze zákona nesmí denní vysílací čas vyhrazený reklamě a teleshoppingu, který nevyužil na některém ze svých programů, využít k vysílání reklamy a teleshoppingu nad rámec časových omezení vysílání reklamy a teleshoppingu na jiném svém programu.

(6) Oznámení provozovatele televizního vysílání učiněná ve spojení s vlastními pořady, zbožím a službami přímo odvozenými od těchto programů, bezplatně odvysílaná oznámení učiněná ve veřejném zájmu a ve prospěch obecně prospěšných cílů se nezapočítávají do časového omezení reklamy ve vysílání podle předchozích odstavců.

(7) Souvislé teleshoppingové pořady trvají bez přerušení alespoň 15 minut. Provozovatel televizního vysílání s licenci může v programu, který není zaměřen výhradně na teleshopping, vysílat souvislé teleshoppingové pořady nad rámec časových omezení vysílání reklamy a teleshoppingových šotů podle odstavců 2 a 3.

(8) V průběhu jednoho dne může provozovatel televizního vysílání s licenci vysílat nejvýše 8 souvislých teleshoppingových pořadů, avšak jejich celková doba trvání nesmí překročit 3 hodiny. Jednotlivé souvislé teleshoppingové pořady musí být zvukově a obrazově označeny a mezi jejich vysíláním musí uplynout nejméně 15 minut.

§ 51

Časový rozsah reklamy a teleshoppingu v rozhlasovém vysílání

(1) Čas vyhrazený reklamě a teleshoppingu provozovatele rozhlasového vysílání ze zákona nesmí přesáhnout na celoplošném vysílacím okruhu 3 minuty denního vysílacího času a 5 minut denního vysílacího času na místním okruhu.

(2) Čas vyhrazený reklamě a teleshoppingu v rozhlasovém vysílání ostatních provozovatelů vysílání nesmí přesáhnout 25 % denního vysílacího času.

(3) Provozovatel rozhlasového vysílání ze zákona nesmí denní vysílací čas vyhrazený reklamě a teleshoppingu, který nevyužil na některém ze svých programů, využít k vysílání reklamy a teleshoppingu nad rámec časových omezení vysílání reklamy a teleshoppingu na jiném svém programu.

(4) Oznámení provozovatele rozhlasového vysílání učiněná ve spojení s vlastními pořady, zbožím a službami přímo odvozenými od těchto programů, bezplatně odvysílaná oznámení učiněná ve veřejném zájmu a charitativní oznámení se nezapočítávají do časového omezení reklamy ve vysílání podle předchozích odstavců.

§ 52

Zvláštní ustanovení o reklamě a teleshoppingu na alkoholické nápoje

Reklama a teleshopping na alkoholické nápoje nesmějí

- a) být zaměřeny speciálně na mladistvé nebo zobrazovat mladistvé konzumující alkoholické nápoje,
- b) spojovat spotřebu alkoholických nápojů se zvýšenými tělesnými výkony nebo řízením vozidla,
- c) vytvářet dojem, že spotřeba alkoholických nápojů přispívá ke společenskému nebo sexuálnímu úspěchu,
- d) tvrdit, že alkoholické nápoje mají léčebné, stimulující nebo uklidňující účinky nebo že jsou prostředkem řešení osobních konfliktů,

e) podporovat nestřídmou spotřebu alkoholických nápojů nebo ukazovat abstinenci nebo umírněnost v požívání alkoholických nápojů v nepříznivém světle,

f) zdůrazňovat vysoký obsah alkoholu jako pozitivní kvalitu alkoholického nápoje.

§ 53

Povinnosti provozovatelů vysílání při vysílání sponzorovaných pořadů

(1) Provozovatel vysílání je povinen označit každý pořad sponzorovaný zcela nebo zčásti zejména na jeho začátku nebo na jeho konci obchodní firmou, obrazovým symbolem (logem), ochrannou známkou nebo známkou služeb identifikující sponzora.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 7 As 60/2005

Nijak konkrétněji, jak má toto označení vypadat, však zákon nevymezuje. Děje se tak prostřednictvím tzv. sponzorského vzkazu či spotu. Obsah sponzorského vzkazu může být tvořen nejenom obchodní firmou, logem, ochrannou známkou, známkou služeb identifikující sponzora, ale i dalšími prvky, neboť zákon o vysílání v citovaném ustanovení jejich použití nezakazuje. Obsahem sponzorského vzkazu tak nemusí být jen obchodní firma, tj. název, pod kterým je podnikatel zapsán v obchodním rejstříku, nýbrž i označení jeho výrobků, které má chráněné ochrannou známkou a které často není shodné s označením obchodní firmy. Může být marketingovou strategií podnikatele zdůraznit při svých prezentacích jméno výrobku a nikoliv svou obchodní firmu, např. v situaci širokého výrobního spektra je možno se sponzorováním určitého typu pořadu zaměřit na určitý typ výrobku, aby tím podnikatel dal veřejnosti najevo jeho existenci. Je proto zcela v souladu se zákonem sponzorovi takovou volbu umožnit. Stejně tak lze logicky očekávat, že podnikatel bude chtít svůj výrobek či svou obchodní firmu spojit s konkrétním slovním spojením, které by jeho osobně či jeho produkt co nejlépe charakterizovalo. Takové slovní spojení může, ale nemusí, být předmětem známkoprávní ochrany.

*S ohledem na výše uvedené je nezbytné vyřešit **zásadní otázku, a to, jakým způsobem může konkrétně vypadat sponzorský vzkaz (spot), který bude v souladu se zákonem o vysílání.** Jak již bylo řečeno, takový spot může ve svém důsledku obsahovat reklamní sdělení v širším slova smyslu, tj. sdělení veřejně propagující obchodní firmu, výrobek, zboží či službu, a dále i slogan, tj. určité slovní spojení charakterizující podnikatele či jeho výrobek, zboží nebo službu. Dále musí takový sponzorský vzkaz dostat všem pravidlům stanoveným v ust. § 53 zákona o vysílání a rovněž v ust. § 48 odst. 1 až 3 citovaného zákona. V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že základním účelem sponzorování je vytvoření dobrého jména, pověsti právnické či fyzické osoby či jeho výrobků (tzv. goodwill). Tento účel proto musí sloužit jako odlišující kritérium pro reklamu*

a sponzorování, protože pokud by sponzorský vzkaz vybízel ke koupi určitého výrobku podnikatele, nejednalo by se již o sponzorský vzkaz, nýbrž o reklamu. Sponzorováním si tak sponzor vytváří goodwill, povědomí u diváka, prezentuje svou existenci, předmět činnosti a výsledek tohoto předmětu, aby ho následně reklamou přesvědčil ke koupi tohoto konkrétního výrobku.

Klasickým příkladem sponzorského vzkazu vytvořeného podle zákona o vysílání tak bude grafická prezentace loga sponzora či jeho výrobku doprovázená sloganem charakterizujícím sponzora či výrobek, spíše statického charakteru, s uvedením, že se jedná o sponzora konkrétního pořadu. V žádném případě však nemůže jít o takové ztvárnění, kde by ústředním motivem bylo přesvědčit diváka ke koupi určitého výrobku zdůrazňováním jeho kvalit, srovnáváním s podobnými výrobky či nějaký reklamní příběh, tj. dynamický charakter vysílaného sdělení.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 6 As 44/2006

Sponzorský vzkaz je třeba posuzovat jako celek, tedy jak jeho obrazovou, tak i zvukovou stránku, a ty zhodnotit společně se slovním sdělením podle výše uvedených kritérií. ... v případě odlišování sponzorovaného pořadu a reklamy je důležitý jejich obsah, nikoliv forma.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 7 As 62/2005

Z citovaných ustanovení vyplývá, že ochranná známka slouží k prezentaci výrobků a služeb na trhu. Její základní funkcí je zaručit identitu původu označeného výrobku tím, že jej odliší bez nebezpečí záměny od výrobků, které jsou sice stejného druhu, ale mají jiný původ (funkce rozlišovací). Další funkcí ochranné známky je dostat se jejím prostřednictvím do povědomí zákazníků, což má neocenitelný význam při budování goodwillu firmy (funkce propagační). Neméně významnou funkcí ochranné známky je zaručit ve vztahu k zákazníkovi i obchodním partnerům určitou kvalitu a vlastnosti výrobku nebo služby (funkce garanční). V neposlední řadě je funkcí ochranné známky označit právě jen ten výrobek nebo službu toho kterého konkrétního výrobce nebo poskytovatele, který se může dovolat práva na jeho ochranu (funkce ochranná). S ohledem na uvedené funkce ochranné známky a právní úpravu obsaženou v zákoně o ochranných známkách nelze dovodit oprávnění stěžovatelky (tj. Rady – pozn. ZH) posuzovat její obsah a charakter a dokonce zkoumat, obsahuje-li reklamní prvky či nikoliv. Stejně tak ani ze zákona o vysílání nelze takové oprávnění dovodit. Naopak podle ustanovení § 53 odst. 1 zákona o vysílání je povinností provozovatele vysílání označit každý sponzorovaný pořad mimo jiné ochrannou známkou.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 6 CA 230/2008

Dle názoru soudu názor žalované, že sponzorský vzkaz musí nutně obsahovat údaj uvádějící název osoby, která sponzorský příspěvek poskytla, že označení ochrannou známkou je možné pouze tehdy, jestliže se shoduje s názvem sponzora, nemá oporu ve shora citovaném ustanovení §53, odst. 1 zákona. Výklad tohoto ustanovení provedený žalovanou je nepřipustně zužující. Jestliže citované ustanovení přímo nestanoví, že samotná ochranná známka může být pro splnění uložené povinnosti využita pouze tehdy, pokud se shoduje s názvem osoby poskytující sponzorský příspěvek, pak nelze vyloučit, že pro identifikaci sponzora je dostačující, jestliže je využita ochranná známka, kterou má zapsánu a kterou využívá pro své výrobky nebo služby. ... Soud má zato, že i uvedení ochranné známky výrobku či služby je dostatečným identifikačním znakem pro sponzora pořadu.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 6 CA 311/2008

V daném případě se však žalovaná tím, že je výrobek označený ve sponzorském vzkazu chráněn ochrannou známkou ani tím, jakým má vztah k tomuto výrobku osoba, která sponzorský vzkaz poskytla, vůbec nezabývala. V tomto směru je třeba považovat napadené rozhodnutí za nedostatečně odůvodněné.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 10 CA 262/2008

Je nesporné (a vyplývá to i z obsahu správního spisu), že sponzor televizního pořadu společnosti BPA sport marketing a.s. se prezentoval ve sponzorském spotu prostřednictvím webových stránek. Sponzor tedy zvolil svou marketingovou strategii, jejímž prostřednictvím navedl diváka na webové stránky, jimiž se chce prezentovat veřejnosti, na nichž má jako sponzor obchodní zájem, aby si tak vytvořil svou dobrou pověst „goodwill“.

Soud je názoru, že ke své prezentaci, kterou sponzor sám sebe definuje, může užít nejen jméno a příjmení fyzické osoby či název právnické osoby, obchodní firmy, obrazového symbolu (loga) nebo ochranné známky sponzora nebo jeho služby, ale i výrobky, popř. i jiný výrazový prostředek, který je způsobilý jej identifikovat a odlišit jeho výrobky nebo služby od výrobků nebo služeb jiné osoby a to ve spojení s jeho záměrem dostat se prostřednictvím sponzorského vzkazu do povědomí zákazníků (ať již zvolená prezentace je ve veřejnosti všeobecně známou či má teprve přispět k informování veřejnosti o sponzorovi v souladu s jeho obchodní strategií), což má neocenitelný význam při budování goodwillu firmy (funkce propagační). Nelze pochybovat o tom, že právě webové stránky, jako produkt sponzora, umožňují poskytnout neomezenému počtu adresátů informace, na jejichž rozšíření a propagaci má sponzor pořadu eminentní zájem a mohou výrazně přispět k vytvoření povědomí existence sponzora, potažmo předmětu jeho činnosti.

Městský soud v Praze uzavírá, že označení sponzora ve výše uvedeném ustanovení zákona č. 231/2001 Sb. není blíže vymezeno a sponzorem zvolená forma prezentace jeho právnické osoby jej v daném případě dostatečně identifikuje, neboť poskytuje adresátu

sponzorského spotu informaci o sponzorovi prostřednictvím jeho výrobku, čímž napomáhá vytváření jeho dobré pověsti.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 5 CA 212/2008

Pod pojem pořad nelze podřadit reklamní znělku, neboť tato nevykazuje určující znaky pořadu a nelze ji proto ani sponzorovat.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 9 CA 48/2009

Soud má ve shodě se žalovaným (tj. Radou) za to, že jediným účelem reklamní znělky je programový předěl ve smyslu oddělení reklamy (zpravidla celého bloku reklam) od ostatních částí programu. Zařazením reklamní znělky před a po reklamním bloku provozovatel vysílání plní povinnost uloženou mu ustanovením §48, odst. 4 písm. a) zákona ... Soud se plně ztotožňuje se závěrem žalovaného, že reklamní znělku, k níž se upínají odvysílaná označení sponzora reklamní znělky, nelze považovat za pořad ...

Rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 9 Ca 123/2009

Napadené rozhodnutí koresponduje s výše citovanými závěry NSS, když v jeho odůvodnění žalovaná připouští, že vedle obligatorní identifikace sponzora prostřednictvím jeho firmy, loga či ochranné známky může označení sponzora (sponzorský vzkaz) obsahovat také další prvky, jako je uvedení výrobku či služby, sloganu apod. Žalovaná nicméně nesouhlasí s názorem žalobce, že pro identifikaci sponzora ve sponzorském vzkazu postačí pouhé uvedení výrobku nebo služby, popřípadě uvedení jakékoliv ochranné známky ve vlastnictví sponzora, užívané jím k označení jeho výrobků a služeb. Soud se s tímto závěrem žalované, jenž je pro posouzení věci klíčový, plně ztotožnil.

Zákon v § 53 odst. 1 výslovně stanoví, že každý sponzorovaný pořad musí být označen obchodní firmou, obrazovým symbolem (logem), ochrannou známkou nebo známkou služeb identifikující sponzora. Nelze tak přisvědčit námitce žalobce, že smyslem citovaného ustanovení je umožnit divákovi identifikovat sponzoring jako takový, tedy informovat jej o existenci dohody o sponzorství určitého pořadu. Zákon jednoznačně vyžaduje, aby ve sponzorském vzkazu byl identifikován sponzor. Sponzorem pochopitelně není výrobek, služba, slogan či ochranná známka, které, jak již bylo uvedeno shora, mohou být fakultativně rovněž prezentovány ve sponzorském vzkazu, ale fyzická či právnická osoba, která poskytla příspěvek k financování určitého pořadu za účelem propagace jména a příjmení fyzické osoby nebo názvu právnické osoby, obchodní firmy,

obrazového symbolu (loga) nebo ochranné známky, sponzora nebo jeho služby, výrobků nebo jiných výkonů (viz definice sponzorování obsažená v § 2 odst. 1 písm. s/ zákona). A právě tato osoba, tj. osoba sponzora, musí být ve sponzorském vzkazu identifikována.

Žalované je nutno přisvědčit, že hlavním smyslem uvedeného ustanovení je umožnit divákům (či posluchačům rozhlasových pořadů) zjistit, kdo je sponzorem toho kterého pořadu. Soud se ztotožňuje i s argumentací žalované, že sponzor pořadu musí být ve sponzorském vzkazu identifikován jednoznačným způsobem tak, aby jej divák mohl určit již na základě odvysílaného označení sponzora. Na divácích vskutku nelze spravedlivě požadovat, aby po shlédnutí sponzorského vzkazu byli nuceni následně činit jakékoliv další kroky za účelem „odhalení“ osoby sponzora jimi sledovaného pořadu, např. dohledávat majitele propagované ochranné známky v databázi Úřadu průmyslového vlastnictví, zkoumat na internetu, který subjekt provozuje webové stránky uvedené ve sponzorském vzkazu, či z různých zdrojů zjišťovat, kdo je skutečným výrobcem výrobku či poskytovatelem služby prezentované ve sponzorském vzkazu apod. Jednoznačná identifikace osoby sponzora konkrétního pořadu je pak nutná i z hlediska možnosti žalované kontrolovat dodržování povinností, které provozovatelům vysílání ukládá § 53 odst. 3 - 5 zákona.

Z výše uvedeného vyplývá, že obchodní firma, obrazový symbol (logo) či ochranná známka - jedním z těchto prvků má být podle § 53 odst. 1 zákona každý sponzorovaný pořad vždy označen - musí splňovat i další kvalitativní požadavek, a sice musí být způsobilá jednoznačně a bez dalšího identifikovat osobu sponzora. Co se týče obchodní firmy jakožto názvu, pod kterým je podnikatel zapsán do obchodního rejstříku, zde problémy nenastanou, neboť se jedná o údaj, jímž je dotyčná osoba jednoznačně identifikována. U ochranné známky tomu tak ale není. Ochrannou známkou totiž může být za podmínek stanovených zákonem č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách jakékoliv označení schopné grafického znázornění, zejména slova, včetně osobních jmen, barvy, kresby, písmena, číslice, tvar výrobku nebo jeho obal, pokud je toto označení způsobilé odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby (§ 1 cit. zákona). K zákonem vyžadované identifikaci sponzora jistě dojde v případě označení sponzorovaného pořadu ochrannou známkou, která je tvořena nebo jejíž součástí je obchodní firma sponzora. Po shlédnutí fantazijní ochranné známky odvysílané v rámci sponzorského vzkazu však televizní divák nebude, snad s výjimkou známek všeobecně známých, schopen bez dalšího identifikovat osobu jejího vlastníka, který je sponzorem pořadu, nehledě k tomu, že ochrannou známkou může na základě licenční smlouvy užívat (a nutno připustit, že i při sponzorování pořadů) též jiný subjekt než její vlastník. Skutečnost, že i taková označení jsou způsobilá odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiného subjektu a plnit tak funkci ochranné známky, nemá z hlediska možnosti diváka bezprostředně identifikovat osobu sponzora konkrétního pořadu žádný význam.

...

Senát 9 Ca Městského soudu v Praze si je vědom toho, že názor, který v tomto rozsudku zaujal, je odlišný od názorů vyslovených jinými senáty zdejšího soudu v rozsudcích ze dne 26.6.2008 č.j. 6 Ca 103/2008-41 a ze dne 12.3.2009 č.j. 10 Ca 262/2008 - 59, má však za to, že svůj odlišný náhled na danou problematiku řádně zdůvodnil. Senát 9 Ca zastává názor, že je třeba rozlišovat mezi fakultativními prvky v podobě označení výrobku, služby, určitého sloganu aj., které mohou, ale nemusí být ve sponzorském vzkazu obsaženy, a obligatorním údajem v podobě obchodní firmy, obrazového symbolu (loga) či ochranné známky, který musí každé označení sponzorovaného pořadu podle § 53 odst. 1 zákona obsahovat. Tento obligatorní údaj musí jednoznačným způsobem a bezprostředně identifikovat osobu sponzora tak, aby diváci (i žalovaná) po shlédnutí sponzorského vzkazu věděli, kdo je sponzorem konkrétního pořadu.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 5 CA 87/2009

Městský soud dává žalobkyni za pravdu v její zásadní námitce, podle níž je přípustné, aby sponzor byl označen prostřednictvím svého výrobku (tedy nejen prostřednictvím své obchodní firmy), zejména tehdy, je-li označení výrobku zároveň ochrannou známkou. Jak již uvedl zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 4. 11. 2008, č. j. 6 Ca 230/2008-51, a Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 9. 2009, č. j. 6 As 13/2009-92 (kterým byla zamítnuta kasační stížnost proti právě uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze), je výklad žalované nepřipustně zužující. Ze zákona nelze dovodit, že by sponzorský vzkaz musel nutně obsahovat název osoby, která sponzorský příspěvek poskytla, a výklad tohoto ustanovení provedený žalovanou je tak nepřipustně zužující. Ustanovení § 53 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. dává na výběr několik možných údajů, jimiž je možno identifikovat sponzora: lze tak učinit prostřednictvím obchodní firmy, obrazového symbolu (loga), ochranné známky nebo známky služeb. Obchodní firma je tedy jen jedním z údajů, které mohou být ve sponzorském vzkazu obsaženy; ze zákonného výčtu je zřejmé, že všechny uvedené možnosti jsou rovnocenné. I uvedení ochranné známky výrobku či služby je proto dostatečným identifikačním znakem pro sponzora pořadu. Funkcí ochranné známky je zajistit odlišení konkrétního takto označeného výrobku od jiných výrobků téhož druhu nabízených na trhu; ochrannými známkami jsou však výrobky označovány nikoli v zájmu výrobků samotných, nýbrž v zájmu výrobců – potenciálních sponzorů. Působení ochranné známky výrobku na trhu je vlastně obdobné jejímu působení ve sponzorském vzkazu: ani v jednom případě totiž není důležité, aby takto označený výrobek poskytl spotřebiteli či divákovi informaci o samotném výrobcu jako subjektu charakterizovaném určitou obchodní firmou a právní formou. Podstatné je, že spotřebitel či divák si spojí ochrannou známku s vlastnostmi a kvalitou výrobku. Divák, který sleduje sponzorský vzkaz, nemusí mít vyčerpávající informaci o tom, kdo výrobek vyrábí; ochranná známka mu však spolehlivě poskytuje dostatečnou informaci o výrobcu v tom smyslu, že právě tento subjekt (ať už se jmenuje jakkoli), který dodává na trh označené výrobky, přispívá na vysílání daného pořadu.

Podle § 2 písm. s) zákona č. 231/2001 Sb. je účelem sponzorování „propagace jména a příjmení fyzické osoby nebo názvu právnické osoby, obchodní firmy, obrazového symbolu (loga) nebo ochranné známky, sponzora nebo jeho služby, výrobků nebo jiných výkonů“. Soud nepochybuje o tom, že divácká veřejnost vůbec netuší o existenci společnosti s obchodní firmou Master Food. Uvádění tohoto údaje do sponzorského vzkazu by se tedy minulo účinkem: je zbytečné propagovat svou obchodní firmu, pokud tento údaj vůbec nevstupuje do tržního povědomí spotřebitelů (utváření tohoto povědomí je přitom hlavním smyslem propagace). Použít ve sponzorském vzkazu ochrannou známku výrobku se naopak nabízí: divák se tak dozví, že sponzorem pořadu je výrobce tyčinky Twix, a nikdo jiný. Název sponzora není podstatný: určující charakteristikou výrobce pro účel sponzorování jsou totiž právě jeho výrobky. Základním účelem sponzorování je vytvoření dobrého jména či dobré pověsti (goodwill) ať už právnické či fyzické osoby samotné, nebo jejích výrobků (srov. č. 1036/2007 Sb. NSS). Údaj o obchodní firmě tak není jediným údajem, který by bylo možno ve sponzorském vzkazu použít (nebo který by bylo možno použít sám o sobě). Takový údaj bude sloužit cíli propagace například u sponzorů poskytujících služby; u sponzorů dodávajících na trh výrobky je však přirozené (a se zákonem souladné), pokud k propagaci využívají označení svých výrobků, zejména jde-li o označení ve formě ochranné známky.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 6 As 13/2009

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje správním názorem městského soudu, že uvedení ochranné známky výrobku či služby je dostatečným identifikačním znakem pro sponzora pořadu.

Pokud jde o interpretaci pojmu identifikace sponzora v aktuálním znění § 53 odst. 1 zákona o vysílání, Nejvyšší správní soud konstatuje, že ke změně znění § 53 odst. 1 zákona o vysílání skutečně došlo novelizací provedenou zákonem č. 235/2006 Sb.

Původní znění § 53 odst. 1 stanovovalo: „Provozovatel vysílám je povinen označit každý pořad sponzorovaný zcela nebo zčásti zejména na jeho začátku nebo na jeho konci obchodní firmou, obrazovým symbolem (logem), ochrannou známkou nebo známkou služeb sponzora.“ (dále jen „původní znění“).

Novelizací provedenou zákonem č. 235/2006 Sb. (část I. čl. I. bod 62) s účinností od 31. 5. 2006 bylo do tohoto ustanovení doplněno slovo „identifikující“. V současné době tedy citované usnesení zní: „Provozovatel vysílání je povinen označit každý pořad sponzorovaný zcela nebo zčásti zejména na jeho začátku nebo na jeho konci obchodní firmou, obrazovým symbolem (logem), ochrannou známkou nebo známkou služeb identifikující sponzora.“ (dále jen „novelizované znění“).

Účelem zákona č. 235/2006 Sb., který byl předkládán vládou, bylo umožnit digitalizaci televizního vysílání. V Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR byl návrh zákona projednáván jako parlamentní tisk č. 885 ve 4. volebním období (2002 - 2006). Změna § 53 odst. 1 nebyla vládou navrhována. Zmíněný pojem „identifikující“, který je součástí novelizovaného znění, byl zařazen do zákona na základě neodůvodněného komplexního pozměňovacího návrhu výboru pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu ve 2. čtení. Není tedy nikterak možno dovodit, jaká byla intence zákonodárce, když tuto změnu schválil. V případě, že by se jednalo o klasický pozměňovací návrh, byl by předkládán konkrétním poslancem, přičemž takovýto předkladatel zpravidla svůj pozměňovací návrh plénu objasní. Nemožnost řádné interpretace pojmu „identifikující“ zařazeného do zákona neodůvodněným komplexním pozměňovacím návrhem poukazuje na nevhodnost tzv. komplexních pozměňovacích návrhů, které nemají důvodovou zprávu a neprošly plnou deliberací v rámci legislativní procedur, tudíž postrádají řádnou přípravu a odůvodnění. Praxe tzv. komplexních pozměňovacích návrhů by tedy mohla být v rozporu s právem na dobré zákonodárství, zásadou slyšet všechny strany a povinností poskytnout adresátu právních norem dostatečné odůvodnění přijatého zákona (nález Ústavního soudu ze dne 15. 2. 2007, č. 37/2007 Sb., o tzv. legislativních přílepcích; Syllová, J.: Hlavní úskalí parlamentního projednávání návrhů zákonů, a Kysela, J. : Souhrn problémů tvorby práva v České republice Z pohledu teorie i praxe. Oba články In: Gerloch, A., Kysela, J. /eds./: Tvorba práva v České republice po vstupu do Evropské unie. Praha: ASPI, 2007).

K interpretaci novelizovaného znění dotčeného ustanovení zákona o vysílání je tedy třeba přistoupit nikoli pomocí zjištění, jaké bylo odůvodnění změny právní úpravy, ale z pohledu systémového a teleologického. Definice sponzorství je obsažena v zákoně o vysílání v § 2 písm. s); sponzorstvím se rozumí, jakýkoliv příspěvek poskytnutý fyzickou nebo právnickou osobou, která neprovozuje televizní vysílání nebo produkci audiovizuálních děl, k přímému nebo nepřímému financování rozhlasových nebo televizních pořadů z^a účelem propagace jména a příjmení fyzické osoby nebo názvu právnické osoby, obchodní firmy, obrazového symbolu (loga) nebo ochranné známky, sponzora nebo jeho služby, výrobků nebo jiných výkonů.”

Praxe sponzorovaných pořadů a sponzorských vzkazů je rozšířena po celé Evropě, a proto je upravována i evropským právem. Jeden z požadavků na audiovizuální mediální služby nebo pořady, které jsou sponzorovány, je že „diváci jsou jasné informováni o existenci dohody o sponzorství. Sponzorované pořady musí být zřetelně označeny jako sponzorované pořady jménem, logem nebo jinou značkou sponzora, například odkazem na jeho produkt (produkty) nebo službu (služby) či na jejich charakteristický znak...” [čl. 3f odst. 1 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/65/ES]

Sponzorování (tedy sponzorský vzkaz dle § 53 zákona o vysílání) je vedle reklamy další formou prezentace v televizním vysílání. Účelem a cílem sponzorování pořadu.s uvedením, kdo jej

sponzoruje, je vytvoření dobrého jména, pověsti výrobce, prodejce, poskytovatele služby nebo jejich produktů, přičemž obsahem sponzorského vzkazu může být i určité reklamní sdělení. Na rozdíl od reklamy však nesmí jít o podporu prodeje či pronájmu výrobků a služeb, tedy sponzorský vzkaz nesmí vybízet ke koupi či nájmu produktů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 6 As 44/2006 - 76; Chaloupková, H., Holý, P., Zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání a předpisy související. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, str. 77). „Základním //čelem sponzorování je vytvoření dobrého jména, pověsti právnické či fyzické osoby či jeho výrobků (tzv. goodwill)“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2006, č. j. 7 As 81/2005 - 79, publikovaný pod č. 1036/2007 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud v kontextu celé české a evropské právní úpravy problematiky sponzorských vzkazů u sponzorovaných pořadů i s přihlédnutím k faktické praxi a dosavadní judikatuře dospěl k závěru, že **změna textu § 53 odst. 1 zákona o vysílání nemůže vést k závěru, že by každý sponzorský vzkaz nadále vedle označení výrobku či služby, který primárně propaguje, musel obsahovat i specifikaci označující jednoznačně právnickou či fyzickou osobu, která pořad sponzoruje.**

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 6 CA 220/2009

Jak bylo uvedeno shora, u předmětných sponzorovaných pořadů bylo označení sponzora provedeno kombinovanou ochrannou známkou, která není shodná s názvem právnické osoby, které pořady sponzorovala. Použitá ochranná známka se vztahuje k výrobku které vlastník ochranné známky produkuje. Dle názoru soudu názor žalované, že sponzorský vzkaz musí nutně obsahovat údaj uvádějící název osoby, která sponzorský příspěvek poskytla, že označení ochrannou známkou je možné pouze tehdy, jestliže se shoduje s názvem sponzora, nemá oporu ve shora citovaném ustanovení § 53 odst. 1 zákona. Výklad tohoto ustanovení provedený žalovanou je nepřipustně zužující. Jestliže citované ustanovení přímo nestanoví, že samotná ochranná známka může být pro splnění uložené povinnosti využita pouze tehdy, pokud se shoduje s názvem osoby poskytující sponzorský příspěvek, pak nelze vyloučit, že pro identifikaci sponzora je dostačující, jestliže je využita ochranná známka, kterou má zapsanu a kterou využívá pro své výrobky nebo služby. Z tohoto ustanovení nevyplývá, že by povinnost označit sponzora měla být jednoznačně spojena se jménem (obchodní firmou) a že k tomu by jako dodatek mohla být uvedena ochranná známka samotného výrobku. Soud má za to, že i uvedení ochranné známky výrobku či služby je dostatečným identifikačním znakem pro sponzora pořadu. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zaujala názor, že je-li provozovatel vysílání povinen označit každý sponzorovaný pořad obchodní firmou, obrazovým symbolem, ochrannou známkou nebo známkou služeb identifikujících sponzora, nelze toto zaměňovat za obrazový symbol, ochrannou známku nebo známku služeb výrobku. Blíže se však nezabývala tím, z jakých důvodů nelze v daných případech použitým označením sponzora pořadu identifikovat. V projednávaných případech, v jednotlivých sponzorských vzkazech, byl sponzor pořadu identifikován prostřednictvím svého výrobku – časopisu Vítejte doma, který má chráněn kombinovanou ochrannou známkou. Soud přisvědčil námitce žalobkyně, že správní úvaha ve vztahu k užití ochranné známce je nedostatečná. Žalovaná se nezabývala tím, jak byla tato ochranná známka zapsána, jaká je její funkce, jaký má vztah k tomuto výrobku osoba, která sponzorský příspěvek poskytla, ani jak lze tuto kombinovanou ochrannou známku využívat v praxi. Obecné konstatování, že výše uvedené spoty neobsahují žádný ze zákonem stanovených způsobů označení sponzorovaného pořadu a že divák má právo vědět, že pořad je sponzorovaný konkrétním subjektem, který poskytl příspěvek k financování daného pořadu, není dle názoru soudu dostatečným odůvodněním závěru žalované, že sponzor nebyl řádně identifikován. Při výkladu ustanovení § 53 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. je třeba dle názoru soudu vycházet i z vymezení toho, co je ochranná známka a sponzorování. Skutečnost, že ochranná známka slouží k prezentaci

výrobků a služeb na trhu a že její základní funkcí je zaručit identitu původu označeného výrobku tím, že jej odliší bez nebezpečí záměny od výrobků, které jsou stejného druhu, ale mají jiný původ, a že účelem sponzorování je propagace jména (názvu), obchodní firmy, obrazového symbolu, ochranné známky nebo známky služeb, svědčí o tom, že i pouhé uvedení ochranné známky výrobku či služby může být dostačující pro identifikaci sponzora.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 7 As 3/2009

Sponzorování pořadu je vedle reklamy formou prezentace v televizním vysílání. Jeho účelem a cílem je vytvoření dobrého jména, pověsti výrobce, prodejce, poskytovatele služby nebo jejich produktů (tzv. goodwill), přičemž obsahem sponzorského vzkazu může být i určité reklamní sdělení. Na rozdíl od reklamy však nesmí jít o podporu prodeje či pronájmu výrobků a služeb, nesmí tedy vybízet ke koupi či nájmu produktů (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2006, č. j. 7 As 81/2005 - 79, publikovaný pod č. 1036/2007 Sb. NSS, a ze dne 27. 6. 2007, č. j. 6 As 44/2006 – 76, přístupný na www.nssoud.cz). Jak vyplývá přímo z ust. § 2 odst. 1 písm. s) zákona o vysílání, účelem sponzorování může být mimo jiné i propagace služeb, výrobků nebo jiných výkonů sponzora. Marketingovou strategií sponzora pořadu, nejčastěji podnikatelského subjektu, tedy nemusí být výhradně prezentace jeho obchodní firmy, ale může jí být, a často i je, prezentace jeho produktu (výrobků či služeb). K tomuto účelu je pak logicky vhodnější použít místo označení vztahujících se přímo k osobě sponzora (logo, obchodní firma), označení prezentující konkrétní produkt, přičemž zákon o vysílání tuto formu prezentace umožňuje. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že změna znění ust. § 53 odst. 1 zákona o vysílání neznamená, že by každý sponzorský vzkaz nadále vedle označení výrobku či služby, který primárně propaguje, musel obsahovat i specifikaci označující jednoznačně právnickou či fyzickou osobu, která pořad sponzoruje. Označení sponzorovaného pořadu pouze ochrannou známkou produktu sponzora tedy není v rozporu s citovaným ustanovením.

.....

Namítala – li stěžovatelka, že z označení sponzora výrobkem nebo jeho službami není zřejmé, kdo na výrobu pořadu přispěl, je třeba uvést, že pro diváka má mnohem vyšší vypovídací hodnotu označení výrobku a služby, které jsou propagovány, než označení zadavatele sponzorského vzkazu. Navíc drtivá většina označení výrobků a služeb je chráněna ochrannou

známkou, přičemž evidence majitelů ochranných známek je veřejně přístupná a jednoduše dohledatelná, např. na internetových stránkách Úřadu průmyslového vlastnictví. Každý spotřebitel rovněž údaje o výrobcí, prodejci či dovozci příslušného výrobku dohledá i na obalu výrobku, o který se jedná (§ 10 zákona č. 634/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Pokud je účelem sponzorování pořadu zlepšit dobré jméno či pověst výrobků a služeb, pak pro diváka a spotřebitele není důležité, kdo byl sponzorem pořadu, ale to, které výrobky či služby mají být sponzorováním propagovány.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 7 As 53/2009

Závěru, že výčet způsobů označení sponzora obsažený v ust. § 53 odst. 1 zákona o vysílání není taxativní, svědčí i to, že citované ustanovení obsahuje i další problematické slovní spojení, a to „známka služeb“, kterou je rovněž možné sponzora identifikovat. Český právní řád však nedefinuje, co se pod „známkou služeb“ rozumí. V této podobě se toto slovní spojení ostatně vyskytuje pouze v ust. § 53 odst. 1 zákona o vysílání. To, že tímto slovním spojením může být míněna ochranná známka pro služby, lze sice dovodit z textu citovaného ustanovení [„Provozovatel vysílání je povinen označit každý pořad sponzorovaný zcela nebo zčásti (...) ochrannou známkou nebo známkou služeb ...“] a také z některých ustanovení zákona o ochranných známkách [srovnej např. § 1 a § 8 odst. 2 písm. a) a b) cit. zákona], nic to však nemění na tom, že zákonodárcem zvolená formulace ust. § 53 odst. 1 zákona o vysílání je nepřesná a matoucí a přináší

tak výkladové problémy. Ostatně upravuje-li citované ustanovení možnost označit sponzora pořadu ochrannou známkou, lhotejno zda výrobků či služeb, je evidentní, že užití slovního spojení „známka služeb“ je duplicitní a proto nadbytečné.

Nejvyšší správní soud dále považuje za nutné uvést, že pokud by byl výčet způsobů, jakými lze sponzora pořadu v souladu se zákonem označit, taxativní, bylo by nemožné některé subjekty v souladu se zákonem jako sponzory pořadu označit, čímž by, vzhledem k povinnosti provozovatele vysílání informovat diváka, že se jedná o pořad sponzorovaný, bylo takovým subjektům de facto znemožněno pořady sponzorovat. Výše uvedené se týká např. fyzické osoby, která nemá obchodní firmu a nedisponuje ani logem či ochrannou známkou. Ust. § 53 odst. 1 zákona o vysílání totiž označení sponzora pouze jeho občanským jménem neumožňuje, a to přesto, že tento zákon v ust. § 2 odst. 1 písm. s) výslovně, jako jeden z účelů sponzorování,

uvádí i propagaci jména a příjmení fyzické osoby. Stejným způsobem lze argumentovat i ve vztahu k některým právníckým osobám. Účelem sponzorování je totiž podle ust. § 2 odst. 1 písm. s) zákona o vysílání také propagace názvu právnícké osoby. Ust. § 53 odst. 1 zákona o vysílání však označit právníckou osobu jako sponzora pořadu jejím názvem neumožňuje. Z právníckých osob by proto bylo nemožné v souladu s citovaným ustanovením jako sponzora pořadu označit (opět s výjimkou těch, které disponují logem či ochrannou známkou) ty bez obchodní firmy, tj. ty, jejichž název se nezapisuje do obchodního rejstříku (viz § 8 odst. 1 obch. zák.). Jako sponzor by tak nemohly být prezentovány např. obecně prospěšné společnosti zapisované do rejstříku obecně prospěšných společností (§ 2 odst. 1 a § 5 odst. 1 zákona č. 248/1995 Sb., o obecně prospěšných společnostech, ve znění pozdějších předpisů), nadace a nadační fondy zapisované do nadačního rejstříku (§ 1 odst. 2 a § 5 odst. 1 zákona č. 227/1997 Sb., o nadacích a nadačních fondech, ve znění pozdějších předpisů), občanská sdružení registrovaná Ministerstvem vnitra a evidovaná Českým statistickým úřadem (§ 2 odst. 3 a § 9 odst. 2 zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů) a církve a náboženské společnosti registrované Ministerstvem kultury (§ 6 odst. 1 a § 9 zákona č. 3/2002 Sb., o církvích a náboženských společnostech, ve znění pozdějších předpisů).

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 10 CA 17/2009

Pokud potom bylo ve vztahu k posuzované věci v řízení prokázáno, že předmětný sponzorský vzkaz obsahoval odkaz na webové stránky sponzora, kterým byla společnost Asiana s.r.o., přičemž šlo o webové stránky s označením Letuska.cz, a rovněž bylo prokázáno a nesporné, že samotné slovní označení LETUŠKA (tedy byť bez národní domény .CZ) je registrovanou slovní ochrannou známkou, jejímž vlastníkem je právě sponzor daného pořadu (Asiana s.r.o.), přičemž Rada v daném případě postavila své rozhodnutí na tom, že sponzor musí být ve sponzorském vzkazu označen uvedením právnícké či fyzické osoby, která příspěvek poskytla, pak Městský soud v Praze s ohledem na výše rozvedené závěry má za to, že takový výklad ust. § 53 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. a závěr z něho dovozovaný Radou nemůže obstát.

Je totiž nesporné, že sponzor se v případě předmětného televizního spotu prezentoval prostřednictvím označení svých internetových stránek, tedy zvolil svou marketingovou strategii, kdy se divácké veřejnosti prezentuje označením a názvem svých webových stránek (domény), na nichž (jejichž prostřednictvím) prezentuje svou podnikatelskou činnost, přičemž je zároveň vlastníkem ochranné známky LETUŠKA, a je tedy zřejmé, že cílem prezentace těchto webových stránek (domény Letuska.cz) je ve vztahu k tomuto chráněnému označení vytvoření dobré pověsti sponzora a jeho služeb. Jak bylo již uvedeno výše, sponzor ke své prezentaci může užít nejen jméno a příjmení fyzické osoby či název právnícké osoby, pod kterým je jako podnikatel zapsán v obchodním rejstříku (obchodní firmu), ale může v souladu s dikcí citovaného ustanovení použít i obrazového symbolu (loga) nebo i ochranné známky sponzora nebo jeho služeb!), popřípadě tedy i

jiný výrazový prostředek, který je způsobilý jej (sponzora) identifikovat a odlišit jeho samotného nebo jeho výrobky či služby od výrobků nebo služeb jiné osoby, což je stěžejním záměrem a cílem sponzorského vzkazu (dostat se prostřednictvím sponzorského vzkazu do povědomí zákazníků). Pokud potom sponzor namísto užití své obchodní firmy, tzn. názvu, pod kterým je zapsán v obchodním rejstříku, užije vlastní chráněnou ochrannou známku, pak je nutno vzít v úvahu, že rozlišovací způsobilost (neboli odlišení se od výrobků či služeb ostatních na trhu) je jednou ze základních vlastností ochranné známky, přičemž její prezentace přispívá k informování veřejnosti o jejím vlastníkově, o jeho výrobcích či službách. Jde tedy stále o součást budování goodwillu firmy (funkce propagační). Nelze tedy pochybovat o tom, že právě webové stránky jako produkt sponzora (platforma prezentace a propagace jeho činnosti), umožňují poskytnout neomezenému počtu adresátů informace, na jejichž rozšíření a propagaci má sponzor pořadu eminentní zájem a mohou výrazně přispět k vytvoření povědomí existence sponzora potažmo předmětu jeho činnosti, a to prostřednictvím chráněného označení Letuška. Městský soud v Praze má za to, že označení sponzora v uvedeném ustanovení zákona č. 231/2001 Sb. není nijak blíže vymezeno a sponzorem zvolená forma prezentace jej v daném případě právě prostřednictvím prezentace jím vlastněné ochranné známky může dostatečně identifikovat, neboť tato forma prezentace poskytuje adresátovi sponzorského spotu dostatečnou informaci o sponzorovi prostřednictvím jeho webu, čímž napomáhá vytváření jeho dobré pověsti, a to navzdory tomu, že divák se v danou chvíli z dotyčného spotu nedozví, že skutečnou firmou sponzora (název zapsaný v obchodním rejstříku) je Asiana s.r.o.. Pokud jde o námitku směřující proti závěru Rady, že divák má být chráněn a má mu být dána informace, kdo a jaký pořad sponzoruje, a že by divák měl seznat, že konkrétní osoba fyzická či právnická finanční příspěvek poskytuje, pak divák má právo na znalost o souvislostech mezi sponzorováním a sponzory, a je tudíž nutné znát obchodní zdroj, ze kterého přicházejí finanční prostředky, ale pokud divák produkty či služby dotyčného sponzora nezná, pak tím spíše nebude znát ani jejich původ či samotného původce.

(2) Sponzorovat nelze politicko-publicistické pořady a zpravodajské pořady s výjimkou samostatných servisních informací, zejména o počasí, dopravě, časomíry ve vysílání sportovních pořadů a informací o přesném času.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 5 CA 212/2008

Podle názoru soudu reklamní znělku nelze podřadit pod pojem „samostatné servisní informace“.

(3) Pořady nemohou být sponzorovány osobami, jejichž hlavním předmětem činnosti je výroba nebo prodej tabáku nebo tabákových výrobků. 11)

(4) Provozovatel vysílání je povinen zajistit, aby obsah a čas zařazení sponzorovaného pořadu do vysílání nemohly být ovlivněny sponzorem.

(5) Provozovatel vysílání je povinen zabezpečit, aby obsah sponzorovaných pořadů nepropagoval prodej, nákup či pronájem výrobků nebo služeb sponzora nebo třetí osoby, zejména tím, že by v těchto pořadech byly jejich výrobky či služby zvláště zmiňovány.

(6) Součástí sponzorování televizních a rozhlasových pořadů právníky nebo fyzickými osobami, jejichž činnost zahrnuje výrobu nebo distribuci léčivých přípravků a léčebných postupů, nesmí být propagace léčivých přípravků nebo léčebných postupů vázaných na lékařský předpis v tuzemsku.

HLAVA V

POVINNOSTI PROVOZOVATELŮ VYSÍLÁNÍ A PROVOZOVATELŮ PŘEVZATÉHO VYSÍLÁNÍ V KABELOVÉM SYSTÉMU

§ 54

Zajištění místního vysílání

(1) Provozovatel vysílání s licencí v kabelovém systému a provozovatel převzatého vysílání v kabelovém systému na žádost obce nebo dobrovolného svazku obcí vyhradí zdarma jeden kanál pro bezplatný místní informační systém sloužící výhradně potřebám obcí, který nesmí být bez souhlasu provozovatele vysílání s licencí a provozovatele převzatého vysílání využíván k reklamě a teleshoppingu.

(2) Provozovatel převzatého vysílání v kabelovém systému je při vytváření nejnižší programové nabídky povinen zajistit, aby v ní bylo zahrnuto zemské vysílání všech programů nechráněných systémem podmíněného přístupu provozovatelů vysílání ze zákona, jež lze přijímat běžným koncovým zařízením v místě kabelového rozvodu, bez ohledu na to, zda jsou vysílány analogově nebo digitálně, po souhlasu provozovatele vysílání ze zákona 3) , 4) .

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 8 As 5/2005

... povinnost vyplývající z ustanovení § 54 odst. 2 zákona o vysílání je třeba chápat absolutně, tedy tím způsobem, že provozovatel převzatého vysílání je povinen k zahrnutí zemských a nezakódovaných vysílání všech celoplošných programů provozovatelů vysílání ze zákona a všech celoplošných provozovatelů vysílání s licencí zajistit. Volba technického

řešení, stejně jako zvážení možnosti tohoto zajištění při žádosti o licenci provozu převzatého vysílání je pak otázkou podnikatelského rizika a zvážení technických možností jednotlivých provozovatelů převzatého vysílání. Obdobným způsobem je třeba chápat žalobcem zmiňovanou povinnost must carry, kdy povinnost zajištění shora zmiňovaných vysílání v rámci nejnižší programové nabídky je třeba chápat jako jednu z podmínek pro výkon provozu převzatého vysílání v kabelovém systému. Licence k provozování převzatého vysílání v kabelovém systému není veřejným subjektivním právem, které by náleželo automaticky každému jednotlivému subjektu. Tato licence je udělována za splnění stanovených podmínek, z nichž jednou je právě podmínka vyplývající z ustanovení § 54 odst. 2 zákona o vysílání. S ohledem na skutečnost, že otázku možnosti technického zajištění povinnosti stanovené ustanovením § 54 odst. 2 zákona o vysílání je provozovatel převzatého vysílání v kabelovém systému povinen zvážit před zahájením své činnosti, v žádném případě se této povinnosti nelze vyhnout odkazem k neexistenci signálu v daném území.

(3) Provozovatelé vysílání ze zákona jsou povinni poskytnout uvedené programy provozovateli převzatého vysílání v kabelovém systému bezplatně a provozovatel převzatého vysílání je povinen uvedené programy ve své nejnižší programové nabídce bezplatně umístit.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 8 As 5/2005

Je-li pak provozovateli celoplošného vysílání ustanovením § 54 odst. 3 zákona o vysílání stanovena povinnost poskytnout své programy provozovateli převzatého vysílání bezplatně, nelze tím rozumět povinností provozovatele celoplošného vysílání technicky zajistit přenos svých programů provozovatelům převzatého vysílání, nýbrž je třeba vycházet z interpretace, podle které provozovatel převzatého vysílání svými vlastními technickými prostředky může programy celoplošného vysílání převzít, aniž by za to byl povinen poskytovat provozovateli celoplošného vysílání úplatu.

HLAVA VI

VYDÁVÁNÍ STANOVISEK K POVINNOSTI PROVOZOVATELE SÍTĚ ELEKTRONICKÝCH KOMUNIKACÍ ŠÍŘIT VE VEŘEJNÉM ZÁJMU PROGRAMY A SLUŽBY PŘÍMO SOUVISEJÍCÍ S PROGRAMEM

§ 54a

Rada při zjišťování, zda je dán veřejný zájem či zda veřejný zájem trvá, bere v úvahu zejména zastoupení pořadů ve veřejném zájmu a pořadů vlastní tvorby, multimodální zpřístupnění vysílaných pořadů zrakově a sluchově postiženým (zvukový popis, český znakový jazyk, titulkování, snadná navigace) a vhodnost programu provozovatele pro vysílání neodkladných oznámení podle § 32 odst. 1 písm. k).

ČÁST ŠESTÁ

ZAJIŠTĚNÍ PLURALITY INFORMACÍ V ROZHLASOVÉM VYSÍLÁNÍ A TELEVIZNÍM VYSÍLÁNÍ

§ 55

Zajištění plurality informací v celoplošném analogovém rozhlasovém a televizním vysílání

(1) Jedna právnická osoba nebo jedna fyzická osoba nesmí být držitelem více než jedné licence k celoplošnému analogovému televiznímu vysílání.

(2) Jedna právnická osoba nebo jedna fyzická osoba nesmí být držitelem více než jedné licence k celoplošnému analogovému rozhlasovému vysílání.

(3) Provozovatel celoplošného analogového rozhlasového vysílání se nesmí majetkově podílet na podnikání jiného provozovatele celoplošného analogového rozhlasového vysílání.

(4) Provozovatel celoplošného analogového televizního vysílání se nesmí majetkově podílet na podnikání jiného provozovatele celoplošného analogového televizního vysílání.

(5) Provozovatel celoplošného televizního vysílání ze zákona se nesmí slučovat s provozovatelem celoplošného analogového televizního vysílání, a to tak, že jejich statutární orgány nebo členové statutárních orgánů jsou stejné osoby nebo osoby blízké nebo jsou společníky ve stejné obchodní společnosti nebo jsou osobami blízkými.

(6) Provozovatel celoplošného rozhlasového vysílání ze zákona se nesmí slučovat s jiným provozovatelem celoplošného analogového rozhlasového vysílání, a to tak, že jejich statutární orgány nebo členové statutárních orgánů jsou stejné osoby nebo osoby blízké nebo jsou společníky ve stejné obchodní společnosti nebo jsou osobami blízkými.

(7) Provozovatel celoplošného analogového televizního vysílání se nesmí slučovat s provozovatelem celoplošného analogového televizního vysílání jiným způsobem (§ 58).

(8) Provozovatel celoplošného analogového rozhlasového vysílání se nesmí slučovat s provozovatelem celoplošného analogového rozhlasového vysílání jiným způsobem (§ 58).

(9) Ustanovení odstavců 1, 2, 3, 4, 7 a 8 se nevztahují na rozhlasové a televizní vysílání šířené prostřednictvím kabelových systémů a družic.

(10) Ustanovení odstavců 7 a 8 se nevztahují na osoby zabývající se nábořem a prodejem reklamních služeb, služeb spojených se sponzorstvím a teleshoppingem, služeb spojených s výzkumem trhu a služeb spojených s nákupem pořadů, vyjma pořadů zpravodajských.

§ 55a

Zajištění plurality informací v celoplošném digitálním rozhlasovém a televizním vysílání

(1) Jedna právnická osoba nebo jedna fyzická osoba nesmí být současně držitelem více než dvou licencí k provozování celoplošného digitálního televizního vysílání opravňujících k šíření plnoformátových programů.

(2) Jedna právnická osoba nebo jedna fyzická osoba nesmí být současně držitelem více než dvou licencí k provozování celoplošného digitálního rozhlasového vysílání.

(3) Provozovatel celoplošného digitálního televizního vysílání se nesmí majetkově podílet na podnikání jiného provozovatele celoplošného televizního vysílání.

(4) Provozovatel celoplošného digitálního rozhlasového vysílání se nesmí majetkově podílet na podnikání jiného provozovatele celoplošného rozhlasového vysílání.

(5) Provozovatel celoplošného televizního vysílání ze zákona se nesmí slučovat s provozovatelem celoplošného digitálního televizního vysílání, a to tak, že jejich statutární orgány nebo členové statutárních orgánů jsou stejné osoby nebo osoby blízké nebo jsou společníky ve stejné obchodní společnosti nebo jsou osobami blízkými.

(6) Provozovatel celoplošného rozhlasového vysílání ze zákona se nesmí slučovat s jiným provozovatelem celoplošného digitálního rozhlasového vysílání, a to tak, že jejich statutární orgány nebo členové statutárních orgánů jsou stejné osoby nebo osoby blízké nebo jsou společníky ve stejné obchodní společnosti nebo jsou osobami blízkými.

(7) Provozovatel celoplošného digitálního televizního vysílání se nesmí slučovat s provozovatelem celoplošného digitálního televizního vysílání jiným způsobem (§ 58).

(8) Provozovatel celoplošného digitálního rozhlasového vysílání se nesmí slučovat s provozovatelem celoplošného digitálního rozhlasového vysílání jiným způsobem (§ 58).

(9) Ustanovení odstavců 1, 2, 3, 4, 7 a 8 se nevztahují na rozhlasové a televizní vysílání šířené prostřednictvím kabelových systémů a družic.

(10) Ustanovení odstavce 3 se nevztahuje na dohody provozovatelů digitálního televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů o společném provozování elektronického programového průvodce. Ustanovení odstavců 7 a 8 se nevztahují na osoby zabývající se nábořem a prodejem reklamních služeb, služeb spojených se

sponzorstvím a teleshoppingem, služeb spojených s výzkumem trhu a služeb spojených s nákupem pořadů, vyjma pořadů zpravodajských.

§ 55b

Jedna právnická osoba nebo jedna fyzická osoba nesmí být operátorem 1) ani vlastníkem více než dvou veřejných komunikačních sítí 1) a jim přiřazených prostředků 1) umožňujících šíření rozhlasového vysílání nebo zemského digitálního televizního vysílání.

§ 56

Zajištění plurality informací v místním a regionálním rozhlasovém a televizním vysílání

(1) Jestliže je jedna právnická osoba nebo jedna fyzická osoba držitelem více licencí k provozování jiného než celoplošného televizního vysílání, nesmí pokrytí České republiky jejím vysíláním v celkovém součtu licencí k provozování jiného než celoplošného televizního vysílání přesáhnout 70 % celkového počtu obyvatel České republiky, počítáno podle údajů vyplývajících z posledního sčítání lidu, přičemž do celkového počtu obyvatel České republiky se započítává vždy každý pokrytý obyvatel pouze jednou.

(2) Jestliže je jedna právnická osoba nebo jedna fyzická osoba držitelem více licencí k provozování jiného než celoplošného rozhlasového vysílání, nesmí pokrytí České republiky jejím vysíláním v celkovém součtu licencí k provozování jiného než celoplošného rozhlasového vysílání přesáhnout 300 % celkového počtu obyvatel České republiky, počítáno podle údajů vyplývajících z posledního sčítání lidu, přičemž do celkového počtu obyvatel České republiky se započítává vždy každý pokrytý obyvatel tolikrát, kolik programů vysílaných na základě všech jí držených licencí k provozování jiného než celoplošného rozhlasového vysílání může přijímat.

(3) Jedna právnická osoba nebo jedna fyzická osoba se může majetkově podílet na podnikání více provozovatelů jiného než celoplošného rozhlasového vysílání pouze v případě, že celkové pokrytí obyvatel České republiky vysíláním všech provozovatelů jiného než celoplošného rozhlasového vysílání, na jejichž podnikání se tato osoba podílí, nepřesáhne 300 % celkového počtu obyvatel České republiky, počítáno podle údajů vyplývajících z posledního sčítání lidu, přičemž do celkového počtu obyvatel České

republiky se započítává vždy každý pokrytý obyvatel tolikrát, kolik programů vysílaných všemi provozovateli jiného než celoplošného rozhlasového vysílání, na jejichž podnikání se tato osoba podílí, může přijímat.

(4) Jedna právnická osoba nebo jedna fyzická osoba se může majetkově podílet na podnikání více provozovatelů jiného než celoplošného televizního vysílání pouze v případě, že celkové pokrytí obyvatel České republiky vysíláním všech provozovatelů jiného než celoplošného televizního vysílání, na jejichž podnikání se tato osoba podílí, nepřesáhne 70 % celkového počtu obyvatel České republiky, počítáno podle údajů vyplývajících z posledního sčítání lidu, přičemž do celkového počtu obyvatel České republiky se započítává vždy každý pokrytý obyvatel pouze jednou.

(5) Povinnosti uvedené v odstavcích 1 až 4 se nevztahují na rozhlasové a televizní vysílání šířené prostřednictvím kabelových systémů a družic.

§ 57

Vytváření programových sítí

(1) Programová síť nesmí pokrývat rozhlasovým vysíláním více než 80 % a televizním vysíláním více než 70 % celkového počtu obyvatel České republiky, počítáno podle údajů vyplývajících z posledního sčítání lidu, přičemž do celkového počtu obyvatel České republiky se započítává vždy každý pokrytý obyvatel pouze jednou.

(2) Provozovatelé vysílání, kteří šíří nebo šířili své vysílání v rámci programové sítě, nejsou oprávněni po dobu platnosti udělené nebo prodloužené licence změnit programovou síť nebo změnit provozovatele vysílání, od kterého přejímají program.

(3) Ustanovení odstavce 2 je závazné i pro případné právní nástupce provozovatelů vysílání.

§ 58

Sloučení provozovatelů vysílání nebo provozovatelů převzatého vysílání

(1) Provozovatel vysílání a provozovatel převzatého vysílání je povinen oznámit Radě, jestliže

a) došlo ke vzájemnému sloučení provozovatelů rozhlasového vysílání a vzájemnému sloučení provozovatelů televizního vysílání formou sloučení právnických osob nebo prodeje podniku nebo jeho podstatné části;

b) došlo k takovému sloučení mezi provozovatelem rozhlasového vysílání a provozovatelem televizního vysílání, že

1. jejich statutární orgány nebo členové statutárních nebo jiných orgánů nebo zaměstnanci, kteří jsou v přímé řídicí působnosti statutárního orgánu nebo jeho člena anebo prokuristy, jsou stejné osoby nebo osoby blízké,

2. společně podnikají na základě smlouvy o sdružení, nebo

3. jsou osobami blízkými;

c) došlo k takovému sloučení provozovatelů rozhlasového vysílání, kdy jedna právnická osoba nebo jedna fyzická osoba má podstatný vliv na dva nebo více provozovatelů rozhlasového vysílání;

d) došlo k takovému sloučení provozovatelů televizního vysílání, kdy jedna právnická osoba nebo jedna fyzická osoba má podstatný vliv na dva nebo více provozovatelů televizního vysílání.

(2) Právnická nebo fyzická osoba má na provozovatele vysílání podstatný vliv, pokud

a) má přímý nebo nepřímý podíl na hlasovacích právech vyšší než 34 %, přičemž nepřímým podílem se rozumí podíl držený zprostředkovaně prostřednictvím ovládané osoby,

b) rozhoduje o většině jeho zaměstnanců, kteří jsou v přímé řídicí působnosti statutárního orgánu nebo jeho člena, anebo rozhoduje o osobách, které na základě mandátní nebo jiné smlouvy zajišťují významné správní, řídicí nebo obchodní činnosti provozovatele vysílání,

c) má možnost vykonávat rozhodující vliv na řízení provozovatele vysílání na základě smlouvy, zvláštního ustanovení ve stanovách, společenské smlouvě nebo zakladatelské listině, dohody s osobami, které jsou společníky nebo akcionáři provozovatele vysílání, a to bez ohledu na platnost nebo neplatnost takové dohody.

(3) Povinnosti uvedené v § 56 a 57 se nevztahují na provozovatele vysílání ze zákona a na provozovatele vysílání s krátkodobou licencí.

ČÁST SEDMÁ

SANKČNÍ USTANOVENÍ

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 1 AS 30/2004

(OBEZNĚ K POVAZE PRÁVNÍ ODPOVĚDNOSTI PROVOZOVATELE VYSÍLÁNÍ)

*Žalobkyně namítá, že otázka její odpovědnosti byla posouzena nepřiměřeně extenzivně s ohledem na to, že do obsahu vysílání zasahovala třetí osoba; v tom se však mýlí, neboť si špatně vykládá podstatu odpovědnosti provozovatele vysílání podle zákona č. 231/2001 Sb. Tato odpovědnost je odpovědností objektivní; sluší se ještě dodat, že této odpovědnosti není zásadně možno se zbavit za pomoci liberačních důvodů, a jde tedy o tzv. **odpovědnost za výsledek**. Sám zákon č. 231/2001 Sb. tyto pojmy nepoužívá; povaha odpovědnosti však plyne z povahy sankčních ustanovení tohoto zákona.*

V oblasti správního trestání objektivní odpovědnost převládá; nespádají sem pouze přestupky, u nichž se vyžaduje zavinění a jejichž subjektem může být toliko fyzická osoba. Pachatelem správního deliktu podle zákona č. 231/2001 Sb. může být jak osoba fyzická, tak osoba právnická; o přestupcích však zákon ve své sankční části (§ 59 – § 65) nepojednává, a tak i osoba fyzická, která coby provozovatel vysílání porušila tento zákon, je postihována bez ohledu na zavinění a bez možnosti liberace natožpak osoba právnická, již je i žalobkyně.

Žalobkyně se domnívá, že není možno shledat správní delikt při úplné absenci jednání u postihovaného subjektu; přehlíží však, že u daného typu odpovědnosti je lhostejné, zda byl zákon porušen v důsledku jejích vlastních činů. Žalobkyně odpovídá za výsledek v tomto případě tedy za to, že licenční podmínky budou plněny – a je jen její věcí, jak si tento výsledek zajistí. Je-li objektivně porušena některá z povinností, které má ze zákona plnit (resp. jejichž plnění má zajišťovat) provozovatel vysílání, nelze toto porušení a odpovědnost za ně přičíst nikomu jinému než právě provozovateli. Rozsah této odpovědnosti je tedy značný; stejně tak je však značný i rozsah práv, která jsou provozovateli svěřována udělením licence.

§ 59

Opatření k nápravě

(1) Jestliže provozovatel vysílání a provozovatel převzatého vysílání porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem nebo podmínky udělené licence, upozorní jej Rada na porušení tohoto zákona a stanoví mu lhůtu k nápravě.

(2) Délka lhůty k nápravě podle předchozího odstavce musí být přiměřená charakteru porušené povinnosti.

(3) Dojde-li k nápravě ve stanovené lhůtě, Rada sankci neuloží.

(4) Ustanovení odstavců 1 až 3 se nepoužijí, poruší-li provozovatel vysílání a provozovatel převzatého vysílání zvláště závažným způsobem povinnosti uvedené v § 32 odst. 1 písm. c), d) a e), a dále z důvodu uvedeného v § 63 odst. 1 a § 64 odst. 1.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 4 AS 34/2007

Smyslem a účelem tohoto institutu je nepochybně zajistit, aby provozovatel vysílání nebyl potrestán za deliktní jednání, jehož si nebyl vědom, tj. z procesního hlediska vzato, aby prvním úkonem vůči provozovateli nebylo oznámení o zahájení řízení o uložení pokuty za správní delikt. Tímto institutem se tak z obecného pohledu realizuje preventivní funkce správního trestání. Zákonodárce i na tomto místě dává prostor k dobrovolné nápravě závadného jednání provozovatele. Zákon nijak blíže nespecifikuje charakter „upozornění“ a ani nestanoví, do jaké míry musí být toto upozornění konkretizováno. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že v takovém případě je třeba vnímat „upozornění“ v materiálním smyslu, tedy předáním informace o tom, že provozovatel porušuje povinnosti stanovené zákonem a že mu hrozí sankce. Jak vyplývá ze správního spisu, takové informace se stěžovatelce dostalo ze strany žalované opakovaně, byť v souvislosti s jiným typem pořadu. Nejvyšší správní soud má za to, že v souladu s účelem a smyslem citovaných ustanovení zákona č. 231/2001 Sb. ve znění s účinností do 30. 5. 2006 nelze dovozovat, že by takové upozornění musela žalovaná činit u každé jednotlivé skutkové podstaty porušení téže zákonné povinnosti shledané u téhož provozovatele, nota bene u pořadu typu série, v nichž se závadné vzorce chování opakují a provozovatel si musí být vědom charakteru a dopadu v nich prezentovaného jednání.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 4 AS 58/2008

Z hlediska naplnění povinnosti předchozího upozornění je tedy podstatné pouze to, zda již v minulosti byla stěžovatelka žalovanou upozorněna na to, že explicitní zobrazování násilí je způsobilé ohrozit fyzický, psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých ve smyslu předmětného ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. V tomto ohledu je Nejvyššímu správnímu soudu z jeho rozhodovací činnosti známo, že žalovaná byla na prezentaci násilí v různých typech pořadů upozorňována (reportáž Psí zápasy) a také pokutována (např. některé díly seriálu Big Brother, nebo film Záhada vyvoleného). Nejvyšší správní soud nemůže zhodnotit, zda příkladný odkaz žalované na upozornění ve věci odvysílání upoutávky na pohádku „Z pekla štěstí 2“ se týkal či netýkal problematiky násilí, neboť ve spise není kopie tohoto upozornění založena a z jeho obsahu nelze ani zjistit nic bližšího o obsahu této upoutávky. K námitce stěžovatelky, že předchozí upozornění musí souviset jak se skutkovou podstatou správního deliktu, tak v daném případě i s povahou vysílaného pořadu, Nejvyšší správní soud opětovně poukazuje na svou předchozí judikaturu, a to konkrétně rozsudek ze dne 17. 9. 2008, č. j. 4 As 17/2008 – 119, (přístupný na www.nssoud.cz), v němž dospěl k názoru, že „věcná a časová souvislost upozornění se sankcionovaným deliktem je dosti vágním vymezením vazby mezi upozorněním na porušení zákona odvysíláním určitého pořadu a dalším porušením stejného ustanovení zákona obdobným způsobem a ve své podstatě je užitím racionálního teleologického výkladu ustanovení § 59 zákona č. 231/2001 Sb. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s tím, že aby se žalovaná mohla odkazovat na předchozí upozornění na porušení zákona uložené provozovateli, musí zde být dána alespoň rámcová věcná souvislost, která však již do značné míry vyplývá ze samotného významového rámce skutkové podstaty správního deliktu... Časovou souvislost však podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze stanovit ani rámcově.“ Nejvyšší správní soud vychází z tohoto právního názoru i v posuzované věci a dodává, že odvysílání scénky znásilnění v pořadu typu „seriálu“, jakým Ulice bezesporu je, rámcově souvisí i se závadnými scénami v některých dílech seriálu Big Brother, které obsahovaly prvky násilí ve spojení se sociální interakcí mezi muži a ženami. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud považuje podmínku předchozího upozornění za splněnou, a proto neshledal tuto námitku jako důvodnou.

Usnesení Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 11 Ca 462/2008

Vydané upozornění tak nepodléhá samostatně soudnímu přezkumu; jeho vydání je podmínkou řízení o uložení sankce za porušení téže zákonné povinnosti a jako jeden z podkladů zákonem stanovených pro vyvození postihu v konkrétních případech je soudem přezkoumáváno až v řízení o žalobě proti rozhodnutí o uložení sankce za správní delikt, kdy jednou z otázek přezkumu je, zda byl účastník již dříve upozorněn na porušení konkrétní právní povinnosti, pro jejíž další porušení je vedeno sankční řízení.

Ustanovení §59 zákona stanoví povinnost Rady upozornit provozovatele na porušení zákona, tedy informovat jej, že konkrétní jednání naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu. Materiálně však nezakládá práva či povinnosti, ani je neurčuje.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 6 AS 46/2008

Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem městského soudu, že napadené upozornění ve svém pivním věcném výroku není ve správním soudnictví samostatně přezkoumatelné, protože nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva a povinnosti stěžovatelky. Podle dosavadních publikovaných názorů „upozornění dle § 59 zákona o vysílání by mělo sloužit zejména jako prostředek směřující k bezodkladnému odstranění protiprávního stavu“ méně závažného charakteru (srov. Chaloupková, H., Holý, P. Zákon o provokování rozhlasového a televizního vysílání a předpisy související. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, str. 187). „Toto upozornění není správním rozhodnutím a není možno ho napadnout opravným prostředkem - žalobou. V upozornění musí být vymeteno porušení zákona, a to vymetení skutku, kterým k porušení povinnosti došlo. V tomto upozornění Rada pro rozhlasové a televizní vysílání stanoví zároveň lhůtu k nápravě. "Pokud by však již porušení nastalo a nešlo odstranit např. tím, že určitý pořad byl již odvysílán, Rada lhůtu k nápravě nestanoví a pouze upozorní na porušení povinnosti." (srov. Rozehnal, A. Mediální zákony. Komentář. Praha: ASPI, 2007, str. 174). K obdobnému závěru dospěl i Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí č. j. 8 Ca 238/2007 - 71 ze dne 27. 3. 2008. Napadené upozornění tedy nemá charakter soudně přezkoumatelného správního rozhodnutí, není ale ani zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Správní žalobě podléhá podle § 82 s. ř. s. takový protiprávní zásah, který je zaměřen proti žalobci nebo v jehož důsledku bylo proti žalobci přímo zasaženo, pokud takový zásah nebo jeho důsledky trvají nebo hrozí jeho opakování. Zásahem je myšlen protiprávní útok orgánu do žalobcových práv, přičemž takovýto útok sám nesmí být výrazem (výsledkem) řádné rozhodovací pravomoci těchto orgánů a jako takový se musí vymykat obvyklému přezkumnému či jinému řízení (srov. Wagnerová, E., Dostál M., Langášek, T., Pospíšil, I. Zákon o Ústavním soudu s komentářem. Praha: ASPI, 2007, str. 326). Zásahem je tedy myšlen spíše faktický úkon (zákaz vstupu na nějaké místo, provádění místního šetření, provádění kontroly, umístění v přijímacím středisku, pokyn k osobní účasti, donucení k opuštění nějakého místa, faktická změna rodného čísla), nikoli písemná upozornění či sdělení vypracovaná správními orgány (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2007, č. j. 2 Aps 1/2007 - 58, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2007, č. j. 2 Aps 1/2006 - 80, publikováno pod č. 1176/2007 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že napadené upozornění, neukládající stěžovatelce žádnou povinnost ani jinak nezasahující do jejích práv, není samostatně soudně přezkoumatelným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 7 AS 16/2009

Smyslem a účelem ust. § 59 zákona o vysílání je zajistit, aby provozovatel vysílání nebyl potrestán za deliktní jednání, jehož si nebyl vědom, tj. aby nebylo prvním úkonem vůči provozovateli

oznámení o zahájení řízení o uložení pokuty za správní delikt. Z obecného pohledu se tak realizuje preventivní funkce správního trestání. Zákonodárce tím dává prostor k dobrovolné nápravě závadného jednání provozovatele. Zákon o vysílání nijak blíže nespecifikuje charakter upozornění a ani nestanoví, do jaké míry musí být toto upozornění konkretizováno. Podle Nejvyššího správního soudu je třeba vnímat upozornění v materiálním smyslu, tedy jako předání informace, že provozovatel porušuje povinnosti stanovené zákonem a že mu hrozí sankce. Musí však přitom existovat alespoň rámcová věcná souvislost mezi upozorněním a později posuzovaným případem. Upozornění má tedy poskytnout provozovateli vysílání informaci o budoucí praxi stěžovatelky, tj. o tom, jaký obsah odvysílaných pořadů podle jejího názoru není v souladu se zákonem o vysílání a bude sankcionován. V daném případě je ale třeba zdůraznit, že skutková podstata správního deliktu podle ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání může být naplněna odvysíláním obsahově zcela odlišných pořadů, neboť k potenciálnímu ohrožení fyzického, psychického nebo mravního vývoje dětí a mladistvých může dojít nejen odvysíláním násilí či brutality, ale např. i odvysíláním sexuálních scén, scén, které v mladistvých a dětských divácích mohou vzbudit mylné představy o účincích a nebezpečnosti drog a alkoholu atd. Odkazuje - li tedy upozornění na porušení zákona, které nemá se sankcionovaným obsahem vysílání žádnou věcnou souvislost, byť jej stěžovatelka podřazuje pod stejné zákonné ustanovení, nelze dovodit, že by se provozovateli vysílání dostalo relevantní informace o budoucí praxi stěžovatelky. Pokud stěžovatelka u jednání poukázala na to, že by bylo určitě možno dohledat i případy, kdy protiprávní jednání bylo shledáno právě vtom, že byly odvysílány násilnosti či brutality, nic jí nebránilo dohledat tyto případy již ve správním řízení a na některý z nich odkázat v napadeném rozhodnutí.

Rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 8 Ca 126/2009

Městský soud v Praze shledal důvodnou námitku žalobkyně, že lhůta k nápravě ve smyslu ust. § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. byla stanovena žalovanou za použití neurčitěho pojmu. I dle názoru soudu pojem „ihned“ není pojmem dostatečně určitým a současně pak není z napadeného rozhodnutí zřejmé, proč žalovaná a na základě čeho (jakého ustanovení zákona) stanovuje lhůtu k nápravě. V odůvodnění pak tento výrok není vůbec zmíněn a tudíž odůvodněn a v této části je pak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

§ 59a

Rada v případě zjištění protiprávního jednání 12) , kterého se provozovatel vysílání nebo provozovatel převzatého vysílání dopustil na území Evropských společenství nebo v jiném státě tvořícím Evropský hospodářský prostor a které poškozuje nebo může poškodit společný zájem spotřebitelů 13) , rozhodnutím takové jednání zakáže.

§ 60

Pokuty

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 6 AS 30/2008

Řízení před Radou jako specifickým orgánem nadaným pravomocí monitorovat televizní vysílání a vyvozovat z tohoto monitoringu důsledky v oblasti správních deliktů nese specifické znaky, které neodpovídají jiným typům řízení o správních deliktech; jde o to, že Rada sama svou činností, ještě ve stadiích než zahájí správní řízení o udělení pokuty, již zjišťuje obsah vysílaných pořadů. Jde o obdobu situace správního orgánu, jenž je nadán pravomocí kontrolovat plnění určitých povinností a současně rozhodováním o sankcích za jejich porušení; takový orgán vyhotoví protokol o kontrole, při níž zjistí porušení zákona, a ten (protokol o kontrole) se pak stane podkladem pro rozhodnutí v sankčním řízení. V řízení o uložení pokuty v takovém případě nikdo nebude zpochybňovat, že takový správní orgán znal obsah kontrolního protokolu, jenž je součástí správního spisu (přičemž Nejvyšší správní soud ve své úřední činnosti neviděl případ, že by se potenciální delikvent domáhal provedení důkazu přečtením protokolu /listiny/ ze strany správního orgánu a vyhotovení protokolu o tomtéž). Ze strany Nejvyššího správního soudu jde ve vztahu k utváření skutkového podkladu pro rozhodnutí o setrvalý a dlouhodobě zastávaný názor vyjadřovaný kupř. v řadě rozhodnutí čtvrtého senátu (za všechny srov. např. sp. zn. 4 As 38/2007), jež nebyla zpochybněna ani při přezkumu těchto rozhodnutí ze strany Ústavního soudu (srov. např. usnesení sp. zn. IV. ÚS 2449/08, sp. zn. IV. ÚS 1979/08, sp. zn. III. ÚS 2122/08). Šestámu senátu je známo, že dílčím způsobem z této konstantní judikatury zcela ojediněle vybočil druhý senát zdejšího soudu (sp. zn. 2 As 59/2008) - změnu judikatury by však relevantně byl oprávněn přinést pouze rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, jemuž taková otázka předložena nebyla.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 9 CA 192/2009

Dále žalobce namítal, že stav věci nebyl zjištěn zákonem požadovaným způsobem a v zákonem požadované míře, neboť nebyl řádně proveden důkaz promítnutím záznamu posuzovaného spotu.

Tuto námitku shledal soud oprávněnou. Správní spis, jenž soudu předložila žalovaná, obsahuje návrh analytického odboru Úřadu Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Úřad“) žalované na usnesení ze dne 15.7.2008, identifikátor: 1026/2008, k němuž je přiložen záznam spotu (dále jen „analýza“), dále oznámení o zahájení řízení, usnesení o stanovení lhůty k vyjádření a žádost o doplnění informací ze dne 30.8.2008, sp.zn.: 2008/1165/vav/FTV, č.j.: vav/5810/08, vyjádření žalobce k zahájení správního řízení ze dne 14.11.2008, č.j.: PRV/147/08, návrh analytického odboru Úřadu žalované na usnesení sp.zn.: 2008/1165/vav/FTV a napadené rozhodnutí.

Žalovaná ukládá sankce podle zák. č. 231/2001 Sb. (§ 5). Rada je kolektivní orgán, který rozhoduje nadpoloviční většinou všech svých členů(§ 7 odst. 1, § 8). Nezbytným předpokladem kradnému posouzení toho, zda došlo ze strany účastníka řízení k porušení zákona č. 231/2001 Sb. je, aby každý z členů žalované byl osobně obeznámen sjednáním, v němž je spatřováno porušení povinností stanovené zákonem č. 231/2001 Sb. V případě rozhodování o porušení povinnosti

vyplývající z ust. § 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., podle kterého provozovatel vysílání je povinen zajistit, aby reklamy a teleshopping byly rozeznatelné a u provozovatele rozhlasového vysílání zřetelně zvukově, u provozovatele televizního vysílání zřetelně zvukově, obrazově či zvukově-obrazově oddělené od ostatních částí programu, pak lze náležité seznámení se věcí dosáhnout jen za předpokladu, že členové žalované shlédnou předmětné reklamy či teleshopping. Osobní vjem členů žalované totiž nemůže být nahrazen rozbořem Úřadu, neboť tento rozbor není schopen postihnout každou jednotlivost, jenž ve výsledku vytvoří u členů žalované konečný vnímaný obraz. Úřad, jehož posláním je vytvořit žalované odborné, organizační a technické zázemí, tak může vypracovat pro účely rozhodování žalované rozbor jednání žalobce z hlediska ustanovení zákona č. 231/2001 Sb. (§ 11). Avšak protože konečné rozhodnutí ve věci náleží pouze do působnosti žalované, jež se může ale nemusí ztotožnit s náhledem Úřadu, je nutné, aby žalovaná před svým rozhodnutím shlédla posuzovaný spot a na základě tohoto osobního vjemu a s přihlédnutím k rozboru Úřadu, posoudila jednání žalobce z hlediska zákona č. 231/2001 Sb. Vzhledem k tomu, že obsahem správního spisu není protokol o provedení důkazu promítnutím záznamu posuzovaného spotu (§ 18 správního řádu), a to přestože žalovaná v napadeném rozhodnutí a vyjádření k žalobě, tvrdí, že posuzovaný spot shlédla, nelze mít za to, že byl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností. K tomu soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 6.11.2008, č.j.: 2 As 58/2008-77, v němž tento soud dospěl k obdobnému závěru. Pro úplnost soud podotýká, že součástí spisového materiálu není ani protokol o hlasování Rady (§ 8 odst. 5), ač by jím být měl a zdůrazňuje, že žalovaná je podle s.ř.s. povinna předložit úplný spisový materiál. Je proto třeba, aby žalovaná svůj procesní postup napravila a nadále předkládala správní spis v zákonném rozsahu.

(1) Pokutu ve výši od 5 000 Kč do 2 500 000 Kč Rada uloží provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání, pokud

a) zařazuje do vysílání pořady, které bezdůvodně zobrazují umírající nebo lidi vystavené těžkému tělesnému nebo duševnímu utrpení způsobem snižujícím lidskou důstojnost,

b) neplní povinnosti podle § 31 odst. 2 a 3,

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 4 AS 81/2006

Nejvyšší správní soud konstatuje, že pro správné posouzení věci je důležité nejprve **učinit závěr o tom, o jaký typ pořadu se jednalo**, neboť to má bezesporu vliv na posouzení, zda ke správnímu deliktu vůbec došlo. Pojem „objektivita a vyváženosti“ informací je použit jak v ustanovení § 31 odst. 2, tak v ustanovení § 31 odst. 3 zmíněného zákona s tím, že odst. 2 se vztahuje na poskytování informací v rámci vysílání, tudíž na všechny typy programů, na které lze kritéria objektivity a vyváženosti vztáhnout. ... Na to pak navazuje speciální ustanovení § 31 odst. 3 téhož zákona, které se týká výlučně zpravodajských a politicko - publicistických pořadů, kde akcent na dodržování zásad objektivity a vyváženosti směřuje a váže se k tomu, aby v celku vysílaného programu nebyla jednostranně zvýhodňována žádná politická strana nebo hnutí, popřípadě jejich názory nebo názory jednotlivých skupin veřejnosti, a to s přihlédnutím k jejich reálnému postavení v politickém a společenském životě.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 7 AS 38/2004

Stěžovatel tedy měl především věcně definovat, co se rozumí pořadem zpravodajským, resp. politicko-publicistickým a poté uvést, zda pořad „České hlasování“ těmto znakům odpovídá či nikoliv, jak to také důvodně vytýká stěžovateli městský soud v napadeném rozsudku.

c) neposkytne nezbytný vysílací čas pro důležitá a neodkladná oznámení v naléhavém veřejném zájmu podle § 32 odst. 1 písm. k),

d) skartuje záznamy odvysílaných pořadů před uplynutím lhůty uvedené v § 32 odst. 1 písm. l),

e) neposkytne Radě vyžádaný záznam pořadu do 15 dnů ode dne doručení žádosti podle § 32 odst. 1 písm. l),

f) poruší povinnosti týkající se označování programu podle § 32 odst. 1 písm. n) a o),

g) nezabezpečí v kabelovém rozvodu umístění provozovatele celoplošného vysílání podle § 54 odst. 2,

h) neoznámí Radě, že došlo k technickým překážkám vysílání, které mu brání ve vysílání podle § 32 odst. 1 písm. p),

i) poruší povinnosti nebo nesplní podmínky při vysílání událostí značného společenského významu podle § 33 odst. 1 a 2,

j) neposkytuje záznam vysílání události, která je událostí značného společenského významu, je-li v přímém přenosu vysílána jiná událost značného společenského významu podle § 33 odst. 2,

k) poruší zákaz sponzorování zpravodajských a politicko-publicistických pořadů podle § 53 odst. 2,

l) nedodrží povinnosti stanovené pro vysílání reklam, teleshoppingu a sponzorovaných pořadů,

m) neposkytne Radě údaje potřebné pro účely kontroly podílu evropské tvorby a nezávislé tvorby podle § 47 odst. 1,

n) nezdůvodní plnění požadovaného podílu evropské tvorby a nezávislé tvorby podle § 47 odst. 2,

o) nedodrží ustanovení § 32 odst. 2.

(2) Pokutu ve výši od 10 000 Kč do 5 000 000 Kč Rada uloží provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání, pokud

a) nevyhradí stanovený podíl vysílacího času pro evropská díla a pro evropská díla vyrobená nezávislými výrobci podle § 42 až 44,

b) neoznámí Radě změnu údajů uvedených v žádosti o licenci podle § 21 odst. 2,

c) nepožádá Radu předem o souhlas se změnou časového a územního rozsahu vysílání a souboru technických parametrů podle § 21 odst. 1 písm. b),

d) nepožádá Radu předem o souhlas se změnou technických parametrů, nepožádá Radu předem o souhlas se změnou územního rozsahu vysílání u kabelových systémů,

e) nedodrží časový nebo územní rozsah vysílání a soubor technických parametrů,

f) nedodrží základní programovou specifikaci,

g) neplní licenční podmínky,

h) předem Radě neoznámí změnu skutečností uváděných v přihlášce k registraci podle § 29 odst. 1,

i) nevyhradí jeden kanál k vysílání programu pro potřeby místně omezené oblasti pokryté kabelovým systémem podle § 54 odst. 1,

j) nedodrží územní rozsah vysílání u kabelových systémů.

(3) Pokutu od 20 000 Kč do 10 000 000 Kč uloží Rada provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání, pokud

a) zařazuje do vysílání pořady, které propagují válku nebo líčí krutá nebo jinak nelidská jednání takovým způsobem, který je jejich zlehčováním, omlouváním nebo schvalováním,

b) zařazuje do vysílání pořady, které obsahují podprahová sdělení,

c) zařazuje do vysílání pořady, které mohou vážně narušit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých zejména tím, že obsahují pornografii a hrubé samoučelné násilí,

d) zařazuje do vysílání od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých,

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 8 As 17/2006

*Podstatným pro posouzení, zda se stěžovatel dopustil správního deliktu podle § 32 odst. 1 písm g) zákona o vysílání, tj. porušení povinnosti provozovatele televizního vysílání nezařazovat v době od 06.00 do 22.00 hod. pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, je, zda si mohla žalovaná závěr o této otázce učinit samostatně. Nejvyšší správní soud přitom již ve své předchozí judikatuře (rozsudek ze dne 26. 2. 2007, čj. 8 As 62/2005 66, www.nssoud.cz) dovodil, že „**hodnocení otázek týkajících se dopadu pořadu na vývoj dětí a mladistvých není a nemá být hodnocením odborníků. Stěžovatelka [pozn. Rada pro rozhlasové a televizní vysílání] je regulačním orgánem, který nastavuje standardy týkající se vysílání, jako***

kolektivní orgán rozhoduje hlasováním a konečné rozhodnutí proto není subjektivním názorem jedince, ale názorem skupiny vycházejí z průměrného vnímání společnosti.“

Možnost žalované samostatně posuzovat vysílání a dovozovat, zda provozovatelé plní zákonem stanovenou povinnost nezařazovat v době od 6.00 do 22.00 hod. pořady, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, se opírá o zákonný podklad a vyplývá i z charakteru tohoto kolektivního orgánu. Povinnost žalované vyžádat si znalecký posudek nebo vyjádření odborníků může být dána pouze ve zvlášť obtížných či sporných případech. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil názoru, že žalovaná je povinna vycházet ze znaleckého posudku u každého z monitorovaných pořadů, resp. pořadů, v souvislosti s nimiž ukládá sankci.

Žalovaná (tj. Rada – pozn. ZH) při svém rozhodování v této věci nemohla přihlížet k tomu, zda jiné subjekty, nepodléhající její rozhodovací pravomoci, svými výroky či jednáním rovněž ohrožují fyzický, psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých. Zákaz zakotvený v citovaném zákonném ustanovení se vztahuje ke stěžovateli jako provozovateli televizního vysílání. Ani kdyby stěžovatel prokázal tvrzení, že žalovaná nepřikročila k postihu v jiných případech odvysílání závadných pořadů, který mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, nezbavovala by tato skutečnost sama o sobě stěžovatele odpovědnosti za odvysílání podobného filmu v zákonem zakázané době. Odpovědnosti za protiprávní jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty správního deliktu, se totiž nelze bez dalšího zprostit pouhým poukazem na deliktní jednání jiného subjektu.

e) poruší povinnosti podle § 32 odst. 1 písm. a),

f) poruší povinnosti podle § 32 odst. 1 písm. c),

g) poruší povinnosti podle § 32 odst. 1 písm. r).

(4) Pokutu od 50 000 Kč do 5 000 000 Kč uloží Rada tomu,

a) kdo zasahuje do obsahu programu provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání v rozporu s § 31 odst. 1 a poruší povinnosti týkající se výroby nebo vysílání pořadů uvedených ve zvláštních zákonech 3) , 4) ,

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 9 CA 305/2008

Sankční odpovědnost podle §60, odstavce 4 písm. a), podle něhož byla žalobci udělena pokuta, proto míří na případy porušování televizní či rozhlasové licence každým, kdo do licencovaného programu neoprávněně zasahuje. Zákonem vymezená působnost v ustanovení §60, odstavce 4 tohoto zákona žalovanou opravňuje uložit pokutu každé osobě, která se zásahu do vysílání dopustila, tedy i žalobci.

b) kdo neoprávněně zasahuje do obsahu služeb přímo souvisejících s programem.

(5) Pokutu do výše 10 000 000 Kč Rada uloží tomu, kdo provozuje vysílání, aniž je k tomu oprávněn podle tohoto zákona nebo podle zvláštního zákona.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 1 AS 3/2007

Pro určení, zda online přenos programu „Ó.“ spadá do rámce ZRTV tak není určující, zda je či není přenášen technickými zařízeními umožňujícími dálkový přenos dat, a s ohledem na tuto skutečnost regulován, pokud se týká způsobu přenosu, též zákonem o elektronických komunikacích, ale pouze tím, zda tento online přenos splňuje zákonné znaky provozování převzatého televizního vysílání podle ZRTV. Pokud tak činí, technika přenosu není rozhodující. ZRTV neváže status služby coby televizního vysílání na použitou technologii přenosu.

(6) Pokutu od 20 000 Kč do 5 000 000 Kč uloží Rada provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání, pokud

a) poruší omezení některých jednání uvedených v § 21 odst. 6 a 7,

b) poruší oznamovací povinnost podle § 58,

c) poruší závažně licenční podmínky.

§ 61

Společná ustanovení o ukládání pokut

(1) Pokutu Rada uloží do jednoho roku ode dne, kdy se dozvěděla o porušení povinnosti, nejdéle však do 2 let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo. Správní řízení o uložení pokuty lze zahájit nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy Radě byl doručen záznam vyžádaný podle § 32 odst. 1 písm. l). Při ukládání pokut se postupuje podle správního řádu.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 1 AS 2/2005

*V daném případě je v § 61 odst. 1 zákona o vysílání uvedeno, že správní řízení lze zahájit nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy Radě byl doručen záznam vyžádaný podle § 32 odst. 1 písm. j), pak **to znamená, že později, než v určené tříměsíční lhůtě takové řízení zahájit nelze.** Pokud tedy je zahájení řízení o uložení pokuty po stanovené tříměsíční lhůtě vyloučeno, pak je za stavu, kdy zahájení řízení musí předcházet samotnému rozhodnutí o pokutě, nedůležité, že samotné rozhodnutí o uložení pokuty žalovaná vydala ve lhůtě pro její uložení. Jinými slovy, pokud žalovaná nezačala správní řízení o uložení pokuty ve stanovené zákonné tříměsíční lhůtě, nemohla již pokračovat v dalších procesních krocích a pokutu uložit.*

*Stanoví-li zákon lhůtu, dokdy nejpozději lze zahájit správní řízení z podnětu správního orgánu, jako je tomu právě v ustanovení § 61 odst. 1 zákona o vysílání, musí být v této lhůtě zahájení řízení účastníku také řádně oznámeno; **nejde o lhůtu pořádkovou, nýbrž o lhůtu prekluzivní, propadnou.** Jiný výklad by mohl vést k důsledkům, které jsou z hlediska požadavku včasného vyřizování věcí neakceptovatelné a které by znamenaly, že k doručení oznámení o zahájení správního řízení, a to dokonce řízení o uložení sankce, by mohlo dojít v podstatě libovolně kdykoli poté, kdy se správní orgán rozhodne takové řízení zahájit; žalovaný by byl při takovém výkladu limitován jen lhůtami danými k uložení pokuty.*

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 4 AS 30/2004

*... v případě, kdy je správní řízení zahajováno tzv. na návrh, je řízení zahájeno dnem, kdy takový návrh došel příslušnému správnímu orgánu, tedy, kdy se správní orgán o tomto návrhu „dozvěděl“. To koresponduje skutečnosti, že správní řízení je realizováno ve dvoustranném správněprávním vztahu mezi správním orgánem a účastníkem (účastníky) řízení. Tato povaha správního řízení se nemění ani v situaci, kdy je správní řízení zahajováno z podnětu správního orgánu. I přes skutečnost, že citované zákonné ustanovení neužívá formulaci „kdy byl první úkon v řízení účastníkovi oznámen“, resp. při písemné formě úkonu „kdy úkon účastníkovi došel“, je třeba jak s ohledem na jednotnou povahu správního řízení (jako realizace dvoustranného procesního vztahu) bez ohledu na způsob jeho zahajování, tak potom zejména i s ohledem na jazykový, logický a systematický výklad dikce: **z podnětu správního orgánu, je řízení zahájeno dnem, kdy tento orgán učinil vůči účastníku řízení první úkon, předmětné ustanovení vykládat tak, že účinky zahájení řízení spojuje s jeho oznámením účastníkovi.** Teprve z takového oznámení,*

tedy z podnětu učiněnému vůči účastníkovi, t. j. z logiky věci jako podnětu, který může a také má být účastníkem jako „učiněný“ vnímán (a nikoliv z dřívějšího rozhodnutí o zahájení řízení ex offio v době, kdy o něm účastník řízení nic neví), může být založen vznik předmětného procesně správního vztahu.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 6 CA 230/2008

Ve druhé větě citovaného ustanovení je samostatně stanovena lhůta 3 měsíců, ve které musí být zahájeno správní řízení. Tato lhůta se však podle citovaného ustanovení vztahuje pouze k případům, kdy si Rada vyžádala záznam pořadu. Dle názoru soudu nelze dovodit, že by zmiňovaná lhůta pro zahájení správního řízení měla platit i pro případy, kdy je správní řízení zahajováno na základě provedeného monitoringu, tj. kdy Rada předložení záznamu pořadu nevyžaduje. ... Neznamená to nastolení nerovnosti mezi provozovateli vysílání, neboť pro oba případy, ať je správní řízení zahajováno bez vyžádání záznamu pořadu nebo po jeho vyžádání, platí subjektivní a objektivní lhůty pro uložení pokuty stanovené ve větě první shora citovaného ustanovení.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 6 CA 262/2008

Pro určení počátku běhu uvedené jednorocní subjektivní lhůty je dle názoru soudu rozhodný okamžik, kdy správní orgán získá takovou sumu informací, z níž lze mít důvodně zato, že ke spáchání správního deliktu došlo. Ve smyslu ustanovení §41 soudního řádu správního pak tato subjektivní jednorocní lhůta neběží po dobu řízení před soudem, přičemž do tohoto řízení je třeba zahrnout jak řízení o žalobě, tak řízení o kasační stížnosti s tím, že uvedené doby se počítají.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 5 CA 20/2009

Počátek běhu subjektivní lhůty dle § 61 odst. 1 ZPRTV je odvozen od časového okamžiku, kdy se správní orgán dozvěděl o porušení povinnosti. Tímto okamžikem je třeba rozumět okamžik vědomosti o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní jejich předběžné právní zhodnocení. Nelze dovozovat, že by taková informace musela být zvlášť kvalifikovaná, musí však mít nezbytnou míru určitosti a věrohodnosti, která zabezpečuje, že řízení nebude zahájeno a vedeno na podkladě informací neověřených, nejasných či zjevně nevěrohodných. Dozvědět se o porušení povinnosti ve smyslu citovaného ustanovení § 61 odst. 1 ZPRTV neznámá postavit najisto, že k porušení zákona nesporně došlo, postačí, že vzniklo odůvodněné podezření, že se tak stalo; prokázání porušení zákona je předmětem dále vedeného správního řízení. Protože žalovaná rozhoduje jako kolektivní orgán, k jejímu obeznámení se s potřebným rozsahem skutkových okolností věci musí dojít určitým procesně upraveným postupem.

Ze správního spisu je zřejmé, že žalovaná se na svém 12. zasedání konaném ve dnech 13.-14.6.2006 rozhodla s žalobkyní zahájit správní řízení (z Oznámení o zahájení správního řízení vyplývá, že k tomuto rozhodnutí dospěla dne 14.6.2006), a to po té, co provedla analýzu předmětných vysílání.

Lze tedy spolehlivě dovodit, že uvedeného dne byly žalobkyni známe podstatné skutečnosti pro závěr o možném porušení daného zákonného ustanovení, šlo o určité, konkrétní skutečnosti, které odůvodňovaly podezření o porušení zákona, přičemž vědomost o skutkových okolnostech věci byla v takovém rozsahu, který žalované umožnil jejich předběžné právní posouzení; proto se i rozhodla zahájit s žalobkyni předmětné správní řízení. Den 14.6.2006 tedy určuje počátek běhu jednoleté subjektivní lhůty dle § 61 odst. 1 ZPRTV, která by, pokud by nebyla přerušena, v souladu s § 40 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, skončila svůj běh dne 14.6.2007.

Jak soud již shora uvedl, dne 2. srpna 2006 vydala žalovaná rozhodnutí sp.zn. 2006/422/had/CET, proti kterému žalobkyně podala žalobu vedenou pod sp. zn. 7 Ca 341/2006, která došla zdejšímu soudu dne 7. prosince 2006. V souladu s § 41 a § 32 s.ř.s., tak dne 7. prosince 2006 přestala lhůta dle § 61 odst. 1 ZPRTV běžet. Po dobu od 15.6.2006 (tj. ode dne následujícího po dni, který zakládá počátek běhu lhůty) do 6.12.2006 (tj. dne předcházejícího dni, v němž byl běh lhůty přerušen podáním žaloby) běžela lhůta po **175 dnů**.

Svůj běh lhůta opětovně započala až dnem následujícím po dni 26. června 2008, kdy nabyl právní moci zrušující rozsudek zdejšího soudu č.j. 7 Ca 341/2006-68, tj. řízení u soudu skončilo. Jednoroční subjektivní lhůta tak ve svém zbytku opětovně plynula ode dne 27. června 2006 a posledním jejím dnem byl den 2. ledna 2009.

Na žalobou napadeném rozhodnutí sp.zn. 2006/422/had/CET, č.j. had/429/09, se žalovaná usnesla dne 19.11.2008. Rozhodnutí bylo vypraveno dne 20. ledna 2009 a žalobkyni doručeno dne 21. ledna 2009.

Ve smyslu § 61 odst. 1 ZPRTV Rada ve stanovené lhůtě pokutu uloží. Při výkladu tohoto ustanovení dospěl soud k závěru, že uložit pokutu znamená vydat ve lhůtě rozhodnutí, kterým bude pokuta uložena. Podle § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, je třeba vydáním rozhodnutí rozumět předání stejnopisu písemně vyhotoveného rozhodnutí k doručení. Žalovaná tedy pokutu uložila dne 20. ledna 2009, kdy bylo žalobou napadené rozhodnutí vypraveno.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 3 AS 15/2009

Nejvyšší správní soud připomíná, že termín „dozvědět se o porušení povinnosti“ v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů týkající se vymezení subjektivních prekluzivních lhůt neznamená, že již v tom okamžiku musí být najisto postaveno, že k porušení povinnosti došlo, nýbrž postačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Samotné dokazování, že k porušení povinnosti došlo a kdo je za porušení povinnosti odpovědný, je předmětem řízení o správním deliktu. Proto zahájení řízení musí předcházet určitá skutečnost, z níž plyne důvodné podezření, že k porušení došlo (viz např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 2. 1995, č. j. 7 A 147/1994 - 17, nebo rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 2. 1998, č. j. 7 A 167/94 - 34). K počátku běhu subjektivní lhůty se vyjádřil rovněž Ústavní soud v nálezu ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/2005, přístupném na <http://nalus.usoud.cz>, v němž nejprve shledal, že jak termín „zjistí“, tak termín „dozví“ je nutné přes svou jazykovou

odlišnost posuzovat shodně. Dále zdůraznil, že předmětná subjektivní lhůta začíná běžet v okamžiku, kdy správní orgán provede "úvodní posouzení" vlastního či cizího podnětu k zahájení řízení, tzn. tehdy, kdy si základní skutečnosti v podnětu obsažené ověří a předběžně vyhodnotí. V této souvislosti rovněž odmítl názor, podle kterého by okamžik, kdy se správní orgán o porušení zákazu nebo nesplnění povinnosti dozvěděl, mohl být totožný s okamžikem, kdy je vydáno rozhodnutí, kterým se nesplnění zákazu nebo porušení povinnosti deklaruje. Podotkl, že předmětnou lhůtu zákonodárce do právního předpisu zakotvil jako prostředek ochrany účastníka správního řízení proti postupu orgánů veřejné moci, a proto je tomu potřeba přizpůsobit i interpretaci příslušných ustanovení a vyvarovat se takové, která by smysl lhůty zcela mýjela.

Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že ačkoliv jde o lhůtu subjektivní, počátek běhu takové lhůty nemůže být v žádném případě dán pouhým vědomím správního orgánu, resp. jeho pracovníků o porušení zákona. Pokud by se totiž počátek běhu subjektivní lhůty odvíjel od subjektivních postojů pracovníků příslušného orgánu k těmto zjištěním, tedy jejich myšlenkového postupu, při kterém dospěli k závěru, že určitá zjištěná skutečnost je porušením právních předpisů a kterých, byl by počátek běhu subjektivní lhůty odvislý od právně zcela neuchopitelných postojů pracovníků, např. jejich odbornosti, znalosti práva, pracovitosti, pohotovosti, ale i od personálního obsazení příslušného správního úřadu apod. (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 2. 1997, sp. zn. 7 A 167/94, či rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 2. 1995, sp. zn. 7 A 147/94). S takovými právně irelevantními skutečnostmi však zákon počátek běhu lhůt stanovených pro výkon veřejné správy nespojuje, neboť by tím popřel nejenom ústavněprávní požadavek právní jistoty, ale i další zásady činnosti správních orgánů (viz zejména § 2 a násl. správního řádu). Shora zmiňované „dozvědění se o porušení povinnosti“ jako počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty pro uložení sankce za správní delikt proto musí být založeno na objektivní skutečnosti, tj. například dni, kdy příslušný orgán rozhodl o zahájení příslušného řízení, či dni, kdy jiným dostatečným způsobem zachyceným ve správním spise vyjádřil své důvodné podezření, že došlo k porušení zákona (srov. s rozsudkem Nejvyššího

SPRÁVNÍHO SOUDU ZE DNE 29. 10. 2008, Č. J. 9 AS 42/2008 - 98, PŘÍSTUPNÝM NA WWW.NSSOUD.CZ).

Shora uvedené závěry tak jednoznačně vyvracejí domněnku stěžovatelky, že za okamžik, od kterého počíná běžet subjektivní jednorocní prekluzivní lhůta, tj. kdy se stěžovatelka dozvěděla o porušení povinnosti, lze považovat den, kdy žalovaná obdržela stížnost od pana Josefa Stangela na předmětný pořad Odložené případy. Tato skutečnost totiž není spjata

S ŽÁDNÝM „ÚVODNÍM POSOUZENÍM“ SPOČÍVAJÍCÍM V KVALIFIKOVANÉM PŘEDBĚŽNÉM VYHODNOCENÍ VĚCI.

Počátek běhu lhůty je totiž třeba spojit s objektivní skutečností, kdy správní orgán dospěl k závěru, že je dán důvodný předpoklad, že byl porušen zákon. Takovou objektivní skutečností je zejména rozhodnutí o zahájení správního řízení. V případě kolegiálního (§134 správního řádu) orgánu, jakým je žalovaná, je tímto okamžikem zasedání členů kolegiálního orgánu, na němž je přijato usnesení o tom, že bude zahájeno řízení o možném spáchání jiného správního

DELIKTU.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 4 AS 16/2009

Nejvyšší správní soud na tomto místě považuje za nutné zdůraznit, že za vydání rozhodnutí je nezbytné ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) s. ř. považovat předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19 s. ř. (tj. v dané věci 24. 9. 2008, kdy bylo napadené rozhodnutí předáno k doručení, nikoli 13. 6. 2008, kdy bylo napadené rozhodnutí vyhotoveno, příp. 3. 6. 2008, kdy kolegiální orgán přijal usnesení, že stěžovatelka spáchala jiný správní delikt podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb.). V tomto případě nezvykle dlouhá doba od okamžiku rozhodnutí, resp. vyhotovení napadeného rozhodnutí (dne 13. 6. 2008), do doby jeho vydání sice plně nekonvenuje smyslu a účelu § 71 odst. 1 s. ř., nicméně nemá však vliv na plynutí předmětné prekluzivní lhůty.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 9 CA 192/2009

Námítka prekluze nepovažuje soud za oprávněnou. Je tomu tak proto, že ust. § 61 odst. 1 věta první zákona č. 231/2001 Sb. obecně vymezuje subjektivní a objektivní lhůty, ve kterých je žalovaná oprávněna uložit pokutu. Počátek běhu subjektivní lhůty je dán okamžikem, kdy se žalovaná dozvěděla o skutku, kterým byl porušen zákon, počátek běhu objektivní lhůty je pak dán okamžikem, kdy došlo k porušení povinnosti. V případě správního řízení o uložení pokuty, při němž je podle ust. § 32 odst. 1 písm. 1) zákona č. 231/2001 Sb. vyžadován záznam odvysílaných pořadů, pak věta druhá § 61 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. stanoví zvláštní objektivní lhůtu k uložení pokuty, a to do 3 měsíců ode dne kdy byl žalované doručen záznam. Běh zvláštní promlčecí lhůty k

uložení pokuty je však vždy podmíněn úkonem žalované, směřující k poskytnutí záznamu vůči provozovateli rozhlasového a televizního vysílání. Jelikož v daném řízení nebyl vyžadován záznam podle ust. § 32 odst. 1 písm. 1) zákona č. 231/2001 Sb., neboť žalovaná ho měla na základě prováděného monitoringu (§ 5 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb.) k dispozici, neuplatnila se vůči žalobci tříměsíční promlčecí lhůta k uložení pokuty podle věty druhé § 61 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. Obecná objektivní a subjektivní lhůta pak byla v daném případě dodržena. Žalovaná rozhodla o zahájení řízení pro možné porušení ust. § 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., kterého se žalobce měl dopustit tím, že označení sponzora Dieta, produkt časopis, vysílané premiérově dne 1.6.2008, ve 20:49:45 hodin na programu Prima televize, nebylo odděleno reklamou, na 14 zasedání konaném ve dne 29. - 30.7.2008. Napadené rozhodnutí pak bylo žalobci doručeno dle doručky založené ve správním spisu dne 6.5.2009.

(2) Při ukládání pokuty za porušení povinnosti podle tohoto zákona Rada přihlíží k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 1 AS 10/2007

... jedním z kritérií pro ukládání pokuty podle § 61 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. je postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu; o tomto postavení nepochybně vypovídá **nejen velikost provozovatele z hlediska pokrytí obyvatelstva, ale i sledovanost jeho vysílání**, kteréžto hledisko vzala v úvahu již žalovaná a ještě více je zdůraznil městský soud.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 5 CA 86/2009

Kritérium „povaha vysílaného pořadu“ je zhodnoceno dostatečně: významný pro uložení pokuty je fakt, že program, do nějž byl program zařazen, je určen širokému okruhu diváků, a nikoli jen určité omezené skupině; to znamená vysokou pravděpodobnost, že

sledování pořadu mohou být vystaveni i děti a mladiství, jimž se program Nova jako jedné z cílových skupin nijak nevyhýbá. Srovnávání plnoformátového programu s programem zaměřeným na vysílání filmů a seriálů by k charakteristice daného pořadu nijak nepřispělo. Ani skutečnost, že žalobkyně není provozovatelem vysílání ze zákona, a nemá tedy vůči divácké veřejnosti tak vysokou odpovědnost, jí neprospívá. Ať je totiž rozsah odpovědnosti žalobkyně (ve smyslu etickém) vůči divákům jakýkoli, nepochybně do něj spadá povinnost neporušovat zákon o rozhlasovém a televizním vysílání a konkrétně nevystavovat děti a mladistvé hrozbám pro jejich řádný

vývoj. Tato povinnost je o to výraznější, že program žalobkyně má velmi vysoký podíl sledovanosti; důležitá je tato faktická okolnost, nikoli rozdílné právní postavení žalobkyně a provozovatele vysílání ze zákona. Soud má dále za to, že údaj o sledovanosti programu jako celku charakterizuje dostatečně jak postavení provozovatele, tak dosah vysílání: zjišťovat sledovanost konkrétního pořadu (či dokonce konkrétního dílu určitého pořadu) je pro účely řízení o správním deliktu podle § 32 odst. 1 písm. g) neúčelné.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 11 CA 134/2008

Zatímco soud má za to, že skutečnost, že žalobce provozuje celoplošné vysílání, může být kritériem pro posouzení výše uložené pokuty, neboť tato skutečnost se projevuje tím, že vysílání pořadů může sledovat vysoký počet obyvatel, je nutno přisvědčit žalobci, že je problematické považovat za přitěžující okolnost skutečnost, že došlo k odvysílání pořadu v den pracovního klidu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatuje, že považuje za přitěžující den a čas, ve kterém byl pořad do vysílání zařazen, když se jednalo o neděli od 20.00 hodin, tedy hlavní vysílací čas, den pracovního klidu. Žalovaný již blíže neodůvodnil, proč skutečnost, že došlo k vysílání v neděli – v den pracovního klidu – je okolností přitěžující. V tomto směru je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Určitou opodstatněnost shledal soud i ve vztahu k námitce, v níž žalobce poukazuje na hledisko sledovanosti. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že pořad měl poměrně vysokou sledovanost 15,8%, s jedním procentem sledovanosti diváků starších 14 let, aniž by blíže zdůvodnil, proč právě toto procentní číslo považuje za sledovanost poměrně vysokou. Také v této části je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Obdobně to platí ve vztahu k námitce, v níž žalobce projevil nesouhlas s tím, že jako přitěžující okolnost byla hodnocena skutečnost, že žalobce je veřejnoprávním provozovatelem televizního vysílání. Je zřejmé, že žalobce, stejně jako komerční televize, je povinen dodržovat zákon, a v případě, že se shledá porušení zákona, přichází v úvahu vyvození sankční odpovědnosti. Samotná skutečnost, že žalobce je veřejnoprávním subjektem nezakládá důvod proto, aby jen z tohoto titulu byla z hlediska sankční odpovědnosti založena nerovnost jednotlivých subjektů. Z ustanovení § 61 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. sice vyplývá, že jedním z hledisek při ukládání pokuty je i hledisko postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy, to však neznamená, že by bylo možno bez bližšího zdůvodnění pouze konstatovat, že žalobce je veřejnoprávním subjektem založeným zákonem, čemuž by měl odpovídat obsah vysílání, jak bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí, aniž by bylo zhodnoceno postavení žalobce podle kritérií, uvedených v § 61 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb.

(3) Rada stanoví výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání a k výši případného finančního prospěchu.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 8 As 17/2006

Městský soud v této souvislosti uzavřel, že neodůvodnění jednoho hlediska pro stanovení výše pokuty, tj. skutečnost, že žalovaná nezkoumala výši finančního prospěchu stěžovatele, nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí žalované. Podle městského soudu je zřejmé, že toto hledisko vzhledem ke svému charakteru nemohlo být a nebylo využito pro stanovení výše pokuty. Nejvyšší správní soud však nemůže takto obecnému závěru městského soudu přisvědčit. Nejsou-li některá ze zákonných hledisek pro uložení pokuty relevantní, měl by se správní orgán alespoň stručně s jejich nepodstatností vypořádat. Taková úvaha přitom

nemůže být nahrazena, jako v posuzované věci, teprve vyjádřením k žalobě, či jiným úkonem učiněným v rámci přezkumu správního rozhodnutí soudem.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 4 AS 34/2007

Nedůvodným shledal soud i namítané nesprávné posouzení míry zavinění, neboť z hodnocení žalovanou jednoznačně vyplývá, že vědomost a úmysl žalobce shledala žalovaná ve skutečnosti, že žalobce byl tím, kdo rozhodl, které úseky z již nabraného materiálu do vysílání zařadí a rovněž tak byl žalobce tím, kdo ovlivňoval obsah a průběh pořadu (i tím, jaké úkoly Velký Bratr zadával k plnění a jak účastníky za jejich plnění odměňoval). Ve vztahu k nesprávnému hodnocení závažnosti věci žalovanou soud uvádí, že mezi prezentaci závadných prvků zařadila žalovaná násilí, navádění ke krádeži odměněné cigaretami, požívání alkoholu a kouření, to vše ve střední intenzitě. Soud má za to, že takové hodnocení závažnosti věci, byť je provedeno velmi stručným a ne zcela vyčerpávajícím způsobem, ob stojí a není namístě napadené rozhodnutí pro ne zcela pregnantní odůvodnění závažnosti věci rušit, a to již vzhledem ke skutečnosti, že i když žalovaná posoudila závažnost věci ve střední intenzitě (což znamená, že závadné prvky tj. násilí, navádění ke krádeži odměněné cigaretami, užívání alkoholu a kouření by v předmětném pořadu mohly být v intenzitě nižší či vyšší), byla žalovanou uložena pokuta ve výši toliko 5% maximální možné částky, tj. toliko při dolní hranici zákonem stanoveného rozpětí pokuty, přičemž žalovaná ani nezkoumala finanční prospěch účastníka řízení daného pořadu, což de facto znamená, že finanční prospěch účastníka řízení při stanovení výše pokuty vůbec nehodnotila, tedy ani v jeho neprospěch.“

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že městský soud se dostatečně vypořádal s námitkou, že žalovaná údajně postupovala při ukládání pokuty nezákonně. Nejvyšší správní soud musí ovšem přisvědčit stěžovateli v tom, že žalovaná se samostatně nezabývala všemi kritérii vymezenými v § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb., konkrétně kritériem „typu závadného vysílání“, který byl bez dalšího přiřazen k výkladu pojmu „povaha pořadu.“ Je pravdou, že zákonná kritéria jsou velmi neurčitá a vzájemně mnohdy úzce propojená. Ne všechna ovšem musejí být nutně pro konkrétní posuzovanou věc stejně důležitá či určující. Při vypořádání se s nimi musí správní orgán uvést, které kritérium bylo pro jeho posouzení klíčové a v čem spatřuje jeho relevanci pro uložení pokuty a stanovení její výše v konkrétním případě. Tato argumentace dotváří smysl a význam výroku správního rozhodnutí o uložení pokuty ve stanovené výši. Z předchozí judikatury Nejvyššího správního soudu v případech odůvodňování výše sankce při správním trestání vyplývá závěr, že správní orgán se při ukládání trestu (tj. v tomto případě pokuty) musí výslovně zabývat všemi kritérii, která zákon stanovuje. V případě, že některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se s takovým kritériem alespoň stručně vypořádat a zdůvodnit jeho nepodstatnost (viz blíže rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 27. září 2007, č.j. 8 As 17/06 – 78, přístupný na www.nssoud.cz).

V posuzované věci se jednalo konkrétně o opominutí kritéria „typu závadného vysílání“, které je ovšem dle dikce ustanovení § 61 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. velmi blízké kritériu „povahy vysílaného programu“, jež žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí zhodnotila. Nejvyšší správní soud proto vážil, zda absence výslovného hodnocení tohoto kritéria „typu závadného vysílání“ mohla změnit stanovení výše pokuty. Nejvyšší správní soud v posuzované věci shledal, že argumentace žalované sice nesplňuje požadavek výslovného zhodnocení všech uvedených kritérií, avšak na druhé straně uvádí, které kritérium bylo pro žalovanou při rozhodování o uložení pokuty a stanovení její výše rozhodující. Přitom si položil otázku, jakým způsobem je možno od sebe odlišit významové pole pojmu „typ závadného vysílání“ a „povaha vysílaného programu.“ Dospěl k závěru, že jelikož v zákoně č. 231/2001 Sb. nejsou tato kritéria nijak explicitně legálně definována, lze vycházet z jejich obecného jazykového významu. Tento význam je pak podle mínění Nejvyššího správního soudu natolik příbuzný, že nelze dovodit zásadní pojmové znaky, které by sémanticky odlišovaly předmětná kritéria. Obdobně ani absence explicitního výkladu kritéria finančního prospěchu stěžovatelky nepůsobí nepřezkoumatelnost správní úvahy, k čemuž Nejvyšší správní soud na margo věci dodává, že v posuzované věci by jeho hodnocení postrádalo jakýkoliv smysl vzhledem ke skutkové podstatě posuzovaného deliktního jednání, spočívajícího v rovině narušení nemotných hodnot a statků souvisejících s osobností nezletilého.

Proto dospěl Nejvyšší správní soud k přesvědčení, že byť analýza naplnění kritéria „typu vysílání“ a „finančního prospěchu“ jako výslovně označených kritérií chybí v odůvodnění správní úvahy žalované co do výše pokuty, nejde o natolik významný nedostatek odůvodnění, který by mohl způsobit nepřezkoumatelnost právní úvahy jako celku.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 8 AS 17/2006

Přezkoumává-li soud rozhodnutí vydané v rámci správního trestání, které bylo napadeno ve všech svých právních závěrech, jak lze v posuzované věci dovodit z žalobního tvrzení stěžovatele namítající nesplnění zákonných hledisek pro uložení sankce, postupuje v několika krocích. Nejprve se k žalobní námitce zabývá tím, zda se žalobce skutečně dopustil skutku, který je mu vytýkán, a zda je takový skutek správním deliktem a zda jej správní orgán správně kvalifikoval. Poté zkoumá, zda byl žalobce potrestán druhem trestu stanoveným pro daný delikt zákonem a konečně hodnotí, zda správní orgán při uložení trestu přihlédl ke všem zákonným kritériím a zda nepřekročil meze správního uvážení. I tehdy, nepochybí-li správní orgán při kvalifikaci správního deliktu, zvolí správný druh trestu a uloží jej v mezích stanovených zákonem, bude jeho rozhodnutí k žalobní námitce zrušeno, nezhodnotil-li řádně při ukládání trestu všechna zákonná kritéria, která mohla

mít   vliv   na   výši   trestu.

Stěžovatel v žalobě mj. namítl, že nebyla splněna všechna kritéria pro uložení pokuty, neboť žalovaná nevzala při ukládání pokuty v úvahu typ pořadu a výši finančního prospěchu stěžovatele. Tato námitka je důvodná.

Základní kritéria, jimiž je žalovaná při ukládání pokut vázána, upravuje § 61 odst. 2, 3 zákona o vysílání. Při ukládání pokuty za porušení povinnosti podle citovaného zákona tak žalovaná přihlíží k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči dětem a mladistvým v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Dále žalovaná stanoví výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závažného vysílání a k výši případného finančního prospěchu. Z nyní napadeného rozhodnutí žalované je zřejmé, že se zabývala postavením provozovatele, povahou vysílaného programu a závažností a mírou zavinění, ale již z něj není zřejmé, zda zkoumala i další kritéria.

Městský soud v této souvislosti uzavřel, že neodůvodnění jednoho hlediska pro stanovení výše pokuty, tj. skutečnost, že žalovaná nezkoumala výši finančního prospěchu stěžovatele, nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí žalované. Podle městského soudu je zřejmé, že toto hledisko vzhledem ke svému charakteru nemohlo být a nebylo využito pro stanovení výše pokuty. Nejvyšší správní soud však nemůže takto obecnému závěru městského soudu přisvědčit. Nejsou-li některá ze zákonných hledisek pro uložení pokuty relevantní, měl by se správní orgán alespoň stručně s jejich nepodstatností vypořádat. Taková úvaha přitom nemůže být nahrazena, jako v posuzované věci, teprve vyjádřením k žalobě, či jiným úkonem učiněným v rámci přezkumu správního rozhodnutí soudem.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 11 CA 134/2008

Zatímco soud má zato, že skutečnost, že žalobce provozuje celoplošné vysílání, může být kritériem pro posouzení výše uložené pokuty, neboť tato skutečnost se projevuje tím, že vysílaný pořad může sledovat vysoký počet obyvatel, je nutné přisvědčit žalobce, že je problematické považovat za přítěžující okolnost skutečnost, že došlo k odvysílání pořadu v den pracovního klidu. ... Žalovaný již blíže neodůvodnil, proč skutečnost, že došlo k vysílání v neděli – v den pracovního klidu – je okolností přítěžující.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 2 AS 58/2008

Zdejší soud připouští, že mohou existovat delikty, v jejichž případě nelze při rozhodování o výši pokuty za ně ukládané zohlednit všechna zákonná kritéria. Tam, kde je zohlednit lze, je však správní orgán zohlednit musí. Správní orgán si totiž v žádném případě nesmí kritéria vybírat dle své libovůle – to by totiž mohlo vést k tomu, že v jednom případě zohlední všechna ta měřítká, která svědčí ve prospěch porušitele ustanovení ZRTV, zatímco v jiném by postupoval právě naopak. Takový postup by pak byl v rozporu s § 2 odst. 4

správního řádu, dle něhož správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Pokud by si při stanovování výše pokuty správní orgán zákonná kritéria sám vybíral, pak by svou správní úvahu fakticky absolutizoval. To by ovšem vedlo k naprostému popření hledisek, která zákon stanovuje a která mají svůj smysl.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 4 AS 58/2008

Ve své předchozí judikatuře se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval správným způsobem aplikace předmětných kritérií a dospěl k závěru, že nikoliv všechna kritéria musejí být nutně pro konkrétní posuzovanou věc stejně důležitá či určující. Při vypořádání se s nimi musí správní orgán uvést, které kritérium bylo pro jeho posouzení klíčové a v čem spatřuje jeho relevanci pro uložení pokuty a stanovení její výše v konkrétním případě (viz blíže citovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 4 As 34/2007 – 129, přístupný na www.nssoud.cz). Stejný názor zaujal při posouzení i městský soud. Stěžovatelka naproti tomu argumentovala rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 8 As 17/06 – 78, přístupný na www.nssoud.cz, v němž zdejší soud zaujal názor, že pokud některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se s takovým kritériem alespoň „stručně vypořádat a zdůvodnit jeho nepodstatnost.“ Nejvyšší správní soud k tomu považuje za nutné zdůraznit, že tyto jeho právní názory jsou v naprosté vzájemné shodě a tvoří stabilní součást optiky, jíž nazírá na tuto problematiku v obdobných případech. Pro stručné vypořádání se s nepodstatností kritéria podle názoru zdejšího soudu postačí mnohdy i kontext odůvodnění rozhodnutí žalované, která tím, že odůvodní relevantní kritéria, zároveň implicity zbývající kritéria kvalifikuje jako nepodstatná. Pokud žalovaná byť jen stručně uvede, že některá kritéria nehodnotila, protože jsou pro danou věc nepodstatná, je na soudu, aby zvážil, zda takto formulovaná úvaha je přezkoumatelná, či nikoliv. Městský soud v posuzované věci vyslovil názor, že „nižší intenzita odůvodnění ostatních kritérií, která jsou bez významu pro posuzovanou věc, nemohla způsobit nepřezkoumatelnost právní úvahy žalované jako celku.“ Povinnost žalované stručně se vypořádat se všemi pro posouzení věci podstatnými kritérii tak byla v posuzované věci naplněna.

Relativně samostatnou námitku v rámci třetího bodu kasační stížnosti tvoří námitka stěžovatelky směřující ke kritériu míry zavinění, k němuž stěžovatelka poukázala na skutečnost, že již dříve odvysílala obdobnou scénu a nebyla za její odvysílání žalovanou sankcionována. Domnívá se proto, že byla při odvysílání předmětného pořadu chráněna „legitimním očekáváním“, a proto ani v předmětné věci nezavinila porušení zákona. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že problematika „legitimního očekávání“ je spojena s působením principu právní jistoty adresátů aplikace práva jako stěžejní součástí ideového základu materiálního právního státu. Legitimní očekávání adresátů veřejné správy obecně může být založeno na základě setrvalé „správní praxe“ správních úřadů. Aplikovatelnost zásady ochrany legitimního očekávání, které vzniklo na základě dosavadní aplikační praxe, je však omezena tím, že nesmí jít o „nezákonné“ legitimní

očekávání. V oblasti trestání je dosah zásady legitimního očekávání přirozeně omezen zásadou „ignorantia legem neminem excusat“. Pokud tedy v jednom případě stěžovatelka nebyla za své deliktní jednání sankcionována, a v předmětné nyní posuzované věci již ano, pak takový postup žalované nezakládá legitimní očekávání stěžovatelky, že za odvysílání scén obsahujících násilí, za něž byla již dříve v jiných případech pokutována, nemůže být v souladu se zákonem postižena.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 4 AS 60/2008

V posuzované věci městský soud uvedl, že nedostatek odůvodnění kritéria „typu vysílání“ a „finančního prospěchu“ není významným nedostatkem odůvodnění, který by byl sto způsobit nepřezkoumatelnost právní úvahy žalované jako celku. Dále městský soud konstatoval, že hodnocení kritérií žalovanou ob stojí, neboť žalovaná se snažila vzít zřetel na přitěžující i polehčující okolnosti. Finanční prospěch stěžovatelky žalovaná vůbec nehodnotila, což znamená, že ani v neprospěch stěžovatelky. Nejvyšší správní soud se s touto úvahou městského soudu zcela ztotožňuje a dodává, že kritérium typu vysílání by bylo v napadeném rozhodnutí naprosto nadbytečné odůvodňovat, neboť z kontextu napadeného rozhodnutí (bod I.) je jednoznačně zřejmé, že se jedná o pořad typu „cyklus“ (tj. seriál) s kriminalistickou (detektivní) tematikou. Tento argument by zřejmě do aplikačního úsudku žalované co do určení výše ukládané pokuty nepřinesl nic nového, a proto Nejvyšší správní soud konstatuje, že nebyl pro přezkoumatelnost určení výše pokuty nutný. U kritéria finančního prospěchu Nejvyšší správní soud považuje za nutné podotknout, že toto kritérium lze hodnotit pouze u pořadů, u nichž lze konkrétní finanční prospěch získaný jejich odvysíláním ve správním řízení prokázat (např. u pořadu typu reklamy). Způsob, jakým se s tímto kritériem žalovaná vypořádala, plně odpovídá standardům požadovaným zákonem a judikaturou (stěžovatelkou namítaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 8 As 17/06 – 78, přístupný na www.nssoud.cz), neboť žalovaná výslovně v napadeném rozhodnutí uvedla, že se tímto kritériem nezabývala proto, že ho nelze prokázat v konkrétní výši důkazními prostředky jí dostupnými. Žalovaná tak stručně odůvodnila, proč toto kritérium nehodnotila, což Nejvyšší správní soud stejně jako městský soud považuje za naprosto dostačující a přezkoumatelnou úvahu. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani těmto námitkám stěžovatelky.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 5 AS 74/2008

Jak již tento soud ve své judikatuře konstatoval, „zákonná kritéria pro ukládání pokut (jsou) velmi neurčitá a vzájemně mnohdy úzce propojená. Ne všechna ovšem musí být nutně pro konkrétní posuzovanou věc stejně důležitá či určující. Při vypořádávání se s nimi musí správní orgán uvést, které kritérium bylo pro jeho posouzení klíčové a v čem spadá jeho relevanci pro uložení pokuty a stanovení její výše v konkrétním případě. Tato argumentace dotváří smysl a význam výroku správního rozhodnutí o uložení pokuty ve stanovené výši. Z předchozí judikatury Nejvyššího

správního soudu v případech odůvodňování výše sankce při správním trestání vyplývá závěr, že správní orgán se při ukládání trestu (tj. v tomto případě pokuty) musí výslovně zabývat všemi kritérii, která zákon stanovuje. V případě, že některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se s takovým kritériem alespoň stručně vypořádat a odůvodnit jeho nepodstatnost (viz blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. září 2007, č. j. 8 As 17/2006 — 78, přístupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o pokutě shledává, že se stěžovatel samostatně nezabýval všemi kritérii vymezenými v § 61 odst. 2 a 3 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání. Citované ustanovení mu ukládá přihlížet taktéž k povaze vysílaného programu, typu a dosahu závadného vysílání a k výši případného finančního prospěchu. Těmito kritérii se stěžovatel v napadeném rozhodnutí nezabýval. Stěžovatel k těmto kritériím pouze konstatoval, že stěžovatel je provozovatelem regionálního vysílání bez dalšího bližšího odůvodnění.

Výtku městského soudu, že v odůvodnění výše pokuty měla být posuzována nebezpečnost jednání žalobce, shledal Nejvyšší správní soud důvodnou. „Nebezpečnost“ nebo také „škodlivost“ jednání žalobce, jejíž zkoumání požaduje městský soud totiž není žádným novým — dalším kritériem. „V literatuře se správním deliktem označuje zpravidla protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, za které ukládá správní orgán trest stanovený normou správního práva. ... Protiprávnost je normativním vyjádřením skutečnosti, že pachatel porušil povinnosti stanovené zákonem na ochranu hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem, že protiprávní jednání je v rozporu se zájmy společnosti, je společensky nebezpečné, škodlivé. Není-li naplněn pojmový znak protiprávnosti, nelze uplatňovat odpovědnost za jednání, které se po formální stránce podobá správnímu deliktu. Správním deliktem je pouze jednání nedovolené, protiprávní.“ (viz Dušan Hendrych a kolektiv, Správní právo — obecná část, Nakladatelství C.H. BECK/SEVT, Praha 1994, strana 84 a následující).

Pro doplnění ještě k právu správního soudu snížit pokutu (tzv. moderace):

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 4 AS 73/2008

Podle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. je soud oprávněn při přezkumu rozhodnutí, jímž byl uložen trest za správní delikt, nejsou-li důvody pro zrušení takového rozhodnutí, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. K tomu Nejvyšší správní soud dále podotýká, že při moderaci uloženého trestu soudem podle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. je soud vázán především dodržáním zákonných mezí správního uvážení, což městský soud v předmětné věci dodržel. Dále je soud povinen dostát požadavku principu předvídatelnosti, tj. obdobného postupu v obdobných případech, a principu proporcionality, tedy uložení trestu přiměřeného skutkovým okolnostem spáchaného deliktu. Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, moderuje-li soud trest za správní delikt, musí též odůvodnit, v čem spatřuje zjevnou nepřiměřenost trestu a na základě jakých kritérií dospěl k jím stanovené výši trestu. Pouhé konstatování zjevné nepřiměřenosti trestu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004 - 82, přístupný na www.nssoud.cz). Městský soud nejen že výslovně argumentoval zásadou proporcionality, ale i výslovně označil

kritérium poměrování, tj. v tomto případě rozhodnutí stěžovatelky v obdobných případech, s nimiž stěžovatelka městský soud při jednání dne 24. 7. 2008 seznámila. Pro dokreslení těchto úvah Nejvyšší správní soud poukazuje i na svůj setrvalý zastávaný právní názor, že v případě uložení pokuty při dolní hranici zákonné sazby tento fakt sám o sobě napovídá tomu, že se nejednalo o nepřiměřenou pokutu (k tomu blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, přístupné na www.nssoud.cz).

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 7 AS 15/2009

V části správního rozhodnutí týkající se výše uložené pokuty stěžovatelka mimo jiné uvedla, že „Česká televize je veřejno-právním provozovatelem televizního vysílání na základě zákona, čemu by měl odpovídat i obsah jejího vysílání.“ a, že „Pořad měl poměrně vysokou sledovanost 15,4 % (1 % sledovanosti = 88 000 diváků starších 14 let).“ Za přitěžující okolnost označila „den a čas, ve kterém byl pořad do vysílání zařazen, jednalo se o neděli od 20:00 hodin, tedy hlavní vysílací čas, den pracovního pokoje.“

Tvrdí - li stěžovatelka v kasační stížnosti, že je obecně známo, že ve dnech pracovního klidu se u televizních obrazovek vyskytují děti ve zvýšené míře a že v mediální oblasti je obecně známo, že za velmi vysokou lze považovat sledovanost kolem 30 %, jedná se de facto o dodatečnou a opožděnou snahu korigovat nedostatky odůvodnění svého rozhodnutí. Totéž platí i pro související stížní námitku týkající se postavení ČT jako veřejnoprávního provozovatele televizního vysílání. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58, www.nssoud.cz, ve kterém zdejší soud vyslovil, že „Nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozbohem právní problematiky učiněným až v kasační stížnosti podané proti rozhodnutí soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno jako nepřezkoumatelné pro nedostatky v odůvodnění.“

Závěru městského soudu o nepřezkoumatelnosti stanovení výše uložené pokuty v rozhodnutí stěžovatelky nelze nic vytknout. Stěžovatelka sice uvedla, že den a čas vysílání předmětného pořadu považuje za přitěžující okolnost, avšak bez jakékoliv konkrétní argumentace. U údaje o sledovanosti se pak omezila již jen na pouhé konstatování jeho procentní výše, aniž by uvedla, jakým způsobem tuto skutečnost promítla do výše uložené pokuty. Rovněž z jejího lakonického konstatování, že ČT je veřejnoprávním provozovatelem televizního vysílání není zřejmé, jaký vliv měla tato skutečnost na výši uložené sankce, což ostatně potvrzuje

I stěžovatelka v kasační stížnosti, když uvádí, že „Ze správního rozhodnutí však nelze dovodit, že tato skutečnost by byla pro účastníka řízení skutečností přitěžující a odůvodňující zvýšenou sankci.“ Pokud tedy městský soud shledal stanovení výše pokuty nepřezkoumatelným, nemusel se již zabývat žalobním tvrzením ČT, že není zřejmé, jaké množství dětí a mladistvých pořad skutečně sledovalo.

V této souvislosti je dále nutno uvést, že obsahuje - li ust. § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání kritéria pro stanovení výše sankce za správní delikt, nelze je aplikovat formalisticky. Ne všechna kritéria musí být nutně v konkrétním případě stejně důležitá či určující. Při vypořádávání se s nimi musí stěžovatelka uvést, které kritérium bylo pro posouzení věci klíčové a v čem spatřuje jeho relevanci pro uložení pokuty v konkrétní výši.

V případě, že některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se i s takovým kritériem alespoň stručně vypořádat a odůvodnit jeho nepodstatnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2007, č. j. 8 As 17/2006 - 78,

www.nssoud.cz). Zákonná kritéria je tedy nutno vždy aplikovat na posuzovaný případ s přihlédnutím k jeho specifikům, uvést jaký vliv mají na výši uložené sankce, případně uvést, že jsou bez vlivu, s uvedením konkrétní argumentace. V daném případě je však odůvodnění výše uložené pokuty v podstatě mechanickým výčtem skutečností, ke kterým stěžovatelka přihlédla, avšak bez jakéhokoliv bližšího odůvodnění a uvedení, jaký vliv měly tyto skutečnosti na výši pokuty.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 8 AS 37/2009

Uvedla-li stěžovatelka, že žalobce nebyl sankcionován za navýšení nebo překročení reklamního limitu a související požadavek městského soudu na prokázání překročení limitu je proto nadbytečný a nedůvodný, Nejvyšší správní soud jí nepřisvědčil. Lze připustit, že sankce nebyla udělena za překročení reklamního limitu. Zároveň však není možné přehlédnout, že při rozhodování o výši pokuty stěžovatelka hodnotila závažnost věci a uzavřela „Rada přihlédla k tomu, že účastník řízení si de facto odvysíláním neoddělené reklamy neoprávněně navýšil reklamní limit, který mu je stanovený ze zákona.“ Byť tedy stěžovatelka neuložila sankci za navýšení nebo překročení reklamního limitu, jedná se o právně významnou skutečnost, která byla jedním z kritérií při úvaze o výši uložené sankce. Stěžovatelka se mylí i v názoru, že si žalobce navýšil reklamní limit bez ohledu na to, zda jej opravdu vyčerpал, a že zařazením označení sponzora do vysílání neubral z času, který mohl věnovat reklamě, bez ohledu na skutečnost, zda reklamního limitu plně využil. Ustanovení § 50 zákona o vysílání stanoví časový rozsah reklamy a teleshoppingu v televizním vysílání. Překročení reklamního limitu vyplývajícího z § 50 zákona o vysílání jistě může představovat delikt ve smyslu § 60 odst. 1 písm. 1) zákona o vysílání. Z žádného ustanovení zákona o vysílání však nelze dovodit, že odvysílání neoddělené reklamy, které je v rozporu s § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání a rovněž představuje delikt ve smyslu § 60 odst. 1 písm. 1) zákona o vysílání, nelze započíst do reklamního limitu vyplývajícího z § 50 zákona o vysílání, jak naznačuje stěžovatelka v kasační stížnosti. Úvaha, podle níž by mohlo být relevantní jakési „faktické navýšení“ reklamního limitu, vyplývajícího z § 50 zákona o vysílání, který nemusel být vůbec vyčerpán, nedává smyslu — a námitka stěžovatelky proto nemůže obstát. Městský soud zcela správně uzavřel, že hodnotila-li stěžovatelka při rozhodování o výši sankce navýšení reklamního limitu, muselo by být obsahem správního spisu podloženo překročení tohoto limitu.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 8 CA 66/2009

Zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání nijak nespecifikuje, jaké skutečnosti je třeba podřadit pod kritérium odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Žalovaná proto v napadeném rozhodnutí v rámci svého uvážení učinila závěr, že pod toto kritérium je na místě podřadit míru, s jakou může veřejnost přijímat provozované vysílání a míru jeho sledovanosti. Pokud pak žalobkyně měla za to, že pod toto kritérium mělo být podřazeno to, zda konkrétní provozovatel vysílání je provozovatelem veřejnoprávním či komerčním, pak toto tvrzení nelze nijak posoudit, jelikož žalobkyně je nijak neodůvodnila či blíže nevysvětlila. Z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí je podstatné jen to, že výklad a aplikace ust. § 61 odst. 2 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání zvolený žalovanou není v rozporu se zákonem o provozování rozhlasového a televizního vysílání není, neboť zákon jej nevylučuje.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 9 CA 108/2009

Žalovaný nepochybil ani v úvahách týkajících se stanovení výše pokuty. Soud přisvědčuje jeho úvaze, že odpovědnost žalobce vůči divácké veřejnosti na trhu televizního vysílání lze považovat za vysokou vzhledem k tomu, že program Nova je programem celoplošným a má vysokou míru sledovanosti. Na tom nic nemění skutečnost, že žalobce je komerčním subjektem televizního vysílání a nikoliv subjektem veřejnoprávním. Obě kritéria, tedy jak rozsah pokrytí a sledovanost příslušného programu, tak i povaha provozovatele vysílání, zcela jistě ovlivňují míru odpovědnosti provozovatele vysílání vůči divácké veřejnosti a tím i jeho postavení na mediálním trhu. Odpovědnost provozovatele celoplošného vysílání s vysokou mírou sledovanosti vůči divácké veřejnosti je jistě mnohem vyšší než odpovědnost provozovatele regionálního vysílání, které zdaleka nedosahuje takové sledovanosti jako program Nova. Z úřední činnosti je soudu známo, že žalovaný při ukládání pokut České televizi, která je veřejnoprávním subjektem televizního vysílání, hodnotí její odpovědnost vůči divácké veřejnosti jako nejvyšší s ohledem na její zřízení zákonem a povinnost plnit veřejnou službu (viz např. rozhodnutí Rady ze dne 4.2.2009 č.j. hol/1511/09). Z toho, že žalovaný v projednávané věci posoudil míru odpovědnosti žalobce vůči divácké veřejnosti na trhu televizního vysílání i přes celoplošný rozsah pokrytí a vysokou sledovanost příslušného programu jako vysokou a nikoliv jako nejvyšší, lze dovodit, že v tomto směru vzal v úvahu obě výše nastíněná kritéria, tedy i komerční charakter vysílání žalobce.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 10 CA 90/2009

Vady v postupu žalovaného při úvaze o výši uložené pokuty soud shledal potud, že žalovaný vycházel z „katalogové ceny, jejíž odhad má k dispozici Rada z agenturních dat“. Toto tvrzení ovšem nemá žádnou oporu ve spisovém materiálu a soud tak nemůže nijak ověřit, z čeho toto tvrzení vychází. Za situace, kdy od údajů, které žalovaný tímto způsobem získal, se odvíjela výše uložené pokuty v konkrétních jednotlivých případech, musí být takový podklad součástí spisového materiálu, aby se s ním mohl účastník řízení seznámit a aby byl postup žalovaného v tomto ohledu přezkoumatelný a transparentní. I v tomto ohledu jsou tedy rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelná, neboť nemají oporu ve spisech. Nelze mít za to, že k uvedenému podkladu pro rozhodnutí (§50 správního řádu) se účastník nemá právo vyjádřit; není tomu tak ani v případech, kdy podkladem pro rozhodnutí jsou skutečnosti známé úřadu z úřední činnosti např. kdy podkladem jsou dříve vydaná rozhodnutí, pokud nejde o rozhodnutí, která jsou v dispozici účastníka. V daných případech nelze odhlédnout od toho, že částky uvedené žalobcem jako výše sponzorského příspěvku (označené žalovaným jako údaj o reklamě, což žalobce namítá) se liší od částek „z agenturních dat“, a to ve značné části případů i v řádu desítek resp.stovek tisíc, nadto v některých případech jsou vyšší částky uváděné žalobcem, v jiných naopak částky z „agenturních dat“ (viz str. 6 a 11 tohoto rozsudku).

Rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 8 Ca 105/2009

Žalovaná však na straně osmé napadeného rozhodnutí uvedla, že „...rozhodla o výši pokuty též s ohledem na skutečnost, že účastník již povinnost danou § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. porušil opakovaně, byl na její porušení upozorněn a také sankcionován. Přesto účastník řízení nesjednal nápravu a povinnost porušil opětovně“. Tuto svou úvahu žalovaná zopakovala i na straně deváté napadeného rozhodnutí, kde výslovně uvedla, že „nad rámec zákonných kritérií Rada přihlédla i k okolnostem, že účastník řízení byl na porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Radou upozorněn, byl již také sankcionován, přesto nesjednal nápravu a předmětnou povinnost porušil opětovně“.

Pokud žalovaná tato vyjádření mínila vážně, pak je nepochybné, že Rada výslovně překročila meze svých zákonných pravomocí a při úvaze o výši uložené pokuty rozhodla též s ohledem na skutečnost, kterou zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání v taxativním výčtu kritérií podle ust. § 61 odst. 2 a 3 neuvádí, což znamená, že takové hledisko neexistuje. Úvaha Rady na něm založená je tedy nezákonná.

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 5 CA 86/2009

Pokud jde o námitky týkající se nedostatečně zhodnoceného rozsahu, dosahu a typu vysílání, dává soud za pravdu žalované. Jednotlivá kritéria pro ukládání pokuty se navzájem překrývají; není tak na závadu, že jedna a táž skutková okolnost vstupuje do úvah žalované při hodnocení několika kritérií (například již výše uvedená sledovanost programu je významná při hodnocení postavení provozovatele, rozsahu i dosahu vysílání; skutečnost, že v projednávané věci šlo o kriminální seriál, souvisí s jak povahou vysílaného programu, tak i s typem konkrétního závadného vysílání; zařazení pořadu v odpoledních hodinách posuzuje žalovaná při zjišťování závažnosti věci i míry zavinění).

ROZSUDEK MĚSTSKÉHO SOUDU V PRAZE VE VĚCI SP.ZN. 5 CA 87/2009

Soud nesouhlasí se žalovanou v tom, že jí žalobkyně byla povinna poskytnout údaj o výši sponzorského příspěvku, aby tak žalobkyně mohla určit finanční prospěch vzešlý žalobkyni z vysílání dotčených sponzorských vzkazů. Není tolik podstatné, zda je tento údaj obchodním tajemstvím, či nikoli; v řízení o správním deliktu – stejně jako v řízení o přestupku či trestném činu – však není účastník povinen obstarávat správnímu orgánu podklady pro rozhodnutí, a přispívat tak k objasňování svého protiprávního (či tvrzeně protiprávního) jednání. Je tedy na správním orgánu, aby na základě vlastních zjištění určil (považuje-li to pro stanovení výše pokuty za potřebné) finanční prospěch, který účastníkovi z takového jednání vzešel. Zvolil-li si však správní orgán jako podklad pro své rozhodnutí dokument nazvaný „agenturní ceník“ (o jehož zdroji, povaze a obsahu není ze správního spisu nic známo), byl povinen jej začlenit do správního spisu, umožnit účastníkovi, aby se s ním seznámil a aby se k němu vyjádřil – stejně jako je k tomu povinen i ohledně všech ostatních podkladů pro rozhodnutí.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU ČR VE VĚCI SP.ZN. 6 AS 22/2009

Nejvyšší správní soud konstatuje, že pokuta je nejtypičtější sankcí, kterou lze za správní delikt uložit. Sankce může být v jednotlivých zákonech koncipována jako tzv. absolutně určitá, kdy je stanovena jen jedinou částkou, nebo jako tzv. relativně neurčitá, vymezuje-li zákon její minimální

a maximální hranici, či pouze hranici dolní nebo horní. Je-li pokuta v právní úpravě koncipována jako relativně neurčitá, jako je tomu v tomto konkrétním případě - srov. § 60 odst. 3 zákona o vysílání, který umožňuje stěžovatelce stanovit pokutu v rozmezí od 20 000 Kč do 10 000 000 Kč - je vytvořen prostor pro uplatnění správního uvážení správního orgánu, který o výši sankce, jež je třeba účastníkovi řízení uložit, rozhoduje. Právní předpisy však většinou neponechávají správním orgánům při stanovení výše pokuty úplnou volnost, nýbrž stanoví kritéria, jimiž se správní orgán musí řídit. Jejich výčet může být jak demonstrativní, tak taxativní. Přestože je případ taxativního výčtu těchto kritérií spíše ojedinělým jevem, lze jej nalézt právě v § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání, na jehož základě stanovila výši pokuty v této věci stěžovatelka.

Z napadeného rozhodnutí stěžovatelky vyplývá, že při stanovení pokuty zohlednila zákonná kritéria zde stanovená, tzn. jak kritéria daná v § 61 odst. 2 citovaného zákona: tj. povahu programu vysílaného žalobkyní a postavení žalobkyně na mediálním trhu se zřetelem k její odpovědnosti k divácké veřejnosti, tak kritéria zakotvená v § 61 odst. 3 tohoto zákona: závažnost věci, míru zavinění žalobkyně, rozsah, typ a dosah závadného vysílání a případný finanční prospěch žalobkyně. Stěžovatelka v odůvodnění svého rozhodnutí rovněž uvedla, že jako přitěžující okolnost považovala čas, ve kterém byl pořad do vysílání zařazen, a že vzala v úvahu skutečnost, že ze strany žalobkyně došlo k opětovnému porušení ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Právě druhá z uvedených skutečností se stala předmětem řízení před městským i Nejvyšším správním soudem. Stěžovatelka ve své kasační stížnosti tvrdí, že předmětnou opakovanost jednání žalobkyně vzala v potaz při posuzování kritéria závažnosti věci a míry zavinění a že ji tedy neposuzovala jako samostatné kritérium pro stanovení výše pokuty, které by šlo nad rámec taxativních ustanovení § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalobkyně byla již v minulosti upozorněna na konkrétní porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) z její strany a že jí za toto jednání byla dokonce několikrát uložena pokuta (ze správního spisu vyplývá, že pouze v roce 2007 se tak událo v osmi případech). Porušovala-li žalobkyně povinnost zakotvenou v citovaném ustanovení i nadále, svědčí to podle Nejvyššího správního soudu o jejím lhostejném vztahu k následku takového jednání, tzn. k možnému narušení fyzického, psychického nebo mravního vývoje dětí a mladistvých. Lhostejnost porušitele k tomu, zda následek nastane či nikoli, vyjadřuje jeho kladný postoj k oběma možnostem a jeho bezohlednost k zájmům chráněným porušovaným právním předpisem. Tyto skutečnosti bezpochyby vypovídají o psychickém vztahu žalobkyně ke svému protiprávnímu jednání, neboli o míře, resp. formě, jejího zavinění. Nebýt toho, že se žalobkyně dopustila tohoto jednání opětovně, hovořili bychom nejspíše o zavinění ve formě vědomé nedbalosti. Za této situace je však nutno usoudit na zavinění ve formě nepřímého úmyslu. Z tohoto důvodu tedy Nejvyšší správní soud považuje postup stěžovatelky, která opakovanost porušení povinnosti zahrnula pod kritérium míry zavinění, za správný.

Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i pokud jde o vztah opakovanosti protiprávního jednání a kritéria závažnosti věci stanoveného v § 61 odst. 3 zákona o vysílání. „Aby mohlo být určité protiprávní jednání kvalifikováno jako správní delikt, musí být kromě formálních znaků deliktního jednání naplněna i materiální stránka deliktu, a jednání musí vykazovat určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušené povinnosti, stanovené zákonem na ochranu odpovídajících hodnot. (...) Vždy je proto třeba zkoumat, jaký zájem společnosti je porušeným ustanovením chráněn, zda byl posuzovaným jednáním porušen, popř. v jaké intenzitě se tak stalo.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135) V této věci není pochyb o tom, jaký zájem byl porušen a že k tomu došlo v důsledku posuzovaného jednání žalobkyně. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 5. 2008, č. j. 6 As 70/2007 - 104, dospěl k závěru, že „televize se stala nástrojem socializace dětí, přičemž mnoho z procesu působení na psychiku a myšlení ze strany televize zůstává ještě neodhaleno zcela. Některé korelace však již prokázány byly (vliv sledování násilí). Není žádného důvodu domnívat se, že ‚viděné a slyšené‘ ze strany dětí se - slovy prof. T. Halíka - nevpaluje do jejich podvědomí.“ Zpřístupňuje-li žalobkyně dětem a mládeži v různé míře agresivní záběry opakovaně, má to podle Nejvyššího správního soudu

o to větší dopad do jejich podvědomí, což se jistě projeví v jejich představivosti, způsobu jejich přemýšlení, chování a schopnosti empatie. Závažnost protiprávního jednání žalobkyně se tak jeho opakovostí nepochybně zvyšuje.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti rovněž konstatuje, že posuzováním postupem stěžovatelky nedošlo k porušení zásady dvojího přičítání, jak tvrdí žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti. Podle této zásady platí, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Ustanovení § 60 zákona o vysílání však neobsahuje kvalifikovanou skutkovou podstatu, jejímž znakem by byla opakovanost jednání porušitele a která by stanovila možnost uložit pokutu vyšší, než je pokuta, jež lze uložit podle § 60 odst. 3 písm. d) tohoto zákona. Zohlednění této skutečnosti při stanovení výše sankce podle § 60 odst. 3 písm. d) citovaného zákona tedy nelze mít za porušení zásady ne bis in idem.

Na závěr Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné vyjádřit se ke způsobu, jakým stěžovatelka prezentovala výsledky posouzení kritérií rozhodných pro stanovení výše pokuty (§ 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání). Odůvodnění rozhodnutí stěžovatelky lze považovat za dostatečné, neboť z něj vyplývají úvahy, na jejichž základě stěžovatelka dospěla ke svému závěru o výši pokuty. Přesto má Nejvyšší správní soud za to, že k větší srozumitelnosti a přesvědčivosti této části rozhodnutí by jistě přispěla propracovanější struktura odůvodnění, vycházející například z výčtu zákonných kritérií pro posouzení výše pokuty. Důslednějším podřazením všech skutečností rozhodných pro posouzení jednotlivých kritérií pod jednotlivé body této struktury by podle Nejvyššího správního soudu bylo do budoucna možné sporům jako je tento velmi jednoduše předcházet.

(4) Pokuta je splatná do 30 dnů ode dne, kdy rozhodnutí, kterým byla uložena, nabylo právní moci. Uložením pokuty nejsou dotčena ustanovení zvláštních právních předpisů o náhradě škody a nezanikají povinnosti stanovené tímto zákonem.

(5) Výnosy z pokut jsou příjmem státního rozpočtu České republiky.

(6) Proti rozhodnutí o udělení pokuty lze podat žalobu podle zvláštního právního předpisu. 9b) Podání žaloby má odkladný účinek. Soud o žalobě rozhodne ve lhůtě 90 dnů.

§ 62

Pozastavení převzatého vysílání

(1) V souladu se závazky vyplývajícími z mezinárodní smlouvy může Rada rozhodnout o pozastavení šíření programu televizního vysílání přejímaného z jiného státu, jehož obsahem je opětovně porušováno ustanovení § 32 odst. 3 a toto porušování je zřejmé a má závažnou povahu.

(2) O pozastavení šíření programu televizního vysílání přejímaného z členské státy Evropských společenství může Rada rozhodnout jen tehdy, jestliže provozovatele převzatého vysílání v posledních 12 měsících již alespoň dvakrát písemně upozornila, že obsahem tohoto programu zřejmým a závažným způsobem porušil ustanovení § 32 odst. 3 a jeho šíření může být pozastaveno, pokud by k takovému porušení došlo opětovně.

§ 63

Odnětí licence

(1) Rada odejme licenci provozovateli vysílání s licenci, pokud

a) dosáhl jejího udělení na základě nepravdivých údajů uvedených v žádosti o licenci nebo porušil povinnost podle § 55, 55a a 56,

b) zvláště závažným způsobem opakovaně porušuje povinnost stanovenou v § 32 odst. 1 písm. a), c), d) a e) a za takové porušení povinnosti mu byla uložena opakovaně pokuta,

c) zvláště závažným způsobem opakovaně porušuje licenční podmínky.

(2) Rada může odejmout licenci provozovateli vysílání s licenci, pokud

a) nezahájil vysílání po nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence do 180 dnů u rozhlasového vysílání a do 360 dnů u televizního vysílání nebo v jiné zákonem stanovené lhůtě,

b) po zahájení vysílání v průběhu kalendářního roku nevysílal celkem 30 dnů; do této doby se nezapočítává doba, po kterou vysílání bránily odůvodněné technické překážky,

c) na jeho majetek byl prohlášen konkurs.

§ 64

Zrušení registrace

(1) Rada zruší registraci nebo její část provozovateli převzatého vysílání, pokud

a) uvedl v přihlášce k registraci nepravdivé údaje,

b) opakovaně porušuje povinnosti uvedené v § 32 odst. 3 a byla mu za to již udělena pokuta.

(2) Rada může zrušit registraci či její část provozovateli převzatého vysílání, pokud

a) závažným způsobem porušil tento zákon nebo mezinárodní dohodu, kterou je Česká republika vázána,

b) na jeho majetek byl prohlášen konkurs.

§ 65

Společná ustanovení o odnětí licence a zrušení registrace

(1) Proti rozhodnutí Rady podle § 63 a 64 lze podat ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí žalobu podle zvláštního právního předpisu. 9b) Podání žaloby má odkladný účinek. Soud o žalobě rozhodne ve lhůtě 90 dnů.

(2) Byla-li licence odňata nebo registrace zrušena, je provozovatel vysílání s licencí a provozovatel převzatého vysílání povinen ukončit vysílání ve lhůtě stanovené Radou.

ČÁST OSMÁ

USTANOVENÍ SPOLEČNÁ A PŘECHODNÁ

Ustanovení společná

§ 66

Nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se v řízení podle správního řádu, s výjimkou ustanovení o odvolacím řízení, řízení o rozkladu, o přezkumném řízení a o obnově řízení a novém rozhodnutí 9c) . Proti výroku rozhodnutí, kterým se zamítá žádost o udělení licence, rozhodnutí o změně licence, rozhodnutí o odnětí licence, rozhodnutí o neprodloužení licence, rozhodnutí o odmítnutí registrace, rozhodnutí o zrušení registrace, rozhodnutí o pokutě a rozhodnutí o zákazu činnosti, která porušuje nebo může porušit společný zájem spotřebitelů 9d) , je možno podat žalobu podle zvláštního právního předpisu 9b) . Podání žaloby má odkladný účinek. Soud o žalobě rozhodne ve lhůtě 90 dnů.

Městský soud v Praze, rozsudek ve věci sp.zn. 7 Ca 21/2006

České správní soudnictví vychází ze zásady obecného soudního přezkumu pravomocných správních aktů. Pokud má některý správní akt (rozhodnutí) být ze soudního přezkumu vyloučen, musí to být výslovně uvedeno v zákoně. Výkladem právní normy tak nelze dospět k závěru, že pokud zákonodárce vymezí (nadbytečně) v právní normě rozhodnutí, u nichž připustí soudní přezkum, na ostatní správní rozhodnutí se takový soudní přezkum nevztahuje. Takový výklad by byl i v rozporu s kompetenční výlukou podle §70, písm. f) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního.

§ 66a

Nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se při regulaci reklamy podle zákona č. 40/1995 Sb. , o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb. , o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů.

§ 67

(1) Na televizní vysílání programu zaměřeného výhradně na propagaci vlastního televizního vysílání a výrobků, služeb a dalších činností souvisejících s provozováním vlastního televizního vysílání se nevztahují ustanovení § 42 až 47. Jiná reklama může být v rámci takového programu vysílána pouze za předpokladu, že splňuje podmínky stanovené tímto zákonem.

(2) Na televizní vysílání programu zaměřeného výhradně na teleshopping se ustanovení § 49 vztahuje přiměřeně, reklama může být v rámci takového programu

vysílána pouze za předpokladu, že splňuje podmínky stanovené tímto zákonem. Ustanovení § 42 až 47 se na vysílání takového programu nevztahují.

(3) Na služby přímo související s programem a na dodatečné služby se přiměřeně vztahují ustanovení § 32 odst. 1 písm. b) až g) a dále ustanovení § 35 až 41. Je-li v rámci služeb přímo souvisejících s programem a elektronického programového průvodce šířena reklama, vztahují se na ni přiměřeně povinnosti podle § 48 s výjimkou odstavce 4 písm. a), b) a d).

§ 67a

Na obsah služeb přímo souvisejících s programem se nevztahují ustanovení § 42 až 47 a 49 až 51.

Ustanovení přechodná

§ 68

(1) Licence k vysílání a registrace k převzatému vysílání vydané podle dosavadních předpisů se považují za licence k vysílání a registrace k vysílání podle tohoto zákona. Provozovatel vysílání v kabelovém systému nebo prostřednictvím družice požádá o licenci k těm programům, které nejsou převzaté; o licenci může požádat i dodavatel programu do kabelového systému nebo družice; žádost je třeba podat do 12 měsíců ode dne účinnosti tohoto zákona, jinak oprávnění šířit takový program pozbývá platnosti. Rada vyhoví takové žádosti do 30 dnů ode dne doručení žádosti Radě, nebrání-li tomu ustanovení tohoto zákona.

(2) Řízení o udělení licence a o registraci k vysílání zahájené před účinností tohoto zákona se přerušují na 3 měsíce ode dne účinnosti tohoto zákona; do této doby se prodlužuje platnost stávajících licencí, měla-li být jejich platnost v této době ukončena. Účastníci řízení doplní v této lhůtě žádost o udělení licence k vysílání nebo přihlášku k registraci vysílání podle tohoto zákona. Řízení podle předchozí věty se poté dokončí podle tohoto zákona a za podmínek stanovených tímto zákonem.

(3) Lhůta podle § 12 odst. 10 k podání žádostí o prodloužení licence je zachována, podá-li provozovatel vysílání s licencí žádost o prodloužení licence nejpozději do 1 měsíce od účinnosti tohoto zákona.

(4) Doba rozhodná pro užití ustanovení § 12 odst. 12 počíná běžet dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

(5) Pokud licenční podmínky provozovatele vysílání s licencí neobsahují základní programovou specifikaci, navrhne provozovatel vysílání s licencí do 6 měsíců ode dne účinnosti zákona její znění a Rada je učiní součástí licenčních podmínek. Návrh musí být shodný s praxí provozovatele vysílání s licencí během posledního roku před nabytím účinnosti tohoto zákona.

(6) Fyzická osoba, která je provozovatelem vysílání s licencí nebo provozovatelem převzatého vysílání, může do 6 měsíců od účinnosti tohoto zákona požádat, aby licence nebo registrace, která jí byla udělena, byla převedena na právnickou osobu; Rada žádosti vyhoví pouze v případě, že půjde o právnickou osobu, v níž má fyzická osoba 100% majetkovou účast.

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE, ROZSUDEK VE VĚCI SP.ZN. 6 CA 291/2004

V řízení zahájeném na základě žádosti uvedené v tomto odstavci je účastníkem řízení i právnická osoba, na kterou má být licence převedena. I o jejích právech, právem chráněných zájmech a povinnostech se totiž v řízení jedná.

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE, ROZSUDEK VE VĚCI SP.ZN. 38 CA 595/2001

S osobou, která o sobě ve správním řízení tvrdí, že je jeho účastníkem (tj. že může být vydáním rozhodnutí dotčena na svých právech a povinnostech), je třeba jednat jako s účastníkem řízení, dokud se neprokáže opak. Správní orgán musí o tom, zda daná osoba je nebo není účastníkem řízení, vydat usnesení.

(7) Řízení o uložení pokuty zahájená před účinností tohoto zákona se dokončí podle dosavadních předpisů.

(8) Rada České republiky pro rozhlasové a televizní vysílání ustavená podle zákona č. 103/1992 Sb. , o Radě České republiky pro rozhlasové a televizní vysílání, ve znění pozdějších předpisů, se považuje za Radu podle tohoto zákona. Do 6 měsíců od nabytí účinnosti tohoto zákona uvedou členové Rady své poměry do souladu s § 7.

(9) Provozovatel vysílání s licencií je povinen přizpůsobit své právní poměry nejpozději do 1 roku ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona požadavkům podle tohoto zákona. Nesplní-li provozovatel vysílání s licencií tuto povinnost, jeho licence pozbude platnosti uplynutím uvedené lhůty. Ke změnám, které nejsou v rozporu s požadavky uvedenými v 55 až 58, udělí Rada souhlas.

Zrušovací ustanovení

§ 69

Zrušují se:

1. Zákon č. 468/1991 Sb. , o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění zákona č. 597/1992 Sb. , zákona č. 36/1993 Sb. , zákona č. 253/1994 Sb. , zákona č. 40/1995 Sb. , zákona č. 237/1995 Sb. , zákona č. 301/1995 Sb. , zákona č. 135/1997 Sb. , zákona č. 46/2000 Sb. , zákona č. 121/2000 Sb. a zákona č. 39/2001 Sb.

2. Zákon č. 103/1992 Sb. , o Radě České republiky pro rozhlasové a televizní vysílání, ve znění zákona č. 474/1992 Sb. , zákona č. 36/1993 Sb. , zákona č. 331/1993 Sb. , zákona č. 253/1994 Sb. , zákona č. 301/1995 Sb. , zákona č. 135/1997 Sb. a zákona č. 151/2000 Sb.

ČÁST PATNÁCTÁ

ÚČINNOST

§ 76

(1) Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení, s výjimkou ustanovení § 33 odst. 4 a 5 a § 46, která nabývají účinnosti dnem, kdy vstoupí v platnost smlouva o přistoupení České republiky k Evropské unii.

(2) Ustanovení § 68 odst. 10 pozbývá platnosti dnem, kdy vstoupí v platnost smlouva o přistoupení České republiky k Evropské unii.

Klaus v. r.

Zeman v. r.

Vybraná ustanovení novel

Čl.II zákona č. 235/2006 Sb.

Přechodná ustanovení

1. Provozovateli celoplošného televizního vysílání s licencí opravňující k zemskému analogovému vysílání programu, jemuž byla rozhodnutím Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen "Rada") licence rozšířena o právo vysílat tento program i digitálně (dále jen "provozovatel vysílání s rozšířenou licencí"),

a) který do 180 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o rozšíření licence zahájí digitální vysílání tohoto programu prostřednictvím sítě zemských rádiových vysílacích zařízení (dále jen "vysílací síť") a

b) který do 90 dnů ode dne účinnosti tohoto zákona doručí Radě písemné prohlášení obsahující souhlas s prováděním změn v souboru technických parametrů vysílání stanoveném v licenci v souladu s Technickým plánem přechodu a závazek ukončit analogové vysílání v termínu stanoveném Technickým plánem přechodu,

vznikne právo na udělení licence k zemskému digitálnímu celoplošnému vysílání dalšího programu, včetně služeb přímo souvisejících s tímto programem.

2. Splnění podmínek pro vznik práva podle bodu 1 předseda Rady neprodleně oznámí na úřední desce Rady a způsobem umožňujícím dálkový přístup.

3. Rada provozovateli vysílání s rozšířenou licencí, jemuž vzniklo právo podle bodu 1, udělí licenci k vysílání dalšího programu do 60 dnů ode dne, kdy obdrží jeho žádost o udělení licence splňující zákonem stanovené podmínky. Provozovatel vysílání, kterému vzniklo právo podle bodu 1, je oprávněn uzavřít smlouvu o digitálním šíření programu podle bodu 1 s provozovatelem sítě zemských vysílacích rádiových zařízení. Nedojde-li k uzavření smlouvy do 90 dnů ode dne vzniku práva podle bodu 1, uloží Český telekomunikační úřad do 30 dnů povinnost šířit program podle bodu 1 provozovateli sítě zemských vysílacích rádiových zařízení. Uložení této povinnosti nepodléhá konzultaci podle zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů. Český telekomunikační úřad o uložení povinnosti informuje neprodleně Radu.

4. Rada rozhodne o odebrání licence, pokud na základě závazného stanoviska Českého telekomunikačního úřadu provozovatel vysílání s rozšířenou licencí, kterému byla udělena licence podle bodu 3, nesplní závazek ukončit analogové vysílání v příslušném termínu nebo opakovaně závažně poruší Technický plán přechodu.

5. Provozovateli místního nebo regionálního televizního vysílání s licencí, který ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona šíří program analogově prostřednictvím vysílací sítě (dále jen "provozovatel místního nebo regionálního vysílání"), vznikne právo po dobu platnosti licence šířit tento program v nezměněné podobě prostřednictvím vysílací sítě určené pro regionální zemské digitální televizní vysílání (dále jen "regionální vysílací síť"), a to včetně služeb přímo souvisejících s tímto programem, pokud do 60 dnů ode dne, kdy Český telekomunikační úřad v Telekomunikačním věstníku a na své elektronické úřední desce uveřejní oznámení o tom, že je k dispozici volná přenosová kapacita regionální vysílací sítě, doručí Radě písemné prohlášení o tom, že tento program, včetně služeb přímo souvisejících s programem, hodlá šířit digitálně v rámci technických a provozních možností regionální vysílací sítě. V prohlášení musí být obsažen souhlas s prováděním změn v souboru technických parametrů vysílání stanoveném v licenci v souladu s Technickým plánem přechodu a závazek ukončit analogové vysílání v termínu stanoveném Technickým plánem přechodu. K písemnému prohlášení provozovatel místního nebo regionálního vysílání připojí plošné grafické znázornění předpokládaného územního rozsahu vysílání odpovídajícího v rámci technického rozčlenění regionální vysílací sítě té z oblastí nerušeného příjmu vysílání, na kterou ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona připadá významná část územního rozsahu vysílání jeho analogového vysílání.

6. Splnění podmínek pro vznik práva podle bodu 5 předseda Rady neprodleně oznámí na úřední desce Rady a způsobem umožňujícím dálkový přístup.

7. Rada do 30 dnů ode dne, kdy uplyne lhůta pro doručení písemného prohlášení podle bodu 5, požádá Český telekomunikační úřad o stanovisko podle § 5 písm. j) zákona č. 231/2001 Sb. , ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, a o stanovisko k možnosti umístění v regionální vysílací síti, a to ve vztahu ke všem provozovatelům místního nebo regionálního vysílání, jimž vzniklo právo podle bodu 5. Vznik práva podle bodu 5 Rada provozovateli místního nebo regionálního vysílání vyznačí v licenci a zároveň pro digitální vysílání programu stanoví na návrh provozovatele místního nebo regionálního vysílání licenční podmínky, které vyplývají ze zákona č. 231/2001 Sb. , ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, a to do 30 dnů ode dne, kdy obdrží poslední ze stanovisek, o která Český telekomunikační úřad požádala podle tohoto bodu.

8. Provozovatel místního nebo regionálního vysílání, jemuž Rada provedla změnu licence podle bodu 7 (dále jen "provozovatel místního nebo regionálního vysílání s digitální licenci"), může uzavřít s podnikatelem, který zajišťuje regionální vysílací síť, smlouvu podle § 72a zákona č. 127/2005 Sb. , o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

9. Provozovatelé místního nebo regionálního vysílání s digitální licenci (bod 8), kteří ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona vysílají program analogově na sdílených kmitočtech s provozovatelem celoplošného televizního vysílání s licenci (dále jen "provozovatelé místního nebo regionálního vysílání na sdílených kmitočtech"),

a) jejichž souhrnný územní rozsah regionálního nebo místního vysílání přesahuje 33 % celkového území České republiky nebo jejichž vysílání může přijímat v souhrnu alespoň 33 % obyvatel České republiky počítaných podle údajů vyplývajících z posledního sčítání lidu a

b) kteří uzavřeli smlouvu o vytvoření programové sítě,

mohou určit právnickou osobu, které vznikne právo na udělení licence k digitálnímu vysílání jednoho celoplošného televizního programu s časovým rozsahem vysílání doplňujícím časový rozsah vysílání provozovatelů místního nebo regionálního vysílání na sdílených kmitočtech podle smlouvy o vytvoření programové sítě. Licenci této právnické osobě Rada udělí do 60 dnů ode dne, kdy obdrží její žádost o udělení licence splňující zákonem stanovené podmínky a bude-li podle stanoviska Českého telekomunikačního úřadu k dispozici volná přenosová kapacita regionální vysílací sítě.

Nebude-li podle stanoviska Českého telekomunikačního úřadu k dispozici volná přenosová kapacita regionální vysílací sítě, Rada této právnické osobě udělí licenci přednostně do 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu o udělení přidělu rádiových kmitočtů podle zákona č. 127/2005 Sb. , o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. K žádosti o udělení licence musí být přiloženo písemné prohlášení všech provozovatelů místního nebo regionálního vysílání na sdílených kmitočtech vytvářejících programovou síť, že žádost podává jimi určená právnická osoba, které má být udělena licence podle tohoto bodu; takové písemné prohlášení může každý provozovatel místního nebo regionálního vysílání na sdílených kmitočtech vystavit pouze jednou. Na programovou síť vytvořenou podle tohoto bodu se nevztahuje ustanovení § 57 zákona č. 231/2001 Sb. , ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

10. Provozovatel převzatého vysílání v kabelovém systému je při vytváření nejnižší programové nabídky povinen zajistit, aby v ní bylo zahrnuto zemské vysílání všech plnoformátových celoplošných programů nechráněných systémem podmíněného přístupu provozovatelů vysílání s licencí, včetně místního a regionálního vysílání na sdílených kmitočtech s provozovatelem celoplošného vysílání s licencí, a to podle stavu ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona; tato povinnost se nevztahuje na programy vysílané pouze digitálně. Provozovatel celoplošného vysílání s licencí a provozovatel místního nebo regionálního vysílání na sdílených kmitočtech s provozovatelem celoplošného vysílání s licencí je povinen poskytnout uvedené programy provozovateli převzatého vysílání bezplatně a provozovatel převzatého vysílání je povinen uvedené programy ve své nejnižší programové nabídce bezplatně umístit. Povinnosti provozovatele převzatého vysílání v kabelovém systému, provozovatele celoplošného vysílání s licencí a provozovatele místního nebo regionálního vysílání na sdílených kmitočtech s provozovatelem celoplošného vysílání s licencí stanovené v tomto bodu zanikají dnem 31. prosince 2011.

11. Licence k provozování místního vysílání vydané podle dosavadních právních předpisů se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona považují za licence k regionálnímu vysílání, pokud příslušné rozhlasové nebo televizní vysílání může ve stanoveném územním rozsahu přijímat více než 1 % obyvatel České republiky počítaných podle údajů vyplývajících z posledního sčítání lidu.

12. Správní řízení o udělení licence k zemskému digitálnímu vysílání zahájená a nedokončená do dne nabytí účinnosti tohoto zákona se přerušují na dobu 90 dnů ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona; tato řízení Rada dokončí podle zákona č. 231/2001 Sb. , ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Ostatní správní řízení zahájená a nedokončená do dne nabytí účinnosti tohoto zákona Rada dokončí podle zákona č. 231/2001 Sb. , ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

Čl. IV zákona č. 304/2007 Sb.

Přechodná ustanovení

1. Licence k celoplošnému zemskému digitálnímu televiznímu vysílání udělená podle dosavadní právní úpravy a licence k celoplošnému zemskému analogovému a digitálnímu televiznímu vysílání v části opravňující k zemskému digitálnímu televiznímu vysílání, na základě které je šířen program ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, se považuje za licenci k celoplošnému zemskému digitálnímu televiznímu vysílání podle tohoto zákona; program zůstává ve stejné síti elektronických komunikací, pokud se držitel licence nedohodne s podnikateli zajišťujícími síť elektronických komunikací jinak.

2. Vysílání programu na základě licence k zemskému digitálnímu televiznímu vysílání udělené přede dnem dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání podle § 25 zákona č. 231/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, nelze zahájit dříve než dnem následujícím po dni dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání; vysílání však musí být zahájeno do 360 dnů ode dne dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání.

3. Licenční řízení k provozování zemského digitálního televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů zahájená a pravomocně nedokončená do dne nabytí účinnosti tohoto zákona Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen "Rada") zastaví.

4. Rada udělí na žádost kompenzační licenci k celoplošnému zemskému digitálnímu televiznímu vysílání držiteli licence k celoplošnému zemskému analogovému a digitálnímu televiznímu vysílání, na základě které je šířen program ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, který

a) do tří měsíců ode dne nabytí účinnosti nařízení vlády, kterým se stanoví Technický plán přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání, doručí Radě písemné prohlášení, že vrátí soubor technických parametrů vysílání stanovený v licenci v souladu s Technickým plánem přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání, a písemný

závazek ukončit zemské analogové televizní vysílání do 10. října 2010, případně do pozdějšího termínu stanoveného v Technickém plánu přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání a

b) splňuje podmínky stanovené v § 13 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb.

5. Kompenzační licenci udělí Rada na žádost rovněž osobě,

a) které byla přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona udělena licence k celoplošnému zemskému digitálnímu televiznímu vysílání rozhodnutím Rady, proti němuž byla podána žaloba, a

b) která splňuje podmínky stanovené v § 13 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb.

6. Žádost o udělení kompenzační licence kromě obecných náležitostí podání obsahuje náležitosti žádosti o licenci podle § 14 odst. 1 až 4 zákona č. 231/2001 Sb.; podklady, které má Rada k dispozici, se nepředkládají. Účastníkem řízení o udělení kompenzační licence je pouze žadatel. Rada udělí kompenzační licenci do 60 dnů ode dne podání žádosti. Rozhodnutí Rady obsahuje náležitosti podle § 18 odst. 3 a 4 zákona č. 231/2001 Sb. O šíření programu v síti elektronických komunikací je účastník řízení o udělení kompenzační licence podle bodu 4 oprávněn jednat s podnikatelem zajišťujícím síť elektronických komunikací i přede dnem vydání rozhodnutí o udělení kompenzační licence. V případě kompenzační licence podle bodu 4 stanoví Rada licenční podmínky podle žádosti. Rozhodnutí Rady o udělení kompenzační licence podle bodu 5 obsahuje licenční podmínky pro vysílání shodné s podmínkami stanovenými v rozhodnutí o udělení licence k celoplošnému zemskému digitálnímu televiznímu vysílání, proti němuž byla podána žaloba; program se umístí ve stejné síti elektronických komunikací, pokud se držitel kompenzační licence nedohodne s podnikateli zajišťujícími síť elektronických komunikací jinak.

7. Držitel kompenzační licence je povinen zahájit vysílání do 360 dnů ode dne udělení kompenzační licence.

8. Kompenzační licence zaniká

a) dnem dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání,

b) uplynutím lhůty 360 dnů ode dne jejího udělení, nezahájí-li její držitel v této lhůtě vysílání, nebo

c) z důvodů uvedených v § 24 zákona č. 231/2001 Sb.

Neukončí-li držitel kompenzační licence podle bodu 4 zemské analogové televizní vysílání nejpozději 10. října 2010, kompenzační licence uplynutím této lhůty zaniká. Tato kompenzační licence nezaniká, stanoví-li vláda v nařízení, kterým se vydává Technický plán přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání pozdější den dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání a nemožnost ukončit zemské analogové televizní vysílání nejpozději 10. října 2010 byla vyvolána okolnostmi nezpůsobenými držitelem této kompenzační licence. Kompenzační licence podle bodu 5 zaniká rovněž dnem, kdy její držitel zahájil zemské digitální televizní vysílání na základě licence uvedené v bodu 5 písm. a); nezahájí-li její držitel zemské digitální televizní vysílání na základě licence uvedené v bodu 5 písm. a) do 360 dnů ode dne, kdy zanikl odkladný účinek podané žaloby, zaniká jeho kompenzační licence uplynutím této lhůty.

9. Podnikatel sítě elektronických komunikací zajišťující šíření zemského digitálního televizního vysílání určeného pro příjem na koncovém mobilním telekomunikačním zařízení (mobilní telefonní přístroj) a provozovatel převzatého vysílání v kabelovém systému je při vytváření nejnížší programové nabídky povinen zajistit, aby v ní bylo zahrnuto vysílání všech celoplošných zemských digitálních programů nechráněných systémem podmíněného přístupu, které provozovatel celoplošného vysílání šíří na základě licence k celoplošnému zemskému digitálnímu televiznímu vysílání nebo na základě kompenzační licence. Provozovatel celoplošného vysílání je povinen poskytnout uvedené programy podnikateli sítě elektronických komunikací zajišťujícímu šíření zemského digitálního televizního vysílání určeného pro příjem na koncovém mobilním telekomunikačním zařízení (mobilní telefonní přístroj) a provozovateli převzatého vysílání bezplatně a podnikatel sítě elektronických komunikací zajišťující šíření zemského digitálního televizního vysílání určeného pro příjem na koncovém mobilním telekomunikačním zařízení (mobilní telefonní přístroj) a provozovatel převzatého vysílání jsou povinni uvedené programy ve své nejnížší programové nabídce bezplatně umístit. Povinnosti podnikatele sítě elektronických komunikací zajišťujícího šíření zemského digitálního televizního vysílání určeného pro příjem na koncovém mobilním telekomunikačním zařízení (mobilní telefonní přístroj) a provozovatele převzatého vysílání v kabelovém systému a provozovatele celoplošného vysílání stanovené v tomto bodu zanikají dnem dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání, nastane-li tento

den dříve než 31. prosince 2011, jinak dnem 31. prosince 2011. Práva a povinnosti vyplývající z ustanovení čl. II bodu 10 zákona č. 235/2006 Sb. zůstávají nedotčeny.

10. Držiteli licence k celoplošnému zemskému analogovému a digitálnímu televiznímu vysílání, na základě které je šířen program ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, Rada na žádost dobu platnosti této licence v části opravňující k zemskému digitálnímu televiznímu vysílání prodlouží o dobu 8 let, je-li tento držitel zároveň držitelem kompenzační licence podle bodu 4. Žádost lze podat do 6 měsíců ode dne, kdy rozhodnutí Rady o udělení kompenzační licence nabude právní moci. Účastníkem řízení o prodloužení licence je pouze žadatel. Rozhodnutí o prodloužení doby platnosti licence Rada vydá do 60 dnů ode dne podání žádosti. Právní účinky rozhodnutí Rady o prodloužení doby platnosti licence zanikají dnem zániku kompenzační licence s výjimkou důvodu zániku uvedeného v bodu 8 písm. a) a c).

11. Do dne dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání se do vysílacího času vyhrazeného reklamě pro účely § 50 odst. 1 až 3 zákona č. 231/2001 Sb. nezapočítává vysílání televizních šotů vysílaných v rámci informační kampaně k přechodu na digitální televizní vysílání, které obsahují informace pro diváky o podmínkách a důsledcích přechodu na zemské digitální televizní vysílání.

12. Čas vyhrazený reklamě v televizním vysílání provozovatele vysílání ze zákona na programu ČT 1 nesmí v období ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona do prvního dne kalendářního měsíce následujícího po dni dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání přesáhnout 0,75 % denního vysílacího času. Čas vyhrazený reklamě v televizním vysílání provozovatele vysílání ze zákona na ostatních programech nesmí v období ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona do prvního dne kalendářního měsíce následujícího po dni dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání přesáhnout 0,5 % denního vysílacího času na každém z těchto programů. Provozovatel vysílání ze zákona může podíl podle předchozích ustanovení zvýšit vysíláním teleshoppingu až na 5 % denního vysílacího času na každém z vysílaných programů. Vysílání reklam a teleshoppingových šotů u provozovatele vysílání ze zákona v době od 19.00 hodin do 22.00 hodin nesmí překročit 6 minut v průběhu jedné vysílací hodiny na každém z vysílaných programů.

Část první, Čl. II zákona č. 196/2009 Sb.

Přechodná ustanovení

1. Provozovatel rozhlasového vysílání s licenci, který vysílá na základě licence udělené mu Radou pro

rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a který se písemně zaváže, že bude ve svém vysílání podporovat přechod na zemské digitální rozhlasové vysílání a na základě usnesení vlády o přechodu na zemské digitální rozhlasové vysílání ukončí analogové vysílání, je oprávněn písemně požádat Radu o udělení transformační licence, na základě které bude oprávněn vysílat do 10. října 2025. Účastníkem řízení o udělení transformační licence je pouze žadatel. Správní poplatky při udělení transformační licence se řídí stejnými pravidly jako při udělení nové licence.

2. Žádost o udělení transformační licence obsahuje kromě obecných náležitostí podání náležitosti žádosti o licenci podle § 14 odst. 1 až 4 zákona č. 231/2001 Sb.; podklady, které má Rada k dispozici, se nepředkládají. Žádost o transformační licenci musí být Radě doručena v období od počátku 24. do konce 18. měsíce před pozbytím platnosti stávající licence.

3. V žádosti o transformační licenci může provozovatel rozhlasového vysílání s licenci zároveň požádat o souhlas se změnou právní formy společnosti; Rada žádosti vyhová, půjde-li o změnu na akciovou společnost s akciemi znějícími na jméno nebo na společnost s ručením omezeným. Fyzická osoba, která je provozovatelem rozhlasového vysílání s licenci, může v žádosti o transformační licenci zároveň požádat, aby licence, která jí byla udělena, byla převedena na právnickou osobu; Rada žádosti vyhová pouze v případě, že půjde o právnickou osobu, v níž má fyzická osoba 100% majetkovou účast.

4. Rada udělí transformační licenci do 60 dnů ode dne podání žádosti. Rozhodnutí Rady o udělení transformační licence obsahuje náležitosti podle § 18 odst. 3 a 4 zákona č. 231/2001 Sb. Rozhodnutí Rady o udělení transformační licence obsahuje licenční podmínky pro vysílání shodné s podmínkami stanovenými v rozhodnutí o udělení licence, na základě které provozovatel

rozhlasového vysílání vysílá s výjimkou doby, na kterou se licence uděluje podle § 18 odst. 4 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. Pokud Rada ve stanovené lhůtě nerozhodne, má se za to, že transformační licence byla na základě podané žádosti udělena k poslednímu dni stanovené lhůty podle věty první.

5. Transformační licence zaniká

a) dnem 10. října 2025,

b) z důvodů uvedených v § 24 zákona č. 231/2001 Sb.

6. Rada je oprávněna vydat licenci k rozhlasovému vysílání šířenému prostřednictvím vysílačů analogově tak, aby její platnost, a to i včetně prodloužení podle § 12 zákona č. 231/2001 Sb., skončila nejpozději 10. října 2025.

7. Rada rozhodne o odebrání transformační licence, pokud provozovatel vysílání opakovaně poruší svůj písemný závazek podle bodu 1 nebo neukončí analogové vysílání ve stanoveném termínu podle usnesení vlády.

8. Programové licenční podmínky provozovatelů vysílání s licenci, platné před účinností tohoto zákona, které umožňují provozovatelům vysílání s licenci přebírat program nebo části programu od provozovatele vysílání ze zákona, nejsou tímto zákonem dotčeny.

Pozn. ZH:

Je velmi vhodné pokračovat v aktualizaci judikátů a jejich zařazování pod jednotlivá zákonná ustanovení a vytvořit tak komplexní přehledný elaborát využitelný nejen při rozhodovací praxi Rady (sepisu odůvodnění rozhodnutí a citaci judikátů) , ale zejména při soudních jednáních, kdy u soudů nižšího stupně může vhodně působit přesné a adresné uvedení formulace a zdroje/judikátu soudu vyššího stupně , tedy vyšší autority.